Dr. Karl May's Reisavonturen

NAAR HET LAND VAN DEN ZILVEREN LEEUW

DOOR

Dr. KARL MAY

VERTAALD NAAR HET ZEVENTIGSTE DUIZENDTAL
DER DUITSCHE UITGAVE

DOOR

C. VAN DER TONGE-KOSTER

Uitgegeven door A. G. SCHOONDERBEEK-LAREN (in 't Gooi)

Eerste Hoofdstuk.

DSHAFAR.

De meeste mijner lezers kennen Winnetou, het opperhoofd der Apachen, den edelsten indiaan, den besten en trouwsten vriend, dien ik gehad heb; ze weten stellig ook, dat en hoe hij gestorven is. Hij kreeg in den diepen krater van den Hancock-berg in den strijd tegen de Sioux een kogel in de borst en overleed korten tijd daarna in mijn armen. Wij vervoerden zijn lijk naar de Gros-Ventre bergen en begroeven het daar in het dal van den Metsur-stroom. Op mij rustte de treurige plicht, naar het zuiden te reizen, om den Apachen te berichten, dat hun meest geachte en bewonderde aanvoerder niet meer in leven was.

Dat was een rit, waaraan ik nog heden liefst niet wil denken. Winnetou's dood had mij in het hart getroffen, zoodat ik een geheel ander was geworden. Vroeger steeds opgeruimd en vol zelfvertrouwen, kon ik nu ternauwernood zwak glimlachen en mijn levensmoed scheen mij verlaten te hebben. Ik wilde geheel alleen zijn en vermeed de menschen; en moest ik op mijn eenzamen, verren rit eens in een fort overnachten of een nederzetting bezoeken, dan deed ik zulks zoo kort mogelijk en vertrok weer ten spoedigste

Ik kan inderdaad ook niet zeggen, dat de menschen, die ik op mijn weg ontmoette, zich jegens mij zoo gedroegen, dat ik op de gedachte had kunnen komen, langer bij hen te blijven, dan ik voornemens was geweest. O neen, integendeel, ze schonken mij zoo weinig aandacht of ik in het geheel niet aanwezig was en ik kreeg, als ik verder reed, nauwelijks een groet te hooren. De reden hiervoor was in mijn uiterlijk te zoeken.

Ik moet namelijk er op wijzen, dat ik met Winnetou naar de Hancock-bergen was gegaan, om een aantal settlers, die wij kenden, uit de gevangenschap der Sioux-Ogellalah te bevrijden. Dit gelukte ons, werd echter met den dood van Winnetou betaald. Toen wij hem begraven hadden, besloot een deel der blanken, in het dal van de Metsur-rivier te blijven en daar een nederzetting te vestigen. Ik hielp hen daarbij en daardoor kwam het, dat ik den rit naar de Apachen eerst langen tijd later ondernam.

Gedurende dit tijdsverloop was mijn jachtkleeding zoo versleten, dat ik genoodzaakt was, die door een andere te vervangen; daar er echter in het wilde westen geen kleerenmagazijn was te vinden, was ik zeer blijde, toen een landverhuizer mij een pak aanbood, dat deze zelf vervaardigd had, een kleeding van de soort, die de kolonisten

gewoon zijn te dragen, uit blauw linnen gemaakt, dat zelf verbouwd, zelf gesponnen en geweven en ook zelf geknipt en genaaid is. Zoo'n pak heeft natuurlijk volstrekt geen snit; de broek gelijkt op een verbonden dubbele buis; het vest is een kleine zak zonder en de jas een groote, lange met mouwen. En daar mijn pak eigenlijk voor een geheel andere gestalte bestemd was geweest, kan men zich wel voorstellen, dat ik in deze kleedij er niet al te bewonderenswaardig uitzag. Ik geleek op alles, behalve op een westman en daar mijn zwijgzame, menschenschuwe houding hier nog bij kwam, was het zeer natuurlijk, dat ik nergens de aandacht trok, die Old Shatterhand anders in hooge mate wist op te wekken.

Na verloop van twee weken was ik op deze wijze in de buurt van den Nord-Canadian gekomen. Ik reed over een uitgestrekte, effen prairie, waarop groepen boomen en struiken als eilanden stonden, een omstandigheid, die tot voorzichtigheid moest aansporen, want daardoor werd het uitzicht belemmerd en moest men steeds bedacht zijn op een plotselinge ontmoeting, welke licht een vijandelijke kon zijn, want het gerucht werd verspreid, dat onder de Comanchen, wier zwerfgebied zich tot hier uitstrekte, gevaarlijke onlusten waren uitgebroken.

Het was tegen het middaguur, toen ik een beek bereikte, welker frisch, helder water mij tot rusten noodde. Ik zocht een plek uit, vanwaar ik ver in het rond kon zien, steeg af, liet mijn paard vrij grazen, dronk zelf, tot ik verzadigd was en ging toen in de schaduw van een boom liggen, maar zoo, dat ik den geheelen omtrek in het oog hield.

Ik had zoo ongeveer een kwartier gelegen, toen ik twee ruiters bemerkte, die het juist voorzien schenen te hebben op de plek, waar ik lag. Het waren blanken, ik bleef dus zonder angst liggen. Zij kwamen uit dezelfde richting, waaruit ik gekomen was; ja, ze reden op mijn spoor, waaraan ze, zooals ik bemerkte, groote opmerkzaamheid wijdden. Ze hadden mijn spoor gezien en waren het gevolgd, om te weten, wie zij voor zich hadden.

Zij bereden muildieren en de een was precies als de ander gekleed. Toen ze naderbij kwamen, bemerkte ik, dat die gelijkenis zich niet beperkte tot hun kleeding, maar zich ook uitstrekte tot hun gestalten en gelaatstrekken. Wie hen zag, moest ze terstond voor broeders, misschien zelfs wel voor tweelingbroeders houden. Het waren lange, buitengewoon slanke en zulke magere gestalten, dat men in de verzoeking kwam, te veronderstellen, dat zij langeren tijd gebrek geleden hadden. Dat dit echter niet waar was, bewees hun gezonde huidkleur en de krachtige houding, waarmee zij in het zadel zaten. De gelijkenis tusschen beiden was, vooral daar ze niet alleen gelijk gekleed, maar ook gelijk bewapend waren, zoo groot, dat men ze slechts van elkander kon onderscheiden door middel van een snede, die dwars over de linkerwang van een hunner liep.

Men kon hun geen al te groote mannelijke schoonheid toekennen, want het meest uitstekende deel van hun gezichten was helaas op

een zeer ongewone wijze gevormd. Ze hadden neuzen, maar welke! Men kon met beslistheid beweren en dan de weddenschap winnen, dat zulke neuzen in de geheele Vereenigde Staten niet meer te vinden waren. En niet alleen de grootte, maar de vorm en ook de kleur waren buitengewoon. Men moet zulke neuzen gezien hebben, om ze zich te kunnen voorstellen: want beschrijven kan men ze niet. En wat het wonderlijkst was, ook die neuzen geleken dermate op elkander, dat, indien men ze had kunnen wegnemen, ruilen en weer aanzetten, de beide gezichten precies hetzelfde gebleven zouden zijn. Ondanks die neuzen kon men de beide mannen toch niet bepaald leelijk noemen, integendeel, er lag op hun scherpe gelaatstrekken een uitdrukking van welwillendheid, die voor hen innam; om hun mondhoeken had zich een vroolijke, zorgelooze glimlach genesteld en hun heldere, scherpe oogen keken met zoo'n vriendelijken en goedhartigen blik de wereld in, dat zelf een kwaaddenkende geen aanleiding zou kunnen vinden tot wantrouwen.

Hun kleeding bestond uit zeer losse, donkergrijze, wollen overhemden en broeken van dezelfde stof; aan de voeten droegen zij stevige riemschoenen, op hun hoofden breedgerande vilten hoeden en van hun schouders hingen breede kampdekens als regenmantels neer. In hun lederen gordels staken messen en revolvers en bovendien waren ze van lange, verdragende rifles voorzien.

Dat was alles geschikt, om hen met elkander te verwisselen. Als die twee mannen met elkander in struikgewas drongen en een hunner kwam er alleen weer uit, dan wist men stellig niet, wie het was, als men niet lette op de genoemde snede. En om deze gelijkenis nog treffender te maken, bereden zij muildieren, welke volkomen op elkander geleken met betrekking tot kleur, grootte, bouw en gang.

Ik had deze twee mannen tot heden nog nooit gezien, wel van hen gehoord en wist dus, wie ik voor mij had, want een vergissing, een dwaling was in het geheel niet mogelijk.

Zij waren onafscheidelijk: geen mensch had ooit een hunner alleen gezien, hun eigenlijke namen kende men niet; ze werden slechts „de twee Snuffles" genoemd, natuurlijk wegens hun neuzen. Jim Snuffle was die met het litteeken, Tim Snuffle heette de andere. Men hoort dus, dat zelfs hun voornamen ook bijna dezelfde waren. En alsof dit nog niet genoeg was, hadden de namen hunner muildieren bijna denzelfden klank: Jim noemde het zijne Polly, Tim het zijne Molly.

Al was ik in den laatsten tijd niet in de stemming geweest, gezelschap te verlangen, toch had ik er niets tegen, deze mannen te ontmoeten. Het waren door en door eerlijke menschen en ze hadden zulke belangwekkende karakters, dat dit reeds de moeite waard was, een eind met hen samen te rijden, indien hun weg met den mijnen zou samenvallen.

Zij zagen mijn paard, dat zich achter de struiken bevond, noch mij, want het gras, waarin ik lag, was hier bij de beek zoo hoog, dat het mij verborg. Ze kwamen nader en nader, de oogen

steeds op mijn spoor gericht, tot ze nog nauwelijks twintig pas van mij verwijderd waren. Toen moesten ze natuurlijk bemerken, dat het spoor, dat ze volgden, plotseling ten einde liep. Zij lieten hun muildieren stilhouden en die met de snede riep verbaasd uit:

„Donders! Nu houdt het spoor op. Zie je dat niet ook, ouë Tim?"

„*Yes,*" knikte de andere. „Maar waar is de kerel?"

„Als weggeblazen!"

„Dan moest er toch iemand zijn, die hem weggeblazen heeft, ouë Jim. Maar ook zoo iemand ziet men niet. Dat is mij nog nooit overkomen!"

„Mij ook niet. Maar kijk eens, hier leiden hoefindrukken achter de struiken. De kerel zal zich daar verborgen hebben."

„Neen. Richt uw gezegende oogen hier naar beneden! Daar is hij afgestegen en naar het water gegaan, waar hij . . . Hij hield op, volgde mijn voetindrukken met de oogen tot ze op de plek, waar ik lag, gevestigd bleven en vervolgde toen:

„Duivels! Daar ligt hij in het gras en beweegt zich niet! Meent hij soms, dat er hier in het wilde westen geen kruit en geen messen zijn? Houdt daar zijn middagrust, of hij thuis op de sofa ligt en niet aan den overkant van den Mississippi, waar de Comanchen rondzwerven, als wolven, die naar buit huilen. Kom, we zullen hem wekken!"

Ze stuurden hun dieren naar mij toe. Ik zag hen met open oogen aankomen, en ze moesten dus inzien, dat ik niet had geslapen. Daarom zeide die met het litteeken:

„*Good day*, man! Wat zijt gij voor een onvoorzichtig mensch!

Maakt een spoor, dat men drie mijlen ver kan herkennen en legt zich aan het eind er van rustig in het gras, zoodat het iederen roodhuid doodgemakkelijk moest vallen, u op te sporen en te laten verdwijnen. Een westman lijkt ge dus in geen geval te zijn!"

Door zijn eigenaardigen reuzenneus had zijn stem dien bizonderen klank aangenomen, die hem den naam Snuffle had verschaft. Hij monsterde mij met een onderzoekenden, maar geen kwaadwilligen blik, welken ik kalm doorstond en vervolgde toen:

„Nu, hebt ge geen antwoord voor mij?"

„Jawel, maar ik wilde u niet tegenspreken," antwoordde ik.

„Tegenspreken? Zou wel willen weten, hoe ge tot tegenspraak zoudt kunnen komen?"

„Door uw woorden, Sir."

„Ha! Werkelijk? Hoe?"

„Ge noemdet mij onvoorzichtig, zonder daartoe de minste redenen te hebben. Zoo iemand dit verwijt verdient, dan zijt gij het."

„Wij? Drommels! Zou wel willen weten, hoe ge dit wilt bewijzen!"

„Zeer eenvoudig. Meent ge heusch, dat een roodhuid, die op mijn spoor zou komen, mij zoo gemakkelijk zou kunnen laten verdwijnen?"

„Natuurlijk."

„Oho! Ik zou hem zien komen en hij zou mijn kogel krijgen, voor hij wist, op welke plaats ik lag."

„Meent ge dat werkelijk?"

„Jawel. Gij zelf waart immers slechts een paar passen van mij verwijderd, toen ge mij eindelijk zaagt. Ik zou u wel tienmaal hebben kunnen wegblazen, zooals gij meendet, dat ik weggeblazen was."

Toen richtte hij een verbaasden blik op zijn broeder en zeide hem:

„Deze man heeft geen ongelijk, geloof je niet, ouë Tim?

Hij spreekt bijna als een boek, hoewel hij er niet zoo verstandig uitziet. Zou ons werkelijk gemakkelijk hebben kunnen wegblazen, wanneer er vijandschap tusschen hem en ons had bestaan en — „dit voegde hij er met nadruk bij — hij een westman zou zijn."

„*Yes*. Een westman is hij echter niet," antwoordde Tim op vasten toon en bekeek mij met een welwillend medelijdenden blik. „Zal de een of andere verdwaalde kolonist zijn."

„Ja; dat ziet men immers bij den eersten oogopslag. We zullen ons over hem ontfermen en hem op den goeden weg brengen. Hier in het verre westen verdwalen en door de Comanchen gepakt te worden, is volstrekt geen bizonder aangenaam gevoel. Ondertusschen kunnen wij ook wat uitrusten, de plek is er niet ongeschikt voor."

Hij steeg af, ging naast mij zitten, zijn broeder deed hetzelfde en vroeg op dien zelfbewusten, maar toch vriendelijken toon, waarvan een hooger geplaatste zich bedient tegenover den hulpbehoevenden mindere:

„Ge hebt er toch niets tegen, dat wij u gezelschap houden, hé?"

„De prairie is voor een ieder open, sir"

„Hoho! Dat klinkt precies zoo, of het u koud laat, dat wij u raad en hulp willen brengen."

„Zeer aardig van u; ik heb echter raad noch hulp noodig."

„Niet?" vroeg hij, trok zijn wenkbrauwen omhoog en keek mij bedenkelijk aan. „Ge zijt dus niet verdwaald?"

„Neen."

„Zijt gij dus goed bekend in deze buurt?"

„Ja."

„Hm! Vreemd! Ik verwed mijn muildier tegen een jonge geit, dat ge geen westman zijt. Vanwaar komt ge dan toch?"

„Uit Duitschland."

„Een Duitscher? Hm! dat geloof ik wel; het is inderdaad zeer waarschijnlijk. Uw gelaat, uw kleeding, ja, ja dat alles is Duitsch aan u. Mag men ook vernemen, wat ge hier uitvoert en hoe ge heet?"

„Waarom niet? Maar ik was hier het eerst en heb dus het recht, eerst u deze vraag te stellen."

„Drommels! wat let die man op alles! Nu, daar wij werkelijk later zijn gekomen, zullen wij maar toeschietelijk zijn en u zeggen, dat wij westmannen zijn, echte, heusche westmannen, en geen struikroovers of aasjagers, die nu bij honderdtallen de oude prairie onveilig maken. En hoe wij heeten? Onze eigenlijke naam kan u onverschillig zijn,

want wij worden door iedereen „de beide Snuffles" genoemd, namelijk wegens onze groote neuzen, moet ge weten. Dat is nu wel eenigszins hinderlijk; maar wij zijn het zoo gewoon, dat het ons niets kan schelen. Zoo, nu weet ge, wat wij zijn, en hoe wij heeten en ik verwacht, dat ge nu ook mijn vraag zult beantwoorden."

„Zeer gaarne", antwoordde ik en bediende mij nu bijna precies van zijn eigen woorden. „Ik wil ook toeschietelijk zijn en u zeggen, dat ik een westman ben, een echte, heusche westman en geen struikroover of aasjager, die nu bij honderdtallen de oude prairie onveilig maken. En hoe ik heet? Mijn eigenlijke naam kan u onverschillig zijn, want ik word door iedereen slechts Old Shatterhand genoemd."

Bij deze woorden van mij sprong Jim Snuffle op en riep uit:

„Old Shatterhand? Alle duivels! Dus wij hebben de groote eer, den beroemdsten — — —"

Hij kon niet verder spreken, want zijn broer Tim viel hem in de rede:

„Onzin! Laat je toch niets wijs maken, ouë Jim! Kijk dien man toch eens goed aan! Hij en Old Shatterhand! Ik weet toch wel, dat je ook oogen in je hoofd hebt!"

Jim gaf gehoor aan die uitnoodiging, liet zijn blik over mij heenglijden en stemde toen op teleurgestelden toon mee in:

„*Well*, je hebt gelijk, ouë Tim; deze man is geen Old Shatterhand! Waar waren mijn gedachten? Als hij Old Shatterhand zou zijn, zou men een waschbeer voor een grizzly kunnen aanzien."

Terwijl hij dit zeide, ging hij weer zitten; ik maakte de opmerking:

„Het verandert niets aan de waarheid mijner woorden, of ge die gelooft of niet."

„*Pshaw!*" lachte hij. „Ge heet niet Old Shatterhand. Ik weet beter, wie en wat ge zijt."

„Nu wie?"

„Een joker zijt gij, een grappenmaker, die ons netjes bij onze lange neuzen wil nemen. Maar dat zal u niet gelukken. Ik heb zooeven van verrassing, zoo onverwacht den naam Old Shatterhand te hooren, er in het geheel niet aan gedacht, dat ik dezen beroemden jager ken."

„Ha! Ge kent hem, Mr. Snuffle?"

„Ja."

„Misschien wel zeer goed?"

„Zeer goed weliswaar niet. Wij hebben hem eens op Fort Clark aan den Missouri gezien."

„Op Fort Clark? Zou hij daar werkelijk geweest zijn. Daarvan weet ik niets."

„Dat geloof ik gaarne, want ik ben overtuigd, dat ge inderdaad van Old Shatterhand niets meer dan alleen den naam weet. Ik zeg u, deze jager is een zeer lang buitengewoon breedgeschouderd man met een gitzwarten, vollen baard, die hem tot de borst hangt. Hij heeft van Winnetou, natuurlijk voor ze bevriend werden, een bijlslag over het voorhoofd gekregen, waarvan men nog heden het litteeken ziet."

„Een bijlslag over het voorhoofd? Een zeer lange, dubbel breede gestalte, met een langen, zwarten vollen baard? Hm! Nu hebt ge u werkelijk bij uw langen neus laten beetnemen, Mr. Snuffle. Old Shatterhand is nooit op Fort Clark geweest. Degene, dien ge zoo juist beschreven hebt, is een uit Jowa geboortige vallenzetter, Stoke genaamd, die zich dikwijls en op verscheiden plaatsen voor Old Shatterhand heeft laten doorgaan, tot er een eind aan gemaakt werd."

„Door wien?"

„Door den werkelijken Old Shatterhand."

„Dus door u."

„Ja."

„Ha! Hoe is dat toegegaan, Sir? Ben waarachtig benieuwd, dit te hooren."

„Dat ging alles van zelf. Het was ook op een fort, maar niet op fort Clark, doch op fort Randall, ook aan den Missouri. Ik kwam er heen, om mijn schietvoorraad aan te vullen en vond in het magazijn een gezelschap, dat om hem heen zat en gretig naar zijn blufferijen luisterde. Ik vroeg hem, of hij werkelijk Old Shatterhand was en toen hij deze vraag bevestigend beantwoordde, verklaarde ik, dat ik de eenige man was, die het recht bezat, dien naam te dragen. Daar hij mij toen een leugenaar schold, gaf ik het bewijs, dat ik de waarheid gezegd had."

„Het bewijs? Hoe dan?"

„Ik sloeg hem mijn vuist tegen het hoofd, zoodat hij onmiddellijk neerzonk."

„*Well!* Zoudt ge de goedheid willen hebben, ons eens die vuist te toonen."

„Hier is ze."

Ik strekte mijn hand uit. Hij nam die in de zijne, bekeek ze, bevoelde ze, drukte ze en verklaarde toen lachend:

„Ge zijt werkelijk een buitengewone grappenmaker. Dat is immers een vrouwenhand. Zulke zachte vingers had onze tante zaliger nagedachtenis. Ik weet dat zeer goed, want ik heb menige duchtige oorvijg van haar gekregen, ben er echter niet van omgevallen of ook maar bewusteloos geworden. En met deze vingers slaat ge een mensch neer?"

„Ja."

„Dat hij het bewustzijn verliest?"

„Zelfs zoo, dat hij in het geheel niet meer ontwaakt, als ik wil."

„*Well!* Wees dan zoo vriendelijk en geef mij nu zoo'n slag. Ik verzoek u zulks dringend, want ik zou gaarne eens weten, hoe het is, wanneer men zonder bewustzijn is." Hij bracht lachend zijn hoofd dicht bij mij. Mijn hand jeukte mij als het ware, toe te slaan, maar ik bedwong mij en antwoordde:

„Dat moogt ge niet van mij verlangen, Mr. Snuffle, want bij u zouden er wel twee slagen noodig zijn."

„Waarom?"

„Een extra voor den neus."

„Ha zoo! Ja, daar hebt ge u niet slecht uitgewerkt, maar nu weten we, wat we van u moeten denken. Waart ge werkelijk Old Shatterhand, dan zoudt ge nu toegeslagen hebben, want die man laat zich niet ongestraft een grappenmaker noemen."

„Vooral daar dit woord hier eigenlijk leugenaar beduidt", voegde ik er kalm bij. „Ge zijt zoo vriendelijk, u van een minder ergerlijke uitdrukking te bedienen. Maar juist deze vriendelijkheid verbiedt mij, uw wensch te vervullen."

„Weer zoo'n uitvlucht! Weet ge misschien, wat voor geweren Old Shatterhand bezit?"

„Natuurlijk!"

„Nu?"

„Een berendooder en een Henrybuks."

Ik moet hier inlasschen, dat ik, wegens den regen, die in den afgeloopen nacht was gevallen, mijn geweer in mijn overjas geknoopt had, om het niet nat te laten worden. Jim Snuffle wees op de buks, die naast mij lag en vroeg:

„Wilt ge soms beweren, dat dit oude, onbehouwen kanon de berendooder van Old Shatterhand is?"

„Zeker."

„Dan kan men een houwitser uit den tijd van Washington nu een salonrevolver noemen! En het Zondagsgeweer, dat ge zoo teeder hebt verzorgd, is zeker de Henrybuks?"

„Ja."

„Laat die mij eens zien! Ik zou haar gaarne eens bekijken!"

„Heeft de andere Old Shatterhand op Fort Clark u zijn geweren laten zien?

„Neen."

„Waarom niet?"

„Wie waagt het, een dergelijk man lastig te vallen!"

„Maar mij valt ge lastig zonder eenig bezwaar. Had hij dan een berendooder en een buks bij zich?"

„Weet het niet. Is ook in het geheel niet noodig, het te weten. Ik zeg u, hij was de echte; breedgerande hoed, jachtbuis uit elandsvel, jachthemd uit herteleer, herteleeren leggins en lange waterlaarzen; zoo loopt Old Shatterhand; anders kan en mag men hem zich in het geheel niet voorstellen.

Maar laat men nu u eens aankijken! Uw hoed is het eenige, dat bij het woord jager of westman past; al het andere behoort bij den akkerploeg of in den konijnenstal. En wat de hoofdzaak is: Old Shatterhand is in het geheel niet hier in deze streek, kan bovendien ook nu niet hier zijn."

„Waarom?"

„Omdat hij zich boven in de Gros Ventre-bergen bevindt."

„Kunt ge dit zoo stellig beweren?"

„Ja Ge weet natuurlijk in het geheel niet, wat daar boven gebeurd is. Hebt ge wel eens van Winnetou gehoord?"

„Het opperhoofd der Apachen? Wat weet ge van hem?"

„Dat hij dood is. Ja, begrijp eens, deze bizondere man is dood! De Sioux-Ogellalah hebben hem in de Hancock-bergen doodgeschoten en nu achtervolgt Old Shatterhand hen natuurlijk, om den dood van zijn beroemden vriend en broeder bloedig te wreken. Ik zeg u, dat geen enkele het er levend zal afbrengen. Old Shatterhand vergiet nooit nutteloos bloed; in dit geval echter zal hij niet rusten, tot deze kerels tot den laatsten man uitgeroeid zullen zijn. Wilt ge nu nog steeds beweren, Old Shatterhand te zijn?"

„Ja."

„Vertel ons dan eens, wat daar bij en in het Hancock-gebergte gebeurd is!"

„Heb er genoeg van, het beleefd te hebben; wil er liever niet ook nog over spreken."

„*Well!* Altijd een uitvlucht, die niet slecht klinkt! Man, ge bevalt mij zeer goed. Of ge mist één van de vijf en houdt u voor iemand, die ge niet zijt; dan moeten wij voor u zorgen, dat ge u ten laatste niet nog voor den Sultan der Turken of den keizer van China houdt. Of ge schertst en dan zijt ge een kameraad, die zeer goed bij ons past, want wij zijn ook lieden, die zich gaarne een scherts veroorloven. Als ge onzen weg moet gaan, zouden we u medenemen."

„Werkelijk? Wilt ge mij die eer bewijzen?"

„Eer of niet; wij lachen graag. Vanwaar komt ge?"

„Van de Gros Vrentre-bergen."

„*Well!* Ge blijft in uw rol. En waarheen wilt ge?"

„Naar de Apachen."

„Drommels! Wat wilt ge bij hen?"

„Hun den dood van Winnetou melden."

„Man, ge valt werkelijk niet uit uw rol! Maar indien ge werkelijk dit plan zoudt hebben, zoudt ge dien gevaarlijken weg vergeefs maken, want de Apachen weten beslist reeds, dat Winnetou dood is."

„Zeer juist! Ik kon niet dadelijk weg, maar werd door omstandigheden opgehouden en daarom is de fama mij reeds ver vooruitgevlogen; ge weet immers, hoe vlug zich hier in het westen een gerucht of een tijding verspreidt. Maar ik moet er toch heen. De Apachen moeten een ooggetuige hooren."

„Ooggetuige! Ge zijt werkelijk een kostelijke kerel! Als ge bij ons wilt blijven, dan zou dat voor ons buitengewoon aangenaam zijn. Wij willen namelijk over den Canadian en dan naar Santa Fé. Dat is eenigen tijd ook uw richting. Wilt ge u bij ons aansluiten?"

„Ja. Want gij bevalt mij ook."

„*Well!* Dan is die zaak dus beklonken. Maar eerst willen wij nog één ding weten: hoe moeten wij u noemen?"

„Bij mijn naam."

„Soms Old Shatterhand?"

„Ja."

„Man, dat moogt ge niet van ons verlangen! Dezen naam nemen wij niet voor den grap in den mond."

„Bij mij is het ernst."

„Maar bij ons niet. Wees dus zoo vriendelijk en zeg ons een anderen naam!"

„Ik blijf bij dezen."

„Dan dwingt ge ons, er een te zoeken. Ge zijt een Duitscher, wij zullen u dus, tot het u belieft, ons uw waren naam te noemen, Mr. German noemen. Neemt ge daarmee genoegen?"

„Ik heb er niets tegen."

„Je bent er het er toch mee eens, ouë Tim?"

„Noem hem, zooals je wilt, kort of lang, ik ben je man. Nu is hij Old Shatterhand; ik wil eens zien, wat er van hem wordt."

„Stellig geen westman. Dus, Mr. German, ge rijdt met ons mede. Weet ge echter wel, wat dit beteekent?"

„Stellig niets buitengewoons."

„Hoho! Wij moeten door het gebied der Comanchen, die juist nu weer samenspannen tegen de blanken. Ze beweren namelijk, dat men ze met eenige leveringen bedrogen heeft. Als ze ons gevangen nemen, zijn we verloren."

„Dat is waar, maar verkeerd uitgedrukt."

„Druk het dan juister uit!"

„Als ze ons pakken, zijn wij dom."

„*Well*, niet kwaad! Naar ik hoop, zijt ge in waarheid zoo verstandig, als uw woorden wijs klinken en laat ge u niet pakken. Wij hebben nu gerust en zullen vertrekken. Haal uw paard, Sir!"

„Is niet noodig; het komt vanzelf."

Ik floot; daar kwam het aandraven om het struikgewas heen. Toen de beide Snuffles den prachtigen zwarten hengst ontwaarden, keken ze dien een poos sprakeloos aan en toen riep Jim uit:

„Donders, dat is een paard! Hoe komt ge aan zulk een paard?"

„Het is een geschenk."

„Van wien?"

„Van Winnetou."

„Houd toch eens uw mond! Winnetou zou u zoo'n paard ten geschenke gegeven hebben! Zoo zult ge uw rol niet spelen! Ik wil u openhartig zeggen, dat ge mij zeer verdacht toeschijnt! Een man als gij en dit kostbare dier! Ik hoop maar, dat ons niemand tegenkomt, wien het behoort, want die zou dan een jury bijeenroepen, om ons te laten ophangen!"

„Wees onbezorgd, Mr. Snuffle! Ik ben geen paardendief. Dat het mij toebehoort, kunt ge daaraan zien, dat het mij zoo snel en gewillig gehoorzaamt. Vroeger behoorde het aan een Sioux-opperhoofd, op wien Winnetou het buitgemaakt had."

„Indien dit zoo is, dan begin ik werkelijk te twijfelen. Wie zoo'n paard berijdt, kan geen gewoon landlooper zijn; maar een waar

westman steekt zijn lijf toch niet in linnen zakken, zooals gij om uw ledematen hebt hangen! Ge zijt mij een raadsel."

„Dat kan wel zijn; maar breekt uw hoofd er niet over; de oplossing komt van zelf."

„Maar wat ik u verzoeken mag, zoo spoedig mogelijk, Mr. German! Ik heb u voor een grappenmaker gehouden; dit paard wekt echter andere gedachten in mij. Gelukkig hebt ge een open, eerlijk gelaat en we zullen het daarom met u probeeren. Stijg dus op en zorg, dat wij verder komen!"

Deze ontmoeting was mij, zooals ik reeds gezegd heb, eerst volstrekt niet ongewenscht; nu werd zij echter belangwekkend voor mij en ik verheugde mij er over. De beide brave Snuffles wilden volstrekt niet gelooven, dat ik Old Shatterhand was; zij waren door dien Stoke van de wijs gebracht en mijn tegenwoordige kleeding droeg er toe bij, hen in dien twijfel te versterken. Zij hielden mij voor een grappenmaker of voor een mensch, in wiens hoofd iets niet in orde was en nu verdachten ze mij zelfs er van, een paardendief te zijn. Dat vermaakte mij in stilte en toen ik nu te paard gestegen was en wij wegreden, nam ik de houding aan van een man, die niet al te dikwijls in het zadel heeft gezeten. Dit versterkte hen nog meer in de overtuiging, dat ik een verdachte persoonlijkheid was, zij wisselden dikwijls en heimelijk hun meeningen over mij en ik bemerkte, dat ze mij scherp in het oog hielden.

Ik had hun slechts mijn Henrybuks behoeven te toonen, om hen tot een andere meening te brengen, maar ik schepte er nu behagen in, hen in hun overtuiging te laten en zoo kwam het, dat zij ten slotte berouw schenen te hebben, mij medegenomen te hebben.

Tegen den avond sloegen wij aan den zoom van een woud ons kamp op. Het sprak vanzelf, dat er wegens de Comanchen gewaakt moest worden en ik noodigde hen uit, de volgorde der beurten te bepalen; toen verklaarden zij, dat ik den geheelen nacht rustig doorslapen kon; want dat zij om beurten zouden waken. Hun wantrouwen was dus toegenomen. Onder andere omstandigheden zou ik hun, om het hun niet al te lastig te maken, het bewijs gegegen hebben, dat ik werkelijk degene was, voor wien ik mij liet doorgaan; maar ik had gedurende de laatste nachten geen eigenlijken slaap genoten, omdat ik alleen geweest was en dus met niemand mijn wake had kunnen verwisselen en het was mij dus zeer aangenaam, rust te vinden. Ik ging dus liggen en sliep vast, tot ik tegen den morgen gewekt werd.

Mijn buks had ik gedurende mijn slaap in den arm gehouden, dat ze haar niet konden bekijken.

Toen wij ons vroeg op weg begaven, moesten wij ongeveer nog vier uren rijden om bij de Beaver-Creek van den Nord-Canadian te komen. Tijdens dien rit bleef ik even zwijgzaam en in gedachten verzonken, als den vorigen dag. Zij deden ook geen moeite, een gesprek te beginnen; het liefst zouden ze mij weer kwijt geweest zijn.

Ongeveer de helft van den aangegeven tijd kon zoowat verloopen

zijn en wij bevonden ons op een kleine, open savanne, toen voor ons een ruiter opdook, wiens richting hem, zooals ik zag, juist naar ons moest toebrengen. Zoodra hij ons bemerkte, hield hij een oogenblik stil en stuurde zijn paard rechtsaf, om ver van ons voorbij te komen. Dat wekte mijn achterdocht. Ook de Snuffles werden opmerkzaam en Jim zeide:

„Hij wil ons niet ontmoeten. Het is een blanke; wij zien het en dus moet hij ook zien, dat hij geen roodhuiden voor zich heeft. Waarom wil hij niets van ons weten, ouë Tim?"

„Waarschijnlijk omdat men in deze streken niemand moet vertrouwen, zelfs al is hij een blanke", antwoordde de gevraagde.

„We zullen hem echter toch bewijzen, dat men ons kan vertrouwen. Het is ons misschien tot voordeel, wanneer wij kunnen vernemen, vanwaar hij komt en of hij misschien sporen van Comanchen gezien heeft. Laten we dus naar hem toerijden!"

Indien ze zulks niet gedaan zouden hebben, zou ik hen daartoe uitgenoodigd hebben; maar nu volgde ik hen stil en zonder iets te zeggen. De ruiter zag, dat wij naar hem toe wilden; indien hij nu nog meer uitgeweken was, zou dit nog verdachter geweest zijn dan zijn vorig gedrag en dan zouden wij hem toch tusschen ons in gebracht hebben, omdat wij met ons drieën waren. Daarom was hij zoo verstandig, zich in het onvermijdelijke te schikken en ons tegemoet te rijden.

Toen hij ons dicht genoeg genaderd was, zag ik, dat hij een zeer goed paard bereed en tot mijn verbazing bemerkte ik, dat dit opgetuigd was op een in Amerika volkomen onbekende wijze. Het zadel en riementuig was bijna precies het kostbare tuig, dat men in Perzië reshma noemt. Deze navolging was vrij goedkoop bewerkstelligd en vervaardigd door een hand, die het oorspronkelijke model niet kende; maar toch trok het niet minder de aandacht, hier in het wilde, Amerikaansche westen een Perzisch reshma te zien. Ik wist werkelijk niet, hoe ik dit verklaren en wat ik er van denken moest. Ik had veel ongewoons beleefd en ondervonden, maar zoo iets zonderlings had ik nog niet onder mijn oogen gehad.

De ruiter was een volbloed Amerikaan; hij had dit tuig stellig niet bij den zadelmaker laten maken. Hij droeg de kleeding van een woudlooper, had een buks over den rug hangen, in den gordel een revolver, een bowiemes en . . . wat nog meer? Ik vertrouwde ternauwernood mijn oogen, toen ik een langen, Perzischen chandshar [1]) zag, welks greep kunstig met zilver was ingelegd. Hoe kwam deze westman aan dat Oostersche wapen? Dat was niet pluis.

Hij groette knorrig en door den nood gedwongen, liet hij zijn paard stilhouden, toen wij zijn groet beantwoord hadden. Jim Snuffle vroeg hem:

„Zult ge het kwalijk nemen, sir, wanneer wij u een minuut lang ophouden? De Comanchen zijn uit hun holen gekropen en onder

1] Dolk.

zulke omstandigheden is het steeds goed te weten, of de streek, die men voor zich heeft, veilig is of niet. Komt ge misschien van de Beaver-Creek?"

„Ja," antwoordde de gevraagde, terwijl hij zijn lange gestalte oprichtte en zijn breede schouders ongeduldig bewoog. „Als ge iets wilt weten, dan vlug wat; ik heb haast."

„Ik zal niets onnoodigs zeggen. Welken weg hebt ge aan den overkant van de Creek genomen?"

„Ik ben van de Antilope-Buttes gekomen."

„Alleen?"

„*Yes.*"

„Dan zijt ge een buitengewoon stoutmoedige kerel. Hebt ge ook sporen van Comanchen ontmoet?"

„Neen."

„Maar er hebben toch ginds vijandelijkheden plaats gehad."

„Heb van niets gehoord. Zijt ge nu klaar? Ik moet weg."

„Ja, door dit zeer bevredigende antwoord ben ik klaar. Dank u beleefd, Sir, en ik wensch u verder een goeden rit!"

„Dank u, vaartwel!"

De Snuffles waren tevreden gesteld, ik echter niet. Had mij eerst reeds zijn vreemdsoortig tuig en de chandshar vreemd toegeschenen. nu trof mij zijn groote, al te groote haast dubbel; hij leek mij angstig te zijn. Dat hij van de Antelope-Buttes hier alleen gekomen was, moest beslist een leugen zijn. Daarom dreef ik, toen hij zijn paard weer wilde laten weggaan, het mijne dicht tegen het zijne en zeide:

„Nog een oogenblik, Sir! Met welk zeldzaam tuig hebt ge uw paard zoo mooi versierd? Ik heb hier nog nooit zoo iets gezien."

„Dat gaat u niets aan!" antwoordde hij ruw en trachtte mij vol ongeduld voorbij te komen; ik bleef echter op zijn weg en vervolgde:

„Juist, het gaat mij niets aan, maar ik ben wat nieuwsgierig en zou het gaarne willen weten."

„Laat den weg vrij!" snauwde hij mij toe. „Het is een Mexicaansch tuig; nu weet ge het en loop nu met uw nieuwsgierigheid naar den duivel!"

Hij trok zijn paard omhoog, en wilde met een sprong mij zoo voorbijrijden; ik echter spoorde het mijne tot een nog verderen sprong aan, bleef dus aan zijn zijde en antwoordde:

„Ge vergist u, Sir; dat is geen Mexicaansch, maar Perzisch tuig. Mag ik ook vragen, van wien ge dien vreemdsoortigen dolk hier in uw gordel hebt?"

„Neen, dat moogt ge niet vragen. Met welk recht . ."

Hij werd door Jim in de rede gevallen, die mij op berispenden toon toevoegde:

„Waar denkt ge aan? Laat dezen gentleman met rust; dat raad ik u! Ik duld niet, dat ge hier zonder reden begint te vechten!"

Ik luisterde in het geheel niet naar hem, maar verklaarde den vreemde:

„Deze dolk is een Perzische chandshar, en ik verlang, dat ge mij inlicht omtrent het bezit er van. Het paard, dat ge berijdt, behoort u niet."

„Wat durft ge beweren?" riep hij woedend. „Moet ik u een kogel door het hoofd jagen?"

De tegenstand van Snuffle had zijn moed verhoogd; hij greep naar zijn revolver.

„Dat moet ge maar achterwege laten," antwoordde ik kalm.

„Bekijk uw laarzen en sporen eens! Passen ze in deze Oostersche stijgbeugels? Het paard behoort u niet toe. Wien hebt ge het ontstolen?"

„Dat zal ik u terstond met een kogel zeggen, nieuwsgierige schurk!"

Hij trok zijn revolver uit zijn gordel, om die op mij te richten; maar ik liet hem den tijd niet, te mikken, en diende hem een vuistslag tegen de slapen toe, dat hij de teugels losliet, aan den anderen kant van het paard neerstortte en daar op den grond liggen bleef. Ik steeg af, om terstond zijn zakken te onderzoeken. Toen sprong Jim Snuffle ook uit het zadel, snelde naar mij toe, greep mij bij den arm en riep:

„Drommels, kerel, het lijkt wel, of wij een struikroover bij ons hebben. Als ge dien man niet oogenblikkelijk met rust laat, sla ik u met mijn geweerkolf tegen den grond!"

Hij wilde mij optrekken, maar ondanks alle kracht, die hij aanwendde, wist hij dat niet klaar te spelen. Ik schudde hem van mij af, richtte mij zelf op en antwoordde op bedaarden, maar beslisten toon:

„Mijn vuist is vlugger dan uw kolf, Mr. Snuffle. Old Shatterhand is geen struikroover en ook geen lichtgeloovige knaap als gij; onthoud dit! Laat mij doen, wat ik wil, anders treft mijn hand u even als dezen leugenaar, dien ik van het paard heb geworpen."

„Maar — maar — maar," stotterde hij, bang gemaakt „hij heeft u immers niets gedaan!"

„Mij niet, maar wel anderen menschen; dat zal ik u bewijzen."

Ik bukte mij weer en maakte de zakken leeg van den bewustelooze, zonder daarbij nu gestoord te worden. Ik vond slechts voorwerpen, die iedere westman bij zich draagt, maar niets, dat mijn achterdocht bevestigde. Dit gaf den goeden Jim aanleiding, mij te verwijten:

„Nu ziet ge uw vergissing, ge vindt niets. Men valt toch niet als een wild dier een mensch aan, alleen om . . ."

„Word, als 't u belieft, niet kwaad!" viel ik hem in de rede. „Deze inhoud van zijn zakken bewijst slechts, dat hij een westman is, maar niet ook, dat dit paard hem toebehoort. Ik wil nu ook weten, wat er in zijn zadeltasschen is."

Ik opende de eene, greep er in en trok er iets uit, wat een westman nooit meeneemt, namelijk een klein boekje, dat in marokijn gebonden was. Toen ik het opende, zag ik geschreven en niet gedrukte Perzische letterteekens; ik las op de bladzijde, die ik toevallig opengeslagen had:

„Du yar zirak u az bada in kuhun du mani,
Faragat-i va kitab-i va gusa i caman-i!
Man in huzur bi dunya va achirat na diham;
Agarci dar pay-am uftand chalki, anjuman-i!

Dat was immers een gedicht ghasel in mujtasz-metrum uit den Divan van Hafis, den grootsten lyrischen dichter uit Perzië! Kon dit boek het eigendom van dezen eenvoudigen, gewonen, onbeschaafden woudlooper zijn! Beslist niet! Zoo'n man heeft gewoonlijk geen Perzisch geleerd en zou die zich gedurende een rit door het gebied der vijandige Comanchen met Hafis bezighouden?"

Ik zocht verder en vond behalve een Perzische hukah [1]) nog verschillende andere voorwerpen, en daaruit kon men met zekerheid besluiten, dat de rechtmatige bezitter van het paard een Oosterling moest zijn of tenminste Oostersche gewoonten had. En dat hier in het verre Amerikaansche Westen! Een omstandigheid, die terecht verbazing wekte! Zou de eigenaar een rijke Yankee zijn, die de prairie doorkruiste en eerst in Perzië of wel in het Oosten geweest was? Men had hem beroofd, misschien zelfs wel vermoord: dit moest onderzocht, maar ook beslist onderzocht worden!

De beide Snuffles stonden er bij, want Jim was ook afgestegen en ze zagen met gespannen verwachting en stellig met gemengde gevoelens mijn werk toe. Toen ik de hukah te voorschijn haalde, vroeg Jim nieuwsgierig:

„Wat is dat dan voor een ding? Een zak, die een kop en een glazen flesch heeft! Zeker een apothekerswerktuig, om spiritus en likeur te distilleeren?"

„Dat nu juist niet. Het is een Perzische tabakspijp, waarbij de rook door water geleid wordt."

„De rook door water geleid! Dat moet een der heerlijkste genoegens zijn! Dus rookt de man, die hier op den grond ligt, door deze waterflesch?"

„Die beslist niet, maar een ander, dien wij zullen moeten opsporen."

„En wat is dat voor een boek?"

„Een boek met Perzische gedichten; al deze voorwerpen zijn Perzisch.

„Hoe kunt ge weten, dat dit boek Perzisch is?"

„Omdat ik het lees."

„Omdat . . ge . . het . . leest?" zoo stamelde hij zijn woorden. „Gij . . gij . . begrijpt dus . . Perzisch?"

„Ja."

„Ligt dat Perzië soms in het land, dat men het Oosten noemt?"

„Ja"

„Misschien wel in de groote woestijn Sahara, waar de menschen op kameelen zitten?"

„Niet daarin, maar er ook niet al te ver vandaan."

„Drommels! Heb je het gehoord, ouë Jim?"

1] Waterpijp.

„*Yes*“ antwoordde zijn zwijgzame broer.

„Kijk me eens aan!“

„*Yes!*“

Ze keken elkander aan en ik kan niet beweren, dat hun gezichten daarbij buitengewoon verstandig uitzagen.

„Tim, je hebt toch gehoord, wat er laatst in Fernandio van Old Shatterhand verteld werd?“

„Moet het gehoord hebben; was er immers bij en heb goede ooren.“

„Hoe dikwijls zou hij in de Vereenigde Staten geweest zijn?“

„Tot nu veertien keer.

„En in dien tusschentijd?“

Bij de Turken, Chineezen, en negers en ook daar, waar men op kameelen rijdt en door de groote hitte zijn huid verliest.“

„*Well!* Bedenk nu eens, dat deze mr. German dezen vreemde met de vuist van het paard heeft geslagen, zoodat hij bewusteloos is geworden!“

„*Yes!*“

„Old Shatterhand moet inderdaad de talen van alle daar wonende Chineezen en andere Muzelmannen kennen?“

„Dat zegt men inderdaad. Ook vertelt men, dat hij met de Muzelmannen in alle Indianendialecten spreekt.“

„*Well!* Ik vraag u, of ge in deze landen geweest zijt en met de daar wonende gentlemen in hun taal gesproken hebt, Mr. German?“

„Zeker ben ik er geweest en heb er gesproken,“ antwoordde ik, daar hij zich met deze woorden weer tot mij gewend had.

„Zijt ge veertien keer in Amerika geweest?“

„Ja.“

„Dan zijn wij, Snuffles, waarschijnlijk twee zeer groote ezels geweest. Zeg, is dat waar, wat ge gisteren van den vallenzetter Stoke op Fort Randall verteld hebt?“

„Woord voor woord.“

„Dan is uw oud kanon misschien toch wel de echte berendooder. Wees toch zoo goed en laat ons dat andere geweer toch eens zien!“

„Dat ge gisteren een Zondagsbuks genoemd hebt? Weet ge wel, hoe een Henrybuks er uitziet?“

„*Yes*. Heb die mij zeer nauwkeurig laten beschrijven. Zou terstond weten, of het er een is.“

„Bekijk die dan maar, ik heb er niets tegen.“

Ik nam het geweer uit den overtrek en gaf het hun. Zij bekeken het en de verlegen gezichten, die zij daarbij trokken, waren werkelijk kostelijk. Zij zagen in, welke fout zij begaan hadden en durfden mij niet aankijken.

„Wat zeg jij, ouë Tim, he, wat zeg jij van dit geweer?“ vroeg Jim.

„Een Henrybuks!“

„Zonder eenigen twijfel. En daar is het zilveren plaatje met een naam ingeschroefd. Kunt ge dien lezen?“

„*Yes*. Old . . Old . . Shat . . Old Shatterhand,“ spelde hij.

„Juist! Zoo luiden de letters als men ze in de goede volgorde leest; ik zie het ook. En wij hebben het niet geloofd.

Wij hebben dezen beroemden gentleman zelfs voor een . . . hm, voor een paardendief gehouden! Heb je wel eens meer zoo'n dommen zet gedaan?"

„*No.*"

„Ik ook niet. Die moet weer goedgemaakt, die moet verbeterd worden. Maar . . hm . .!"

Het viel hem buitengewoon moeilijk, zich uit zijn verlegenheid te redden; hij stond nog een poos van mij afgewend, daarna draaide hij zich met een forschen ruk om, trad op mij toe en zeide:

„Sir, wij zijn de grootste domkoppen geweest, die er op deze oude prairie rondloopen, namelijk ik en mijn broer Tim; maar volgens alles, wat ik van u gehoord heb, zult ge daarom niet lang boos op ons zijn. Lach ons uit, zooveel ge wilt; maar als ge genoeg gelachen hebt, denk er dan niet meer aan!"

„Ge gelooft dus nu, dat ik Old Shatterhand ben?"

„*Yes,*" knikte Tim en zijn broer verklaarde minder zwijgzaam:

„Natuurlijk gelooven wij het, wij bezweren het zelfs en indien er nu iemand kwam, die er aan twijfelen zou, zou hij van ons zooveel kogels in zijn lijf krijgen, dat hij doorzichtig als een erwtenzeef was. Vindt ge het goed, dat we bij elkander blijven?"

„Zoolang wij denzelfden weg gaan wel. Maar nu naar dien vreemde hier! Ik zie, dat hij zich weer beweegt. We zullen er eerst eens voor zorgen, dat hij in onze macht blijft."

Wij hadden riemen en bonden hem dus zoo, dat hij niet kon opstaan. Waren de Snuffles eerst tegen mij geweest, nu betoonden zij des te grooter ijver, om mij van dienst te zijn. Als ik hen had laten begaan, zouden ze hem zoo geboeid hebben, dat de riemen stukgegaan waren. Reeds spoedig kwam hij weer tot bewustzijn, maar nog niet geheel. Hij wilde opstaan en voelde, dat hij dit niet kon; daardoor kerkreeg hij volkomen zijn bezinning. Hij zag ons voor zich staan, staarde ons eenige seconden aan en deed, toen hij zich van het gebeurde bewust werd, een krachtige poging, om de riemen te verscheuren. Die was vergeefsch en hij snauwde mij dus toe:

„Hoe komt ge er bij? Eerst slaat ge mij tegen het hoofd en dan bindt ge mij zelfs handen en voeten! Wat heb ik u gedaan? Ik moet weg, vlug weg en ik eisch, dat ge mij terstond losbindt."

„Geloof gaarne, dat ge zoo spoedig weg wilt," antwoordde ik. „Ge zijt te wachten, dat uw achtervolgers snel hier zullen zijn."

„Weet ge dat? Goed, zeer goed, dat ge het weet!" antwoordde hij geheel tegen mijn verwachting. „Geeft mij dus vlug de vrijheid en maakt u ook uit de voeten!"

„Wij ons? Ik wist niet, dat daartoe eenige noodzakelijkheid voor ons bestond!"

„En wel een zeer dringende, de dringendste, die er is!"

„Ha! Welke?"

„De Comanchen."

„Wilt ge ons wijsmaken, dat deze komen?"

„Wijsmaken niet; het is waar."

„*Pshaw!* Op eens praat ge heel anders. Zoo juist hebt ge immers beweerd, niets van hen gezien en gehoord te hebben."

„Omdat ik mij niet om u behoefde te bekommeren. Nu is het echter iets anders. Als ge mij niet laat heengaan, zijt ge met mij verloren. Ze komen beslist, en ze zijn meer dan vijftig man sterk."

„Mooi. Dan leeren wij hen kennen en zij ons ook. Eerst zou ik echter het een en ander omtrent u willen vernemen."

„Bind mij los! Eerder geef ik u geen antwoord."

„Het is juist omgekeerd; gij komt niet eerder los, voor ik vernomen heb, wat ik wil weten."

„Maar dit tijdverzuim brengt mij en u den wissen dood!"

„Ik ben van een andere meening en ik raad u, mij op mijn vragen niets dan de waarheid te zeggen."

Hij schold mij uit en putte zich uit in schimpwoorden. Toen hij zag, dat dit geen indruk op mij maakte, wendde hij zich tot Jim, die immers eerst op zijn hand geweest was. Daar ook dit niets hielp, siste hij woedend:

„Zeg, wat ge wilt weten! Ik verzeker u echter, dat ge berouw van uw gewelddaad zult hebben en dien zwaar zult boeten!"

„Dat wacht ik met genoegen af. Wien behoort dit paard?"

„Wat een dwaze vraag. Mij natuurlijk!"

„Deze dolk?"

„Ook mij."

„En de voorwerpen, die ik uit de zadeltasschen heb genomen. Ge ziet ze hier liggen."

„Mij, mij en nog eens mij!"

„Dit boek ook?"

„Ook."

„Wat is het er voor een?"

„Dat zijn aanteekeningen, die ik gemaakt heb."

„Maar ze staan niet in het Engelsch!"

„Neen, in stenografie."

„Doe geen moeite, mij voor te liegen! Het is Perzisch schrift en Perzische taal. Ge hebt het paard gestolen. Als ge besluit, oprecht te zijn, zal ik u ontzien; blijft ge echter in uw leugens volharden, dan laat ik u door den eigenaar van het paard straffen volgens de wetten van de savanne. Ge weet toch wel, dat paardenroof met den dood gestraft wordt."

„Bespottelijk! Men kan toch onmogelijk de dief van zijn eigen paard zijn! Tracht toch niet met mij tooneel te spelen! Ik doorzie u, gij zelf zijt dieven, die mij mijn paard willen afnemen, onder voorwendsel, dat ik het gestolen heb."

Deze onbeschaamdheid liet mij onverschillig; maar de brave Jim Snuffle verontwaardigde zich er dermate over, dat hij met gebalde

vuisten op hem toetrad en hem dreigde: Schoft! Wij zouden dieven zijn? Zeg dit nog eens, dan looi ik u de huid, dat de stukken er af vliegen! Wij en dieven! Weet je, wie wij zijn?"

„Zijt, wat ge wilt, maar eerlijke lieden zijt ge niet, anders zoudt ge mij terstond de vrijheid hergeven."

„Juist omdat wij eerlijk zijn, komt ge niet vrij. Weet, dat men ons de beide Snuffles noemt."

„Ha, zijt gij dat? Dan verwonder ik mij des te meer, dat ge zoo jegens mij handelt. Ge klaagt mij aan, zonder te weten, wie ik ben, zonder ook maar een spoor van een bewijs te hebben. Ge hebt mij nog niet eens naar mijn naam gevraagd!"

„Omdat ge ons toch een valschen zoudt noemen."

„Dat valt mij niet in; ik heb er geen enkele reden voor. Ik ben een man van eer, die zijn naam openlijk kan zeggen. Ik ben onschuldig. Bindt mij los, dat ik mijn handen vrij krijg; dan zal ik u uit dit gestenografeerde aanteekenboekje bewijzen, dat ik de rechtmatige eigenaar van dit paard en al deze dingen ben."

„Ja, indien ge alleen met ons te doen zoudt hebben, zoudt ge dit misschien klaarspelen. Ons een Perzisch verzenboek als snelschrift afteekenen moet wel een eenig gevoel zijn! Gelukkig is deze derde gentleman echter hier, die Perzisch begrijpt en het boek lezen kan."

„Leugen, niets dan leugen! Deze blauwlinnen man en Perzisch lezen!"

„Blauwlinnen man? Fielt, spreek beleefder over hem! Als ik u zijn naam noem, zult ge uw moed in alle voegen voelen kraken!"

„Dan ben ik toch benieuwd dien te hooren. Waarschijnlijk heeft hij echter den moed niet, mij dien te noemen."

„Wat? Old Shatterhand zou bang zijn, zijn naam uit te spreken?"

„Old Shatterhand? Deze vent, deze gestalte zou Old Shatterhand zijn? Hahahaha!"

Hij lachte luidkeels. Daarover ontstak Jim dermate in woede, dat hij zijn voet ophief, om hem een schop te geven; ik duwde hem echter terug en zeide:

Wind u niet op wegens zoo'n kerel, Mr. Snuffle. Hij zal spoedig merken, wie ik ben. We zullen geen woord meer aan hem verspillen. Indien hij een openhartige bekentenis had afgelegd, zouden wij hem vrij goed behandeld hebben; nu zullen wij hem echter toonen, dat wij zijn bekentenis in het geheel niet noodig hebben."

„Goed zoo, Sir. Niet te willen gelooven, dat ge Old Shatterhand zijt! Ge hebt hem met uw vuist van het paard geslagen; reeds dit alleen is een bewijs; hier echter ligt de berendooder met de Henrybuks; wie nu nog twijfelt, is gek, volslagen gek! Wat moet er volgens u nu gebeuren?"

De oogen van den gevangene zochten de beide geweren en richtten zich daarna op mij; hij was bleek geworden, buitengewoon bleek; hij begon in te zien, dat hij verkeerd had gedaan, door te ontkennen. Ik deed, of ik dit niet bemerkte en antwoordde Snuffle:

We binden hem op het paard en rijden met hem op zijn spoor terug; dan zullen wij spoedig zien, hoe hij aan zijn buit is gekomen, en even spoedig zal hij het genoegen smaken, mij met den eigenaar van het paard Perzisch te hooren spreken."

Ik zeide dit niet, om mij er op te beroemen, maar om de uitwerking mijner woorden op hem gade te slaan. Een bloedgolf steeg hem naar het gelaat, zoodat hij tot onder de oogen rood werd, des te meer teekende de bleekheid zich af, toen hij zijn kleur weer verloor. Mijn vermoeden omtrent een werkelijken Pers of tenminste omtrent een, die Perzisch verstond, was dus juist.

Wat ik gezegd had, werd uitgevoerd. Wij borgen de voorwerpen weer in de zadeltasschen en tilden den gevangene in het zadel, waar hij werd vastgebonden; de Snuffles kregen zijn wapens behalve den chandshar, dien ik in mijn gordel stak. Daarna stegen wij op en reden verder, de Beaver-Creek tegemoet, ik voorop en Jim en Tim met den vreemde in hun midden achter mij. Hij sprak geen woord, en daar ik het de moeite niet waard vond, naar hem om te kijken, kon ik ook de gedachten niet waarnemen, die misschien op zijn gelaat weerspiegeld werden.

Wat ik van plan was, was niet zonder gevaar. Toen hij over de Comanchen sprak, hadden zijn woorden niet zoo geklonken, of deze uit de lucht gegrepen waren. Er kon wel eens iets waars aan zijn en daarom was onderweg de grootste voorzichtigheid geraden. Op de open savanne kon men iedere ontmoeting reeds van verre zien; maar toen er struiken en wouden kwamen, reed ik tot grooter veiligheid een flink stuk vooruit, om hen, zoo noodig, te kunnen waarschuwen. Nu kwam het er op aan, dubbel voorzichtig te zijn. Ik moest op het spoor letten, dat wij niet moesten verliezen en tegelijkertijd gezicht en gehoor scherp voorwaarts richten, om niet door een vijand verrast te worden. Dat verminderde natuurlijk onze snelheid en toch moesten wij ons haasten, want indien degene, wien het paard ontstolen was, zich in gevaar bevond, kon elke vertraging hem licht noodlottig worden. Gelukkig gebeurde er niets en wij bereikten de Beaver-Creek, nog voordat er twee uur verloopen waren. De rivier had niet veel en slechts ondiep water; het spoor leidde er aan dezen kant in, maar aan den overkant misschien niet weer uit, hetgeen wij ook bevestigd zagen, toen wij aan de overzijde kwamen.

„Dat is fataal! Wat moeten we nu doen?" vroeg Jim.

„De kerel moet ons zeggen, hoe hij heeft gereden; we zullen hem er toe dwingen!"

Een snelle, heimelijke blik, dien ik op het gelaat van den gevangene wierp, toonde mij, dat zijn oogen van voldoening schitterden. Hij veronderstelde, dat zijn spoor nu voor ons verloren was en putte daaruit hoop; maar hij vergiste zich, want niets was gemakkelijker, dan dit weer te vinden. Hij was natuurlijk aan den overkant in de rivier gereden; nu was het de vraag, of dit stroomop of stroomaf was gebeurd van de plek, waar wij nu stilhielden.

Stellig was hij het water schuin overgestoken, misschien was hij zelfs een eind in het water voortgereden, voor hij het verlaten kon. Om dit te vernemen, behoefde ik slechts naar de plek terug te keeren, waar hij aan dezen kant van den oever was gekomen.

Ik deed het, steeg van het paard en ging in het water, langzaam en voorzichtig, om het niet troebel te maken. Het was helder en ondiep, nauwelijks drie voet diep, zoodat ik op den bodem kon zien. Opwaarts was niets te zien; maar toen ik mij daarna stroomafwaarts wendde, zag ik de hoefindrukken van het paard vrij duidelijk. Hij was van beneden hierheen gekomen en, om zijn spoor onvindbaar te maken, een flink eind ver het water ingereden. De plaats, waar hij er ingereden was, lag wel tweehonderd pas van de plek verwijderd, waar hij het verlaten had en nu als gevangene aan den anderen oever bij de Snuffles stilhield. Zij zagen mij en ik beduidde hun, dichterbij te komen en mijn paard mede te brengen. Toen ze mij bereikten en ik hun het spoor weer toonde, zeide Jim:

„Ja, dat is Old Shatterhand! Wij zouden het waarschijnlijk niet teruggevonden hebben. Geloof je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*," knikte zijn broer, terwijl ik weer opsteeg, om mijn onderzoek nu aan genen, rechteroever afwaarts voort te zetten. Het gelaat van den gevangene was weer somberder geworden; zijn hoop was snel verdwenen. Hij keek ernstig en nadenkend voor zich uit; ik merkte, dat hij in gedachten verzonken was. Aan welke overpeinzingen hij zich overgaf, kon ik natuurlijk niet weten, maar ik was overtuigd, dat wij het spoedig zouden vernemen.

Het spoor leidde eerst naar beneden, naar de rivier en vervolgens in een bijna rechten hoek er van weg, door vrij dichte struiken en houtgewas; daarna wendde het zich naar links, tot wij aan een beek kwamen, en aan den oever van die beek hield het op. Aan den overkant van de beek was een open plek, waar het gras platgetrapt was. Ik steeg van het paard en onderzocht den bodem van het water, er waren indrukken van paardenhoeven te zien.

„Aan den overkant schijnen ruiters gekampeerd te hebben; geloof je niet, ouë Tim?" vroeg Jim Snuffle zijn broer.

„*Yes*," antwoordde deze.

„Wie kunnen dat geweest zijn? Denkt ge, dat wij het zullen vernemen, Mr. Shatterhand?"

„Ik hoop het. Het is voor ons van groot belang, te weten, wie hier voor twee uur vertoefd heeft," verklaarde ik.

„Voor twee uur? Neemt mij niet kwalijk, indien ik meen, dat het langer geleden is! Bekijk toch dat gras eens nader!"

„Ik zie het."

„*Well!* Nu ge het beziet, moet ge toch bemerken, hoe vast het platgetrapt is geworden. Ik veronderstel, dat men hier den geheelen nacht gekampeerd heeft."

„Dat meen ik ook."

„Mooi! Onder zulke omstandigheden echter richt het gras zich niet

zoo spoedig weer op, als wanneer het slechts korten tijd neergedrukt is geworden. Daarom denk ik, dat deze plaats langer dan twee uur geleden verlaten is geworden."

„Zeer juist; maar het schijnt, dat ge nog niet alles gezien hebt."

„Wat niet?"

„Toen de lieden, die hier sedert gisteravond gekampeerd hadden, de plaats verlaten hadden, zijn er andere gevolgd en deze zijn eerst twee uur geleden hier vandaan gegaan."

„Andere? Ge denkt dus, dat wij met twee verschillende groepen te doen hadden?"

„Zeer zeker."

„Dan zijn uw oogen scherper dan de mijne, waarover men zich weliswaar niet zoo behoeft te verwonderen, als men bedenkt, dat ge Old Shatterhand zijt. Wilt ge zoo goed zijn, mijn zwakkere gezichtsorganen een weinig te hulp te komen?"

„Gaarne. Eerst wil ik echter eens over de beek gaan. Gij blijft voorloopig hier, opdat ge de sporen niet uitwischt, die ik hier moet lezen."

Ik sprong over het niet breede water en onderzocht het verlaten kamp zoo nauwkeurig mogelijk. Toen dit gebeurd was, riep ik mijn paard tot mij en de andere ruiters volgden.

„Mag ik met mijn ouën Tim ook eens alles nasnuffelen?" vroeg Jim. „Ik zou toch dolgraag willen weten, of wij het kunnen klaarspelen, hetzelfde op te sporen als gij."

„Ik heb er niets tegen," antwoordde ik. „Twee mannen als Tim en Jim Snuffle behoeven zich niet al te zeer in te spannen, om te weten, wat zij hier te verwachten hebben."

De twee stegen af en bekeken de aanwezige sporen scherp en nauwgezet; zij deelden elkander zacht hun gedachten mede en schenen een meening te hebben; toen zeide Jim:

„Er is hier een raadsel, dat wij niet kunnen oplossen. Als Old Shatterhand zegt, dat wij met twee verschillende troepen te doen hebben, dan moet dit zoo zijn; wij kunnen slechts één troep vinden. Waar is de andere?"

„Achter den eersten."

„Maar zijn spoor, Sir, zijn spoor! Wij zien het niet."

„Heusch niet? En het ligt toch zoo duidelijk voor u. Vanwaar zijn de lieden gekomen, die hier gekampeerd hebben?"

„Daar recht uit het zuiden. Het spoor is inderdaad duidelijk genoeg en er is geen tweede."

„Dat is nu juist een vergissing, een groote dwaling, die men eigenlijk niet van de beide Snuffles zou verwacht hebben."

„Waarom een vergissing?"

„Om verschillende redenen."

„De eerste?"

„Het spoor komt recht uit het Zuiden. Waarheen gaat het van hieruit?"

Naar het westen."

„Het vormt dus een grooten hoek. Als uw meening juist zou zijn, dan zouden bedoelde lieden een grooten omweg gemaakt hebben. Men rijdt, als men naar het Westen wil, toch niet recht naar het noorden. Dus deze lieden moeten zeer onervaren zijn of gij verkeert in een dwaling."

„Dan zal het eerste wel het geval zijn, onervaren menschen."

„Neen, want de tweede reden weerlegt dit. Bekijkt die sporen toch eens nauwkeurig, Mr. Snuffle! Hoe oud is het spoor, dat uit het zuiden komt?"

„Zoo als ge gezegd hebt, ongeveer twee uur."

„En dat van hier naar het westen leidt?"

„Ook zoo oud."

„Mooi. Indien dit zoo zou zijn — en het is zeer zeker zoo, dan kunnen deze lieden hier hoogstens enkele minuten vertoefd hebben; ze moeten kort na hun aankomst weer weggereden zijn. De sporen hier ter plaatse zijn echter zoo oud, dat ze op gisteravond wijzen. Hoe komt dit overeen?"

Hij trok een vrij onnoozel gezicht, zag zijn broer radeloos aan en vroeg hem:

„Ja, hoe komt dit met elkander overeen, ouë Tim? Weet je dat?"

„*No.*"

„Ik ook niet. De sporen, die heen- en terugleiden, zijn twee uren oud; gekampeerd echter is hier sedert gisteravond. Dat is zulk een kromme zaak, dat ze niet recht te buigen is."

„Toch wel," verklaarde ik.

„Gelooft ge, dit te kunnen klaarspelen?"

„Ja."

„Doe het als 't belieft! Het zou mijn grootste geluk zijn, als deze zaak mij duidelijk werd gemaakt"

„Denkt dan toch een weinig na! Denkt toch aan den hoek, die de beide sporen vormen en ook, hoe onwaarschijnlijk het is, dat westmannen zoo'n omweg maken! Ze zijn van hier naar het westen gereden en dan blijft nog het vermoeden over, dat ze uit het oosten zijn gekomen."

„*Well.* Maar ge ziet toch met uw eigen scherpe oogen, dat ze uit het zuiden kwamen!"

„Dat is immers hun spoor in het geheel niet!"

„Ha! Dus een ander?"

„Ja. Kijkt toch van hier naar het oosten! Bemerkt ge daar niets?"

Hij gaf aan mijn uitnoodiging gevolg, schudde het hoofd, zeide dan echter vlug:

„Halt, misschien heb ik het! Het gras lijkt een streep te hebben. Men ziet die weliswaar nauwelijks, maar ze is toch nog te herkennen."

„Juist! Deze streep heb ik terstond gezien. Het is het spoor van gisteren en van de menschen, die hier overnacht hebben. Ge zult toch

toegeven, dat het gras zich gedurende zulk een langen tijd weer moet oprichten?"

„Ja, ge hebt gelijk, Sir."

„Het gisteren tegen den avond platgetreden gras staat weer rechtop en is slechts door zijn afwijkende kleurschakeering te onderscheiden. Dus de lieden, over wie wij spreken, zijn uit het oosten gekomen en heden westelijk verder gereden; dat hebben wij nu uitgevischt."

„En het zuidelijke spoor?"

„Komt van een grooten troep ruiters, die uit het zuiden zijn gekomen en in Noordelijke richting verder wilden rijden; toen deze echter de kampplaats hier ontdekten, zijn ze naar links gezwenkt, om den eersten troep te volgen."

Ja, zoo is het, precies zooals ge zegt, Sir. Geloof je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*. Het is zoo."

„Maar wie waren de eerste en wie de tweede groep ruiters?"

„De eerste bestond uit blanken, de tweede uit Indianen."

„Dat beweert ge zoo stellig! Zou wel eens willen weten, welke redenen ge voor deze bewering hebt!"

„Weer twee. Eerstens is de tweede troep minstens zestig ruiters sterk en daar het hoogst onwaarschijnlijk is, dat in deze streek zooveel blanken bijeen zijn, mag men wel veronderstellen, dat het roodhuiden waren. Ten tweede hadden hun paarden geen hoefijzers, zooals ge bemerken zult, als ge het spoor nauwkeuriger onderzoekt. Zulk een aantal onbeslagen paarden kan slechts door Indianen bereden worden."

„Dat geef ik toe, maar waarom zou de eerste troep uit blanken bestaan?"

„Omdat de sporen der paarden op hoefijzers wijzen, en, daar ik geen andere redenen wil noemen, omdat onze gevangene hier, die toch een blanke is, tot dezen troep heeft behoord."

„Drommels! Hij heeft er toe behoord? Hoe wilt ge dat bewijzen? Ik geloof, dat hij het tegendeel zal beweren."

„Dat mag hij; maar het zal hem niet gelukken, mij te bedriegen."

„En als hij het toch probeert?"

„Dan zal hij daardoor zijn toestand niet verbeteren, maar eerder verergeren; want ik zou dan moeten veronderstellen, dat hij bij de roodhuiden behoort, die vijandige bedoelingen tegen deze blanken koesteren."

„Hebt ge dan redenen, ook dit te veronderstellen?"

„Natuurlijk. Deze Indianen zijn blijkbaar Comanchen, dus krijgslieden, die nu in opstand zijn en dat zij ter wille van bleekgezichten, die hier gekampeerd waren, zoo ver van hun oorspronkelijke richting zijn afgeweken, is een voldoende bewijs, dat zij iets in den zin hebben. Hij beweerde, van roodhuiden niets gezien en niets gehoord te hebben; zijn spoor echter brengt ons hier met het hunne te zamen; hij heeft ons dus voorgelogen en ik gevoel veel lust, korte metten met hem te

maken. Tegenover zoo'n vent zitten mijn kogels niet al te vast in den loop."

Hij hoorde natuurlijk alles, wat ik zeide en kreeg angst. Mijn bedreiging was in het geheel niet woordelijk bedoeld, maar zij trof doel, want hij verbrak zijn voortdurend stilzwijgen en zeide:

„Ik behoor niet bij hen, Sir; dat kan ik bezweren."

„*Pshaw!* Lieden van uw slag mag men zelfs na den duursten eed geen geloof schenken. Ge hebt ons voorgelogen; dat is voldoende. Daar de roodhuiden de oorlogsbijlen hebben opgegraven, moet men op zijn hoede zijn. Ge hebt ontkend, Indianen te hebben gezien en toch waart gij bij hen. Vervolgens zijt ge noordelijk gereden, dus daarheen, waarheen ze oorspronkelijk wilden, waarschijnlijk met een opdracht van hen, als hun bondgenoot, hun spion. Ik zeg u, dat mijn kogel of mijn mes u wel eens spoedig in het hart kan zitten!"

Ik was overtuigd, dat hij tot de blanken behoord had, en om de een of andere reden, om een verderfelijk plan, van hen gescheiden was, maar om zijn angst te vergrooten, bracht ik hem met de Indianen in verband. De uitwerking had terstond plaats, want hij verzekerde snel:

„Ge vergist u terdege, Sir. Ik heb dien roodhuiden juist willen ontsnappen."

„Maak dat een ander wijs, maar mij niet."

„Ge kunt mij gelooven; het is precies, zooals ik zeg."

„Doe geen moeite! Wij zullen natuurlijk de Indianen volgen en dan zal wel blijken, wat wij met u moeten doen, of wij u zullen uitleveren, of wat minder omslachtig is, u eenvoudig zullen doodschieten. Ik verspil niet veel tijd aan leugenaars en dieven."

„Maar luister dan toch! Vergun mij toch te spreken, Mr. Shatterhand!"

„Ik verlang niets te hooren. Wat ik weten wil, zal ik zelf wel vernemen, zonder dat ik mij door u iets op de mouw behoef te laten spelden."

„Dat doe ik niet. Ik heb nagedacht en ben tot de overtuiging gekomen, dat het voor mij beter is, u de waarheid te zeggen."

„Dat zou verstandig van u zijn, want ik ben de man niet, die zich gemakkelijk om den tuin laat leiden. Wij zullen de roodhuiden spoedig genoeg inhalen en dan ook met de blanken spreken, tot wie degene behoort, dien gij bestolen hebt. Ge zult voor hem geleid worden."

„Dat kunt ge doen. Ik heb hem niet willen bestelen."

„Oho! Is dit paard soms zijn eigendom niet?"

„Ja, het behoort hem."

„De dolk ook?"

„Ja."

„En de voorwerpen in de zadeltasschen?"

„Ook."

„Wilt ge misschien beweren, dat hij u dit alles geschonken heeft?"

„Neen, ik denk er zelfs niet aan."

„Dus blijft mij slechts over, te gelooven, dat ge ze hem ontstolen hebt."

„Neen; er zijn nog andere gevallen mogelijk."

„Ik zou wel willen weten, welke! Heeft hij het paard soms geleend?"

„Ja, zoo is het. Hij heeft het mij te leen gegeven."

„Praatjes!"

„Het zijn geen praatjes, maar het is de waarheid. Het is werkelijk beter, indien ik oprecht met u omga en als ge mij aanhoort, bewijst ge niet alleen mij, maar ook u allen daarmede een dienst, omdat ge de roodhuiden wilt achterna rijden."

„Goed, we zullen dan eens zien of liever luisteren. Dus geen gelieg! Wat is uw ware naam?"

„Ik heet Perkins!"

„Nu misschien."

„Neen, altijd. Perkins is mijn naam. Ik en nog twee westmannen werden door een blanke gehuurd, om hem over het gebergte te brengen; hem behoort het paard toe."

„Wie en wat is hij?"

„Dat weten wij niet precies. Hij spreekt niet veel. Wij moeten hem Mr. Dshafar noemen."

„Dshafar? Ha! Spreekt hij Engelsch?"

„Vrij goed, zoodat wij hem kunnen verstaan."

„Is er nog iemand bij hem?"

„Hij heeft twee Engelsche bedienden, die door hem in Londen zijn gehuurd, naar ik meen."

„Weet ge dan niet, vanwaar hij komt?"

„Neen. Hij is, zooals ik gezegd heb, niet mededeelzaam en is zoo eigenaardig, dat wij hem niet naar zijn omstandigheden hebben kunnen vragen."

„Maar toch zeker welgesteld?"

„Ja, dat moet hij wel zijn. Hij heeft twee pakpaarden en betaalt ons goed. Hij is echter geen Christen, als ik mij niet vergis."

„Hoe weet ge dat?"

„Omdat hij dagelijks vijf of zes keer op een zeer zonderlinge manier bidt en wel in een taal, die wij niet begrijpen."

„Gebruikt hij dan een tapijt, waarop hij bidt?"

„Ja, hij heeft een tapijt, waarop hij gedurende zijn gebed afwisselend staat, knielt en ligt. Hij beweegt daarbij op een vreemde manier zijn armen, breidt ze uit, kruist ze over de borst of vouwt de handen. Soms moet men er om lachen."

„Hoe gaat hij gekleed?"

„Net als wij, behalve dat hij op het hoofd een muts uit lamsvel draagt. Zijn haar is donker en hij heeft een vollen, lang neergolvenden baard, zooals ik nog nooit gezien heb."

„Hoe oud ongeveer?"

„Misschien veertig jaar."

„Hij is een Oosterling, hoogst waarschijnlijk een Pers. Maar ik kan

niet verklaren, hoe zoo iemand naar Amerika en nog wel in het wilde Westen komt. Waarheen wil hij gaan?"

„Naar San Francisco. Wij moeten hem naar Santa Fé brengen, waar hij andere gidsen wil nemen. Gelooft ge mij nu, Mr. Shatterhand?"

„Deze inlichtingen schijnen waarheid te bevatten. Zeg mij nu net zoo openhartig, waarom ge hem ontweken zijt?"

„Ge denkt, dat ik op de vlucht gegaan ben? Ik kan toch ook in zijn dienst weggegaan zijn?"

„Hoor eens, begin nu niet weer, praatjes te verkoopen. Ge hebt ons aanleiding gegeven, u te wantrouwen en u zoo ruw en weerspannig gedragen, dat ge werkelijk van uw kant wel veel moeite moogt doen, om ons omtrent u een andere meening te verschaffen. Zeg nog één onwaarheid, dan handelen wij eenvoudig volgens de wetten van de prairie en geven u den kogel. Paardendiefstal wordt met den dood gestraft en wij hebben tijd noch zin, u lang op sleeptouw te nemen."

„Ik heb het paard immers in het geheel niet gestolen!"

„*Pshaw!* Men heeft u aangetroffen met een paard, dat uw eigendom niet is en met andere voorwerpen, welke u evenmin toebehooren. Ge hebt ons voorgelogen, ons willen bedriegen omtrent de Indianen en uzelf, wat onder de gegeven en tegenwoordige omstandigheden zeer noodlottig voor ons had kunnen worden. Dat is meer dan voldoende, om korte metten met u te maken. Wanneer we dit niet doen en u ontzien zullen, moet ge openhartig en eerlijk zijn. Erkent ge, dat ge zonder toestemming van den vreemdeling dien ontvlucht zijt?"

Het viel hem blijkbaar zwaar, dit te bekennen; maar hij zag wel in, dat hij met loochenen niets zou winnen en daarom antwoordde hij:

„Het was mijn plan niet; geloof mij. Alleen de plotselinge verschijning der roodhuiden droeg hiervan de schuld; ze waren zoo dichtbij, dat ik van de wijs raakte en er slechts aan dacht, in veiligheid te komen."

„Waar hebt ge hen gezien? Hier?"

„Ja."

„Maar ge waart toch reeds hier vandaan?"

„Zeer zeker, maar ik moest weer terug. Ge hebt zoo even zeer juist gezien, dat wij gisteren van het oosten naar deze plek zijn gekomen: het spoor is uw oogen niet ontgaan, ofschoon het gras zich weer opgericht heeft. Wij kampeerden hier en reden vanmorgen weer verder. Na ongeveer een uur bemerkte mr. Dshafar, dat hij zijn dolk miste, dien ge mij ontnomen hebt en een chandshar noemt; het wapen moest hier achtergelaten zijn. Hij wilde zelf terug, om er naar te zoeken, maar omdat hij met het westen onbekend is en licht had kunnen verdwalen, stelden wij hem voor, dat een ander zou terugkeeren, om het wapen te halen. Hij nam dit aan en stuurde mij."

„Maar op zijn paard!"

„Ja, omdat het het beste en vlugste was. Hij leende het mij, om niet lang op mij te moeten wachten."

„Hij had desondanks eeuwig op u kunnen wachten, als wij u niet ontmoet hadden. Maar, aangenomen dat hij u werkelijk het paard geleend heeft, dan blijft het toch nog vreemd, dat hij zijn toebehooren in de zadeltasschen liet."

„Hij vertrouwde mij en de zaak ging bovendien zoo vlug, dat hij in het geheel niet aan die voorwerpen gedacht heeft."

„Hm! Van een vreemdeling kan men zoo'n onvoorzichtigheid inderdaad verwachten. Verder! Ge kwaamt hier terug en vondt den dolk?"

„Ja. Hij lag hier onder dezen lagen struik, zoo verborgen door de takken, dat wij hem bij het wegrijden niet gezien hadden. Ik steeg af en bukte, om hem op te rapen. Toen ik mij weer oprichtte, keek ik tusschen de struiken door naar het zuiden en ontwaarde tot mijn schrik een schaar van vijftig tot zestig Indianen."

„Comanchen?"

„Ja. Ze waren met hun oorlogskleuren beschilderd en mij wachtte dus de dood, als ze mij zouden zien. De struiken verborgen mij voor hen; ik mocht er dus niet uit en trok mijn paard dus zoo snel mogelijk over de beek heen; in haar bedding waren de afdrukken der pooten niet zoo spoedig te zien."

„Dan zijt ge noordwaarts er van door gegaan, in plaats van uw makkers te volgen naar het westen en hen te waarschuwen!"

„Ja, en dat is voorzeker een fout, die ik begaan heb; maar mijn schrik voor de roodhuiden was zoo groot, dat die mij tot verontschuldiging kan strekken."

„Ik denk niet, dat die als een verontschuldiging kan beschouwd worden. Een westman, wien de aanblik van eenige Indianen zoo ontzet, is geen westman."

„Van eenige? Ik heb u toch gezegd, dat het er zestig tot zeventig waren!"

„Dat zijn eenige. Ik ben door verscheiden honderdtallen van roodhuiden verrast, zonder te schrikken en op de vlucht te slaan. U, als gids van den vreemdeling, was zijn leven toevertrouwd; ge hadt hem zoo spoedig mogelijk moeten waarschuwen!"

„Dat ging immers niet; de Comanchen zouden mij gezien hebben!"

„Onzin! Ge hadt vooreerst goede dekking hier in het bosch en eerst na eenigen tijd hadt ge op uw spoor behoeven terug te keeren."

„Maar men kon immers voorzien, dat ze dit spoor zouden volgen?"

„Wat hinderde dat? Zij moesten hier stilhouden en het kamp nauwkeurig onderzoeken, daardoor zoudt gij zulk een voorsprong hebben gekregen, dat het hun zeer moeilijk of liever onmogelijk zou zijn geweest, u in te halen. Ge moet door een panischen schrik bevangen zijn geworden en dat is mij volkomen onbegrijpelijk."

„Het is toch gemakkelijk te verklaren, indien ik u zeg, dat de Indsmen, toen ik hen zag, mij reeds op hoogstens tweehonderd pas genaderd waren. Nog een enkele minuut en het zou met mij gedaan zijn geweest!"

„Weer onzin! De sprong over de beek moest u in veiligheid brengen. De schrik heeft u echter van uw koelbloedigheid beroofd en terwijl

ge uw eigen, hoogst waardevollen persoon gered hebt, hebt ge hem, die u toevertrouwd was, in het hoogste gevaar, misschien wel in den dood gebracht."

„Ja, zoo is het," stemde Jim Snuffle toe. „Misschien zijn deze arme drommels ondertusschen overvallen en gedood geworden. Geloof je dat ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*", knikte zijn broer.

Perkins keek zeer verlegen voor zich. Hij zag in, dat wij gelijk hadden en trachtte zich nog te verontschuldigen:

„Zoo erg is het stellig niet, want ik denk, dat mijn makkers de roodhuiden nog bijtijds gezien en zich voor hen verborgen hebben."

„Deze veronderstelling heeft in het geheel geen reden van bestaan," antwoordde ik. „Zelfs al was het zoo, als gij zegt, dan zijn de Comanchen toch niet blind. Zij hebben het spoor voor oogen en zouden de schuilplaats gemakkelijk en vlug ontdekken; het is immers klaarlichte dag. Ge hebt zoo ondoordacht, zoo lichtzinnig en onverantwoordelijk gehandeld, dat er voor u geen verontschuldiging te vinden is. Wee den armen mensch, die zich toevertrouwt aan een gids, zooals gij er een zijt.

Weet ge dan niet, dat een scout[1]) zijn leven zonder aarzeling moet wagen, waar het de veiligheid dergenen betreft, die zich onder zijn bescherming gesteld hebben! Ge hebt u willen rechtvaardigen, maar juist het tegenovergestelde bereikt. Een paardendief is een dief, maar men kan toch altijd nog een zekeren eerbied koesteren voor zijn moed, zijn vermetelheid; maar een scout, die zoo laf handelt als gij, moet men verachten. We zullen zien, of redding misschien nog mogelijk is en de roodhuiden vlug volgen. Ge zijt toch ook van de partij, Mr. Jim?"

„Hoe kunt ge dat nog vragen? De beide Snuffles zijn er steeds en gaarne bij, wanneer het er op aankomt, een mensch, die in de knel zit, daaruit te bevrijden. Vind je ook niet, ouë Tim?"

„Ja," knikte deze. „Moeten ons haasten."

„Zeker. Vijf blanken, van wie er drie geen westmannen zijn tegen zeventig roodhuiden, die zich op het oorlogspad bevinden, dat is geenszins een groot genoegen. Maar, Mr. Shatterhand, zeg mij toch eens, of ge het voor waar houdt, wat deze Perkins en zoogenaamde scout ons opgedischt heeft."

„Ik denk, dat wij het kunnen gelooven, want indien hij nogmaals gelogen zou hebben, zou het met hem gedaan zijn. Wij hebben volgens zijn opgave te doen met een vreemdeling, diens twee bedienden en twee westmannen. Als men nu maar wist, wat die laatsten voor kerels zijn."

„Het zijn flinke menschen, Sir, beslist flinke menschen," verzekerde Perkins.

„Als ze even flink zijn als gij zijt, dan moge God hun en den drie vreemdelingen genadig zijn. Dus voorwaarts! We hebben reeds te veel tijd verzuimd."

1) Gids, padvinder.

Wij bestegen onze rijdieren en volgden het naar het westen, dus stroomopwaarts leidende spoor. Men zegt, bij ieder ongeluk komt een geluk en dit werd hier bewezen. Dat de vreemdeling, naar mijn overtuiging door de roodhuiden ingehaald en overvallen was geworden, was voor hem een ongeluk: het was daarentegen een geluk, dat de Indianen den lafhartigen scout niet gezien hadden, want zij waanden dientengevolge achter zich alles in veiligheid en vermoedden niet, dat hen lieden volgden, die zich over de bedreigden zouden ontfermen.

Ik vermoedde, dat Perkins op het laatst de waarheid had gezegd, ik had er wel geen bewijzen voor, want de sporen der blanken waren bij het kamp zoo door de Indsmen platgetreden, dat men ze niet meer kon onderscheiden, maar ik hoopte, onderweg duidelijker kenteekens te vinden. Deze verwachting werd reeds na eenigen tijd vervuld, toen we een plek bereikten, waar de roodhuiden halt gehouden hadden. Wij hielden ook de teugels van onze dieren in en Jim Snuffle zeide:

„Hier lijkt hun iets ingevallen te zijn of hun iets getroffen te hebben, want zij hebben beraadslaagd. Als men nu maar wist, waarover!"

„Dat weet ik," verklaarde ik.

„Wel?"

„Over het aantal blanken, dat zij achtervolgden."

„Gelooft ge dat? Waarom?"

„Tot zoover hebben ze op het spoor der blanken gereden; hier echter hebben ze dit verlaten en twee hunner zijn afgestegen, om het te onderzoeken. Het schijnt, dat zij onderweg verschil van meening gekregen hebben en nu hier hebben willen zien, wie gelijk had. Daar ze hier op deze plek er op gelet hebben, het spoor der bleekgezichten niet te bederven, is dit ook voor ons nog duidelijk te herkennen en ik wil eens zien, wat wij kunnen gelooven van Perkins' beweringen."

„Ja, kijk maar, Sir!" noodigde de gevangen scout mij uit. „Ge zult bevinden, dat alles precies is, zooals ik gezegd heb."

Ik sprong op en bekeek de indrukken allernauwkeurigst. Het was bezwaarlijk, uiterst bezwaarlijk zekerheid te verkrijgen, want de plek, waar de roodhuiden het spoor ontzien hadden, was niet zeer lang en ik wilde vooral het verkeerde spoor van een paardenhoef ontdekken, maar na lang meten en vergelijken kwam ik toch tot het gewenschte gevolg. Om nog zekerder te zijn, trad ik op het paard toe, dat de scout nu bereed en onderzocht een hoefindruk er van. Jim Snuffle schudde hierover verwonderd zijn hoofd en vroeg: „Waarom doet ge dat, Sir? Wij hebben toch niet met dit paard te doen?"

„Wel degelijk," antwoordde ik. „Ik wil immers weten, of Perkins de waarheid gezegd heeft."

„Kunt ge dat dan aan het hoefijzer van zijn paard zien?"

„Ja."

„Wel weerga! Dat zou de zoon van mijn vader niet klaarspelen. Hoe lapt ge hem dat?"

„Zeer eenvoudig. Hier hebben werkelijk zes blanken gereden en een hunner is teruggekeerd."

„Zegt het spoor u dit?"

„Ja."

„Dat is gevaarlijk, Sir!"

„Waarom?"

„Omdat de Indsmen de indrukken hier ook onderzocht hebben; die zouden dus evengoed als gij zien, dat iemand teruggereden is; dus weten zij, dat hij zich achter hen bevindt en zullen hem een hinderlaag leggen, waarin wij gemakkelijk kunnen vallen."

„Wees onbezorgd! Ze hebben niets gezien. Er is slechts een indruk van één hoef aanwezig en die is zoo licht en onduidelijk, dat alleen ik dien ontdekken kon, omdat ik wist, dat Perkins beweert, teruggekeerd te zijn. Hij heeft de waarheid gesproken. Ik zag een omgekeerden hoefindruk, die van den linkerachterpoot van zijn paard afkomstig is."

„*Well!* Maar indien de Indsmen juist dien éénen indruk ook gezien zouden hebben?"

„Dan zouden ze niet ver van hier een val gezet hebben, die mij stellig niet ontgaan zal. Ik zal scherp opletten. Laten wij verder rijden!"

Wij zetten den onderbroken rit voort en toen ik zelfs na een half uur niets ontdekt had, dat op een hinderlaag duidde, waren de Snuffles overtuigd, dat ik gelijk gehad had.

Na eenigen tijd kwamen wij aan de plek, waar Perkins rechtsomkeert gemaakt had, zijn makkers hadden niet op hem willen wachten, maar wilden langzaam verder rijden; de beslissing lag dus niet hier, maar verder voor ons. Daarna zagen wij, dat twee Indianen het spoor verlaten hadden, de eene naar den rechter en de andere naar den linkerkant.

„Of die misschien als verspieders verder gereden zijn?" vroeg Jim Snuffle.

„Stellig. De aanvoerder heeft aan het spoor gezien, dat hij dicht bij de blanken was en deze verkenners vooruit gestuurd, om zekerheid te krijgen. Spoedig zal blijken, waar zij den troep weer ontmoet hebben."

Ongeveer een kwartier later keerde eerst het spoor van den eenen en daarna ook dat van den anderen Indiaan naar het hoofdspoor terug en wij konden nu verwachten, binnen niet al te langen tijd de plaats van den overval te bereiken. Omdat de roodhuiden zich daar nog wel konden bevinden, was de grootste voorzichtigheid van noode, wanneer wij tenminste geen gevaar wilden loopen, hen geheel onverwacht te ontmoeten. Daarom reed ik een eind vooruit, ieder oogenblik gereed, door hen gezien of aangevallen te worden.

Gelukkig werd deze vrees niet bewaarheid, ofschoon het terrein voor mij gevaarlijk was. Er was namelijk hier en daar struikgewas en achter iederen struik kon ik een of meer vijanden vermoeden. Plotseling hield het struikgewas op en op de voor mij liggende vlakte, hoogstens drie minuten van mij verwijderd, zag ik de Indsmen gelegerd. Indien mijn paard vier of vijf stappen verder gegaan was, zou ik hoogstwaarschijnlijk door hen gezien zijn geworden.

Hun paarden, die de vrijheid hadden gekregen, dartelden naar welbehagen rond; zij zelf vormden een kring, waarbinnen een belangrijke beraadslaging scheen plaats te vinden. Die kring was echter zoo dicht, dat mijn blik niet tusschen de afzonderlijke personen kon doordringen. Ik reed een eindje terug, steeg af, bond mijn paard vast en verzocht den beiden Snuffles, die nu ook aankwamen, hetzelfde te doen.

„Afstijgen?" vroeg Jim. „Waarom? Mogen we niet verder?"

„Neen. De Indianen houden daarbuiten halt."

„Donders! Eindelijk hebben wij ze ingehaald. Hebben ze de blanken gevangen?"

„Ja."

„Maar niet vermoord?"

„Dat geloof ik niet."

„Goed, laat eens zien!"

Wij tilden den trouweloozen scout van het paard, bonden hem vast aan een struik en gingen toen zoo ver naar voren als ons mogelijk was, zonder gezien te worden.

„Waarachtig, het zijn Comanchen," zeide Jim. „Geloof je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*", antwoordde deze op zijn zwijgzame wijze.

„Ze staan dicht bijeen. Men kan de blanken niet zien. Hoe kunt ge nu weten, dat ze zich daar bevinden, Mr. Shatterhand?"

„Ik vermoed het."

„Vermoeden? Dat is geen zekerheid."

„Hier toch bijna wel. Ziet gij niet daar rechts twee pakpaarden staan?"

„Zeker. Drommels! Die behooren den vreemdeling. Zij hebben hem dus!"

„Natuurlijk! Welke redenen zouden de Indianen hebben, hier een oponthoud in de achtervolging te maken, om hier over iets te beraadslagen? Het staat vast, dat zij de blanken gevangen hebben."

„Wat zullen ze met hen doen?"

„Dat zullen wij spoedig vernemen. Er hangt veel van af, of bij den overval bloed gevloeid is. Als een roodhuid gewond of gedood is, dan zal men den blanken geen langen levensduur gunnen."

„Maar ze terstond hier slachten. Ja, dat is ook mijn meening."

„De mijne echter niet."

„Denkt gij, dat ze hen verder zullen meesleepen?"

„Ja, al is het dan ook niet al te ver. De veroordeeling en het ter dood brengen der gevangenen geschiedt bij de Indianen als het mogelijk is, steeds met de gebruikelijke plechtigheden, waarvoor een geschikt kamp vereischt wordt; maar de plek, waar zij zich nu bevinden, past er niet voor. Eerstens is daar geen water voor een oponthoud van eenige uren of nog langer en tweedens is de plek niet veilig genoeg. Ze ligt te vrij en open; wie zich daar bevindt, kan gemakkelijk gezien worden. Daarom denk ik, dat de Comanchen spoedig zullen opbreken, om een geschikte plaats te zoeken."

„Als men maar wist, waar die lag, dan zou men die eerder kunnen opzoeken, om hen te besluipen."

„Ze zullen zich stellig naar de rivier wenden, maar het zou een hoogst gevaarlijk werk zijn, te trachten vóór hen te komen."

„Waarom?"

„Omdat men, om veilig te zijn, niet alleen de streek in het algemeen maar de bizondere plek zou moeten kennen, waar ze willen kampeeren. Kent men deze niet, dan loopt men gevaar, ontdekt te worden. Het is niet te vermijden, dat men sporen achterlaat, die bij dag gezien moeten worden. Wacht men hen toevallig op de plek, waar ze willen blijven, dan is men beslist verraden."

„*Well*, dan rijden wij niet vóór hen, maar volgen achter hen! De voornaamste vraag is, of het ons gelukken zal, hun gevangenen te bevrijden."

„Daarvan kan men nu nog niets zeggen. Tenminste niets meer, dan dat de uitvoering van ons voornemen een verduiveld moeilijke en gevaarlijke zaak is. Wij zijn drie tegen zeventig; dat beteekent nogal iets."

„Met cijfers mag men in dergelijke gevallen niet rekenen; dit zou slechts noodig zijn, indien wij een open aanval van plan waren; maar daar wij slechts door list ons doel kunnen bereiken, hebben wij met geesteswaarden te doen."

„Geesteswaarden, uitstekend, werkelijk uitstekend, Sir! Meent ge, dat Jim Snuffle en Tim Snuffle zulke geesteswaarden zijn?"

„Ik hoop het, want slechts in dat geval kan het ons gelukken, de roodhuiden door list te overtroeven."

„Door list overtroeven? Hm, wat dat betreft, denk ik, dat wij ons niet al te dom zullen aanstellen. Geloof je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes!*"

„Messieurs, mag ik een verzoek doen?" liet de gevangene zich hooren.

„Welk?" vroeg ik.

„Ik ben mede schuldig, dat mijn makkers in dezen toestand zijn geraakt, dus is het mijn plicht, ook aan hun bevrijding deel te nemen. Bindt mij los: geeft mij de vrijheid en ge zult zien, dat ik alles doe, wat ge van mij kunt verlangen!"

„Ja, als we u maar konden vertrouwen," antwoordde Jim.

„Ge kunt het. Ik geef u de verzekering —"

„Zwijg!" viel ik hem in de rede. „Wie zijn kameraden in het gevaar zoo laf en trouweloos verlaat, dien kan men niet vertrouwen."

„Het was toch slechts de schrik, Sir!"

„Zelfs al zou ik dit willen aannemen, dan nog stond ons te wachten, dat ge weer schrikt."

„Onmogelijk. Ik weet immers nu, wie wij voor ons hebben en kan niet meer verrast worden."

„En uw lafheid? Wij zijn voornemens ons leven te wagen, maar daartoe zijt gij de geschikte man niet."

„Ik waag het!"

„Ge denkt er geen oogenblik aan! En de list, de tegenwoordigheid van geest, waarop het hier in de eerste plaats aankomt! Ge hebt bewezen, dat van die twee bij u geen spoor aanwezig is."

Hij wilde zijn smeekbeden en verzekeringen voortzetten; ik verbood hem dit en vestigde mijn aandacht weer op de Indianen, wier beraadslaging nu afgeloopen was. Zij kwamen in beweging; de kring werd geopend en nu zagen wij, dat er binnen verscheiden menschen hadden gelegen, die niet konden opstaan; ze waren dus gebonden of misschien wel dood. Ze werden opgetild en op paarden gebonden; daarna vormden de roodhuiden een lange rij, die zich in noordelijke richting in beweging zette, dus zooals ik vermoed had, want daar lag de rivier. Aan het hoofd reed een oud opperhoofd. Hij was wel te ver van ons verwijderd, dat ik zijn gezicht kon herkennen, maar hij was een opperhoofd, omdat hij veeren droeg en oud moest hij ook zijn, want zijn naar achteren lang neervallend haar was grijs.

In de aangegeven richting lag weer bosch, onder welks boomen zij verdwenen. Voorzichtigheidshalve wachtten wij nog eenigen tijd; vervolgens begaven wij ons naar de plek, waar de beraadslaging gehouden was.

Men kon daar eigenlijk geen sporen lezen, want de grond was zoo platgetreden en vastgestampt, dat men geen bizondere dingen kon onderscheiden. Hier moesten de blanken overvallen zijn. Ze hadden zich verweerd, want wij ontdekten bloedsporen. Dat was erg, zeer erg voor hen en ook ons zeer onaangenaam, omdat het ons noodzaakte, snel te handelen en wij niet konden wachten, tot zich ons een gunstiger gelegenheid dan hier en heden zou bieden.

In de eerste plaats moesten wij de Indianen volgen. Wij deden dit, maar niet regelrecht, want wij maakten een bocht naar het bosch en zochten nadat wij het bereikt hadden, eerst daarna de plek op, waar zij het binnengedrongen waren. Van hier konden wij ons zonder al te groot gevaar op hun spoor houden, veiligheidshalve echter klom ik uit het zadel en ging den anderen misschien een vijftig pas voor, midden op het zeer goed zichtbare spoor. Mijn voetstappen veroorzaakten geen geluid en mijn oog en mijn oor kon niets ontgaan, wat mijn veiligheid in gevaar zou kunnen brengen. Men kan wel begrijpen, dat wij slechts langzaam verder kwamen, maar dat konden wij niet veranderen. Het was mogelijk, dat voor de blanken een groot gevaar in dit langzame voortgaan bestond, maar wij konden hen toch ook niet redden, door ons zelf aan een even groot gevaar bloot te stellen.

Zoo verliep uur na uur; het werd namiddag en was ik tot nu toe zeer bevreesd voor het lot der gevangenen, ik begon nu weer hoop te krijgen. Als de Indianen zoo laat aan hun legerplaats kwamen, zouden zij dien dag geen tijd meer hebben de bleekgezichten onder het houden der gebruikelijke plechtigheden te vonnissen, ze moesten dat tot den volgenden dag uitstellen en 's avonds of gedurende den

nacht was er dan wel tijd en waarschijnlijk ook gelegenheid, den moord te verhinderen.

Het meest verwachtte ik van de omstandigheid, dat de Comanchen van onze aanwezigheid geen vermoeden hadden. Zij bevonden zich op hun gebied; zij wisten, dat dit nu door iedereen, die niet tot hen behoorde, gemeden werd en nu was te verwachten, dat zij strenge veiligheidsmaatregelen overbodig zouden achten.

Wij hadden de rivier eigenlijk reeds lang moeten bereiken, maar juist hier vormde zij een groote bocht; wij bevonden ons op den binnenkant er van en eerst tegen den avond werden de teekenen talrijker, dat wij het water naderden. Nu bewogen wij ons nog langzamer vooruit dan eerst en dat was goed, want spoedig hoorde ik een roepende stem, welke een andere antwoordde. Wij waren in de nabijheid der Comanchen gekomen en ik sloop naar mijn makkers terug, om hen te laten stilhouden en voor ons een schuilplaats te zoeken.

Spoedig was een geschikte plaats gevonden, waar wij de paarden en ook Perkins vastbonden. Deze man was ons buitengewoon hinderlijk, wat eigenlijk in het geheel niet vermeld behoeft te worden; hij bemoeilijkte al onze plannen, hoe zouden wij ons echter van hem hebben kunnen bevrijden, zonder ons door hem in gevaar te brengen? Hij had ons wel zijn hulp aangeboden en het was ook zeer goed mogelijk, dat hij het eerlijk meende; maar het daartoe vereischte vertrouwen konden wij hem onmogelijk schenken. Toen wij hem en de paarden goed ondergebracht hadden, vroeg Jim Snuffle:

„Wat gaan wij nu doen, Sir? Wij hebben nu onder de boomen nog het goede daglicht, om uitstekend op verkenning te gaan, zonder dat men van verre gezien kan worden. Weet gij zeker, dat de roodhuiden in de buurt zijn?"

„Ja. Ik hoorde twee hunner, die elkander aanriepen."

„Dat verwondert mij. Hebt ge misschien verkeerd gehoord?"

„Neen. Het waren menschelijke stemmen."

„Waarschijnlijk van blanken!"

„Neen. Waren hier blanken, dan zouden die zich onder de tegenwoordige omstandigheden wel wachten, zoo luidruchtig te zijn."

„Maar de Indianen zijn toch ook niet gewoon, te schreeuwen, dat men het mijlen ver hoort!"

„Van schreeuwen en mijlen ver is ook in het geheel geen sprake. Als die twee elkander toeriepen, is dat voor mij een welkom bewijs, dat ze zich veilig voelen en geen ander mensch in hun nabijheid vermoeden. Ons werk wordt ons daardoor waarschijnlijk zeer verlicht."

„*Well*, laten wij dan dit werk beginnen! Zullen wij hen besluipen?"

„Dat moeten we zeer zeker doen. Het noodzakelijkste is immers, te weten, waar ze zich bevinden; eerst dan kunnen we zeggen, of men iets mag wagen of niet."

„Mooi! Laten wij ons dus op weg begeven."

„Wij? Wien bedoelt ge met dit woord?"

„U en mij natuurlijk. Mijn ouë Tim moet hier bij den gevangene blijven."

„Hm! Ik zou er de voorkeur aan geven, alleen te kunnen gaan."

„Alleen? Ik niet mee? Durft ge mij misschien niets toevertrouwen."

„Daarvan is geen sprake; maar het is mijn gewoonte, met datgene, wat ik zelf en alleen kan doen, geen ander lastig te vallen."

„Lastig te vallen! Welk een woord! Geloof gerust, dat ik in het besluipen goed werk lever! Zoo van achteren een roodhuid te naderen, zonder dat hij het vermoedt, is voor mij een groot genoegen. Het zou mij bizonder krenken, indien ge mij zoudt afwijzen. Ik ga mede; mijn broer blijft hier."

„*No*," antwoordde Tim, geheel tegen Jim's verwachting.

„Niet? Hoe komt ge er bij! Er moet toch een bij den gevangene blijven?"

„*Yes*."

„Dat ben jij."

„*No*."

„Wie dan?"

„Jij."

„Ik? Ben je gek? Jim Snuffle zou blijven zitten, als het er op aankomt, dezen rooden schurken een poets te bakken!"

„Tim Snuffle blijft ook niet zitten!"

„Je moet. Ik heb het eerste recht, want ik ben de oudste."

„Je bent maar vijf minuten ouder dan ik, en zoo'n korte tijd geldt niet. Tweelingen zijn steeds even oud; ik laat mij niet ringelooren en ga ook mee. Ik wil ook eens de oudste zijn!"

Dat was voor den goeden Tim een lange, zeer lange redevoering. Zoo lang had hij waarschijnlijk niet sedert jaren gesproken; daarom haalde hij na het laatste woord buitengewoon diep en krachtig adem. Jim was korten tijd stil. De verwondering over de plotselinge spraakzaamheid van zijn broer beroofde hem van zijn spraak; toen echter bracht hij er des te krachtiger uit:

„Ik geloof waarachtig, dat je je tegen mij verzetten wilt, tegen mij, die in waarheid en werkelijkheid de eerstgeborene ben! Dat mankeert nog! Dat kleine nestkuiken wil mij de wet voorschrijven! Ik ga en jij blijft!"

„*No*."

„*Yes*, zeg ik. Op je *No* wordt geen acht geslagen!"

De zonderlinge tweelingen begonnen van opwinding luid te spreken. Ik maakte hen hierop opmerkzaam en stelde hun voor, mij alleen te laten gaan, dan was de strijd beslecht, zonder dat er een veroordeeld werd. Maar daarop wilde Jim niet ingaan; hij wilde en ik wist dit wel, mij zijn kundigheden toonen, dat was mij volstrekt niet aangenaam, maar ik mocht hem niet beleedigen en gaf daarom tenslotte mijn toestemming. Tim zeide niets meer, maar die stilte kwam mij niet recht pluis voor en daarom vroeg ik hem:

„Ge zijt toch niet van plan, iets in het geheim te doen, Mr. Snuffle?"

„*No*," antwoordde hij knorrig.

„Zijt ge het er mee eens, dat uw broer gaat?"

„*Yes*."

„Dan ben ik gerustgesteld. Het zou hoogst noodlottig en gevaarlijk zijn, als één iets ondernam, waarvan de anderen niets mogen weten. Dat zou niet alleen alles kunnen bederven, maar zelfs de vrijheid en het leven kunnen kosten."

„Wees daarover maar niet bezorgd!" stelde Jim mij gerust.

„Ge hebt er geen reden voor. Deze Tim waagt niets zonder mij; is er ook veel te jong voor; volle vijf minuten jonger, bedenk dat wel! Die blijft graag rustig zitten, tot wij terugkomen. Nu echter zullen we niet langer wachten, omdat het anders te donker wordt."

„Goed! Dus, Mr. Snuffle, houd goed wacht en verlaat deze plek vooral niet, voor wij teruggekeerd zijn. Ik geef u mijn beide geweren, omdat die mij zouden hinderen."

Hij nam, zonder een woord te zeggen, den berendooder en de buks in ontvangst en ik ging met Jim weg.

Het was gedurende den woordenstrijd zoo duister geworden, dat men niet meer zeer duidelijk kon zien. Wij hadden dus nu nog niet noodig, op den grond te gaan liggen en ons kruipend voort te bewegen, maar wij bleven rechtop en slopen van boom tot boom naar de plaats, waar ik de stemmen gehoord had. Hoe veel, veel liever was ik alleen geweest. Ik had van de beide Snuffles wel gehoord, dat ze goede westmannen waren. Maar tusschen westman en westman is een verschil. Mochten zij in gewone en voor mijn part soms ook in ongewone omstandigheden van hun moed en geschiktheid bewijzen gegeven hebben, hier was het meer dan ongewoon, ieder oogenblik, de minste onvoorzichtigheid kon over het leven der gevangen bleekgezichten en ook over het onze beslissen; daarom spoorde ik Jim nu nogmaals tot de uiterste voorzichtigheid aan.

„Wees niet bezorgd voor mij," antwoordde hij fluisterend. „Heb wel andere zaken meegemaakt, dan zulk kinderspel als dit."

Dat moest mij geruststellen, maar omdat hij het zoo luchthartig opvatte, bereikte hij het tegendeel en ik nam mij voor, hem vooral niets te laten ondernemen, wat waarschijnlijk boven zijn krachten zou gaan.

Eerst scheen zijn meening, dat onze onderneming gemakkelijk was, bewaarheid te worden. Wij kwamen verder en verder en werden door geen teeken van gevaar tegengehouden; wij bereikten zelfs den hoogen oever der rivier zonder een spoor der roodhuiden gezien te hebben. Ik zeg met opzet „den hoogen oever," want wat wij nu niet zagen, ontdekten wij spoedig daarna, namelijk, dat de nu bijna uitgedroogde rivierbedding vrij diep onder ons lag.

Het was bijna geheel donker geworden, toch zag ik, dat de oever waar wij stonden, een steile en kale helling vertoonde; daarop mocht men zich vooral niet te ver wagen, want de grond kon wel onder de

voeten meegeven en zoo iemand laten tuimelen. Wij gingen dus lang langs den rand, tot de grond steviger werd en weer boomen droeg; de oeverrand onder ons was met struikgewas bezet.

„Ge moet u vergist hebben, Sir," fluisterde Jim mij toe. „De roodhuiden zijn hier niet in de buurt."

„Jawel. Ik heb hun stemmen duidelijk gehoord!"

„Dan zijn ze zooeven hier geweest, maar zijn ze nu weg."

„Neen; ze zijn nog hier; ik weet het heel zeker."

„Men kan ze toch zien noch hooren!"

„Dat is waar, maar ik ruik hen."

„Ruiken? Drommels! Wat voor een neus moet gij dan wel hebben!"

„Een zeer gewonen, die echter voor paardenlucht zeer gevoelig is. Ik ruik de paarden der Comanchen."

„Waar."

„Ze zijn diep onder ons aan het water."

„Reikt uw neus zoover?"

„*Pshaw!* Ge weet zeker niet, welke eigenschap paardengeur bezit. Notabene, ik ruik die zeer gaarne. Komt ge in een groote stad op een standplaats voor huurrijtuigen, dan behoeft er nog geen paard te zijn, maar de paardenlucht is er. Ik wed, om wat ge wilt, dat . . . halt, ziet ge, dat ik gelijk heb? Kijk eens naar beneden!"

Onder aan de rivier was een kleine, gloeiende vonk te zien, die spoedig grooter werd. Daar het donker was geworden, ontstaken de roodhuiden een vuur. Dat ze niet hier boven op den hoogen oever waren gebleven, kon men licht begrijpen. Beneden was er immers water voor hen en hun paarden. Van het eene vuur werden vijf.

„Dat is goed," zeide Jim Snuffle. „Dan kunnen wij alles zien, als wij hen besluipen."

„Zij ons echter ook, als wij ons niet erg in acht nemen.

Ik heb deze vuren echter gaarne, omdat deze ons ook zeggen, dat de Comanchen zich veilig en onbespied wanen."

„We gaan toch naar beneden, Mr. Shatterhand?"

„Ja."

„Dan stel ik voor, dat wij ieder afzonderlijk gaan. Gij daalt ginder links en ik rechts naar beneden of omgekeerd. Dan besluipen wij hen van twee kanten en ons ontgaat niets. Beneden treffen wij ons weer."

Daar hij volgens mij de noodige handigheid en voorzichtigheid miste, antwoordde ik:

„Het is beter, dat wij bij elkander blijven. Wij dalen hier links, sluipen beneden om het kamp rond en komen ginder rechts weer boven. Dan zien wij ook alles en kunnen elkander snel te hulp komen, indien een onzer iets mocht overkomen."

„Dat is ook goed, Sir. Dus naar beneden!"

Het was volstrekt niet gemakkelijk, naar beneden te klimmen. Het ons volkomen onbekende terrein was zeer steil. Wij mochten ons aan de aanwezige struiken niet vasthouden, omdat dit geruisch had kunnen

veroorzaken en iedere steen, welken wij van zijn plaats stieten, kon ons door het afrollen verraden. Daarom moesten wij ons buitengewoon in acht nemen en het dalen had slechts langzaam plaats. Er verliep meer dan een half uur, voor wij beneden kwamen. Het was gelukkig, dat Jim Snuffle de proef goed doorstond; hij had geleerd, zich onhoorbaar te bewegen. Ik daalde eerst en hij bleef dicht achter of boven mij; toch moest ik scherp luisteren, als ik het zachte geruisch, dat hij veroorzaakte, wilde hooren. Hij was er echter trotsch op en vroeg mij, toen wij onderaan het rivierdal waren gekomen:

„Nu, hoe heb ik mij gehouden, Sir?"

„Ik ben tevreden," verklaarde ik.

„Ge gelooft dus, dat ik de kunst van besluipen versta?"

„Ge hebt me nog geen proeve van besluipen laten zien."

„Niet?" vroeg hij langgerekt en verbaasd.

„Neen. Dat begint immers eerst nu."

„Eerst nu? Hoe noemt ge dan, wat wij tot nu gedaan hebben? Was dat geen sluipen?"

„Dalen en klimmen was het, misschien ook sluipen, maar niet besluipen. Het besluipen begint nu. Ik hoop echter, dat het u eveneens gelukt evenals het dalen. Houd u steeds achter mij en ga niet van mij weg!"

„Dat is eigenlijk in het geheel niet noodzakelijk, want ik ben gewoon zelfstandig te handelen en kan het ook."

„Als ge alleen zijt of slechts uw broeder bij u hebt, moogt ge dit doen; nu echter ben ik hier en wensch, dat ge u naar mij richt."

„*Well*, het zal geschieden. Ik zeg u, dat het mij een groot genoegen is, mij naar Old Shatterhand te richten."

Deze verzekering stelde mij wel niet geheel en al gerust, maar ze was toch geschikt, mijn vrees te verminderen.

Wij bevonden ons boven de plek, waar de Indianen kampeerden en moesten ons dus stroomafwaarts wenden. Het rivierdal had hier een bakvormige diepte, daalde dus naar het midden en had slechts daar struiken, waar het hoogwater die niet kon bereiken. Daar de rivier nu zeer arm aan water was, was er tusschen de struiken en het water een vrije strook, waarop wij ons niet mochten wagen; het omsluipen der roodhuiden mocht dus niet naar den waterkant, maar zoo geschieden, dat wij de bocht, die wij om het kamp moesten maken, op de gevaarlijke oeversteilte maakten, een taak, die moeilijk te volvoeren was.

Eerst gingen wij liggen en kropen tusschen de struiken naar het kamp toe. Wij kwamen er gelukkig zoo dicht bij, dat wij het konden overzien. De Comanchen hadden zich een zeer geschikte plek gekozen. Die lag namelijk dieper dan de omgeving en dientengevolge trad het hoogwater hier tot den dalrand. Hier waren daarom geen struiken, maar er was een open plek, waar ook een grootere troep zich gemakkelijk had kunnen bewegen. Ons was die omstandigheid echter

zeer onwelkom, omdat ze de moeilijkheden verhoogde, die wij moesten overwinnen. De Indsmen waren aan den maaltijd; zij voerden daarbij gesprekken op een wijze, dat ze zich volkomen veilig moesten voelen.

In afdeelingen van vrij gelijke grootte waren zij om de vijf vuren gekampeerd en konden dus gemakkelijk door ons geteld worden. Het waren een en zeventig. Van hen allen trok het opperhoofd door zijn grijs haar het meest de aandacht. Hij zat aan het tweede vuur, ongeveer dertig schreden van ons verwijderd en daar hij ons zijn gelaat toekeerde, kon ik dit zeer duidelijk zien.

„Oef!" liet ik verrast, maar natuurlijk zachtjes hooren.

„Als wij in diens handen vallen, zouden wij verloren zijn, zelfs al bevond hij zich niet op het oorlogspad."

„Kent ge hem, Sir?" vroeg Jim even zacht.

„Maar al te goed. Het is To-kei-choen, een der meest gevreesde opperhoofden der Comanchen."

„Een vijand van u?"

„Ja. Eens geraakte ik met Winnetou en eenige andere mannen in zijn gevangenschap, waaruit we slechts door mijn groote driestheid ontsnapten. Tusschen hem en mij werd overeengekomen, dat wij wel mochten wegrijden, maar dat hij ons na een kort tijdsverloop met zijn krijgslieden zou volgen. Natuurlijk lieten wij ons niet inhalen."

„Hoogst belangwekkend, Sir! Dat moet ge mij vertellen."

„Maar nu niet, Mr. Snuffle!"

„Spreekt vanzelf. Er valt nu wel wat anders te doen, dan over avonturen te praten."

„Inderdaad. Wij kunnen er wel een beleven."

„Dat willen wij immers ook. Of is het soms geen avontuur, als men vijf gevangenen midden tusschen zeventig Comanchen uithaalt. Ziet ge hen liggen, daar bij het vuur, waarvoor het opperhoofd zit?"

Natuurlijk zag ik hen. Ze lagen naast elkander en waren zoo geboeid, dat zij zich niet konden bewegen. Degene, die het dichtst bij ons lag, had een flinken, zwarten, neerhangenden baard, en was dus dengene, die zich mr. Dshafar liet noemen. Tusschen dit vuur en ons waren nog eenige struiken en ik achtte het niet te gewaagd, verder naar voren te kruipen. De roodhuiden hadden geen wachten uitgezet en daar zij rustig bij hun vuren zaten en niet heen en weer liepen, behoefden wij niet te vreezen, dat men ons zou zien. Het opperhoofd sprak met hen, die bij hem zaten en ik zou slechts al te gaarne gehoord hebben, waarover zij spraken. Daarom verzocht ik Jim voorloopig te blijven liggen en schoof mij voorzichtig verder voort.

Maar nauwelijks had ik achter den laatsten struik post gevat, of ik hoorde achter mij eenig gerucht en toen ik omkeek, zag ik, dat Snuffle mij gevolgd was.

„Hoe komt ge er bij!" fluisterde ik hem boos toe. „Ge hadt toch beloofd te zullen blijven!"

„Wil ook graag hooren, waarover zij spreken."

„Begrijpt ge hun taal dan?"

„Niet goed, maar wel eenigszins."

„Maar deze struik verbergt twee personen niet zoo goed als een!"

„We zullen wel plaats naast elkaar hebben, Sir. Ge hebt immers gezegd, dat ik bij u blijven en mij vooral niet van u verwijderen moest. Dat doe ik nu, zooals ge ziet."

Hij kroop dicht naar mij toe en zoo lagen wij beiden in de schaduw van den struik, maar aangenamer was het mij geweest, indien hij achtergebleven was.

Het doel, dat ik vervolgd had, werd bereikt, wij hoorden, wat er gesproken werd. Het onderwerp van het gesprek was de veldtocht, dien zij nu ondernamen. Zij wilden eenige nederzettingen, die zij ook noemden, overvallen en de daar aanwezige blanken vermoorden, eerst echter naar den Makik-Natoen [1]) rijden en daar een krijgsdans uitvoeren, om de „medicijn" te ondervragen, of de overval zou gelukken. Deze plechtigheid zou verhoogd worden, doordat de vijf bleekgezichten, die in hun handen waren gevallen, aan den folterpaal zouden sterven.

Nu kende ik hun plannen en kon dus de gevaarlijke post verlaten. Indien het ons heden niet gelukte, de gevangenen te bevrijden, konden wij de Indianen naar den Makik-Natoen volgen, om daar of misschien ook reeds onderweg een betere gelegenheid te vinden. Wij kropen dus weer terug. Toen wij onze vroegere schuilplaats bereikt hadden, vroeg Jim Snuffle:

„Ik heb iets verstaan, maar niet alles. Wat was dat voor een woord, Makik-Natoen?"

„Een Comanchenuitdrukking, welke van het Tonkawa-dialect afstamt; het beteekent zooveel als Gele Berg."

„Gele Berg? Dus willen ze daarheen?"

„Ja."

„En daar zullen de gevangenen vermoord worden, als ik goed begrepen heb."

„Ja."

„Waar ligt die berg? Als men dat maar wist!"

„Ik weet het. Ik ben er eenige keeren geweest."

„Heusch? Dat is goed, zeer goed. Ligt die ver van hier?

„Slechts een dag rijdens."

„Kent ge van hier den weg?"

„Natuurlijk. Ben wel nog niet van hier daarheen gegaan, maar welk een westman zou dat zijn, die een hem bekende plaats niet van alle kanten zou weten te vinden. De Makik-Natoen is eigenlijk meer een heuvel dan een berg, want hier zijn geen echte bergen; het is een korte, vrij lage heuvelrug, die zijn naam dankt aan de lichte kleur van den bodem."

„Waarom zouden de roodhuiden juist daarheen willen, om hun medicijndans te houden?"

1] Gele Berg.

„Omdat daar verscheiden opperhoofden begraven zijn. Maar nu niet langer redeneeren, Mr. Snuffle; volg mij liever verder! Wij moeten te weten komen, waar de paarden zijn. Wij moeten niet alleen trachten, de gevangenen te bevrijden, maar ook paarden voor hen verschaffen, omdat de Comanchen ons anders zouden inhalen."

Wij kropen van struik tot struik, om eerst aan den dalrand te komen. Juist toen ons dit gelukt was, meende ik boven ons geluid te hooren.

„Stil!" fluisterde ik Jim toe. „Hebt ge niets gehoord?"

„Neen," antwoordde hij. „Gij wel?"

„Ja."

„Waar?"

„Ginder boven. Het was of er zand zacht naar beneden viel. Het zal toch niet . . . .!"

„Wat?"

„Uw broer. Dat zou de grootste domheid zijn, die hij zou kunnen begaan."

„Mijn broer? Wat zou er met hem zijn?"

„Dat hij zijn voornemen ten uitvoer wil brengen en de Indsmen ook wil besluipen."

„Het valt hem niet in. Hij moest eens komen! Ik zou hem . . ."

Hij voltooide den zin niet en zou van schrik zijn opgesprongen, als ik hem niet vlug had beetgepakt en tegen den grond gedrukt hield. „Hij moest eens komen," had hij gezegd. Ja, hij kwam en wel hoe — namelijk zijn broer! Eerst was er een geritsel van afrollende en tegen de struiken vallende aarde, daarna weerklonk boven ons de luide kreet „*Thunderstorm*" en toen kwam het van de hoogte afsuizen en wel midden tusschen de Indianen, dat deze eerst uit elkander stoven en zich vervolgens met luide kreten op het mensch wierpen. Want een mensch was het en wel Tim Snuffle, die zijn voornemen toch uitgevoerd had. Hij was ongelukkig juist evenals wij aan de voorheen genoemde plek gekomen, waar de grond losgelaten had, maar hij was minder voorzichtig geweest dan wij. Hij had zich te ver naar voren gewaagd, den lossen hoogen kant onder zich in beweging gebracht en op het naar beneden gaande aardrijk was hij als op een slede afgegleden. Nu waren de roodhuiden in massa's om hem heen. De onverwachte en hevige aardverschuiving scheen hem niets gedeerd te hebben, want hij schreeuwde zoo krachtig, dat hij zelfs het geschreeuw der Indianen overstemde. En alsof dit niet genoeg was, begon zijn broer Jim ook te schreeuwen en die had toch de grootste reden, te zwijgen.

„Mijn broer, mijn Tim, mijn ouë Tim!" krijschte hij en trachtte zich van mij los te rukken.

„Wilt ge stil zijn!" gebood ik hem woedend, maar met onderdrukte stem. „Ge brengt immers u en mij in . . ."

„Ze brengen hem om; ze brengen hem om!" viel hij mij in de rede.

Daar ik op den grond lag en hij zich opgericht had, kon ik niet al mijn kracht aanwenden; hem echter verleende de angst om zijn „ouën Tim“ dubbele kracht; hij rukte zich van mij los en sprong weg, midden tusschen de Indianen. Ik zag hem in hun massa's verdwijnen. Natuurlijk werd hij evenals zijn broer terstond door hen overmeesterd.

Wat moest ik doen? Hem achterna soms? Ik dacht er niet aan. Ik bleef liggen, ofschoon ik verwachten kon, dat de Indsmen den omtrek spoedig zouden doorzoeken.

Welk een onvoorzichtigheid, welk een onzin eerst van den een en vervolgens ook van den ander! En dat wilden goede westmannen zijn. In plaats dat wij de vijf gevangenen bevrijd hadden, waren het er nu twee meer geworden. En de verdere gevolgen:

Die vertoonden zich dadelijk, want nu klonk de bevelende stem van het opperhoofd:

„Trapt de vuren uit, vlug! Misschien zijn er nog andere bleekgezichten in de buurt.“

Dit bevel werd onmiddellijk opgevolgd. Daarbij ontstond gedurende korten tijd een warboel, die mij een gedachte ingaf, welke ik even snel in een daad omzette, als ze bij mij opgekomen was. De vlammen doofden, maar daar ik op den grond lag, zag ik bij het nagloeien der stukken hout, dat de roodhuiden opgewonden dooreen liepen en voor het oogenblik slechts aan de beide Snuffles dachten, maar niet letten op hun vroegere gevangenen. Ik snelde nu, half opgericht, voorwaarts naar het kamp, bereikte gelukkig de gebondenen, pakte hem, dien ik voor Dshafar hield, beet en trok hem met mij weer terug, naar de plek, waar ik gelegen had.

De Indsmen hadden het kunnen, zelfs moeten zien, maar in hun opwinding zag het geen hunner. Het was als het ware een wonder, dat mij deze streek gelukte! Nu had ik weer struiken tusschen hem en mij en ik kon mij oprichten. Eerst maar weg, weg! Ik nam den stevig gebonden man, die geen geluid gaf, op de schouders en snelde weg, zoo ver tot ik mij veilig voelde. Toen legde ik hem op den grond, trok mijn mes, sneed de riemen, waarmee hij gebonden was stuk en zeide:

„Ge zijt vrij. Sta op en probeer eens, of ge kunt loopen.“

„Vrij?“ antwoordde hij in vreemd klinkend Engelsch: „O, Allah, zijt ge geen Indiaan?“

„Neen; ik ben een blanke. Ik ben gekomen, om u te bevrijden, maar ik vermoedde niet, dat dit kon geschieden op de manier, waarop het mij thans gelukt is.“

Nu eerst richtte hij zich langzaam op, nam mijn twee handen en zeide:

„Vrij, vrij, vrij ben ik! Is het waar, is het mogelijk?“

„Ge ziet het immers! Ge zijt niet meer gebonden!“

„Allah, Allah, Allah! Vrij ben ik, vrij, verlost, gered van deze

duivels! Zeg mij, wie gij zijt! Ik moet weten, wien ik dat te danken heb!"

„Dat later. Nu voor alles, vlug verder weg! Hoort ge de roodhuiden huilen? Ze hebben ontdekt, dat ge ontbreekt en zullen naar u zoeken. Wij mogen geen oogenblik verliezen. Dus probeer, of ge loopen kunt!"

Hij deed eenige schreden, wankelde echter en verklaarde toen:

„Het gaat niet, Sir. Ik ben te stijf gebonden geweest en voel mijn voeten niet. Als ik loopen wil, val ik om."

„Ik ken dat. Het is, of men geen voeten heeft en wie geen voeten heeft, kan immers niet loopen."

„Maar hoe kom ik hier vandaan? Moet ik mij weer laten vangen?"

„Neen. Ik draag u."

„Dragen? Zoo'n zwaren man als ik ben!"

„Pshaw! Dat is het minste. Hoofdzaak is, dat ik mijn handen vrij moet hebben, want ik moet deze steile hoogte beklimmen. Ik neem u dus op mijn rug en gij houdt u stevig vast door uw armen om mijn hals te leggen. Komt!"

Ik stak de doorgesneden riemen bij mij, want die mochten de Indianen niet vinden. Hij wilde zich uit beleefdheid nog verzetten, door mij gedragen te worden, ondanks het gevaar, dat het dralen voor ons veroorzaakte; ik echter maakte korte metten, laadde hem op en toen ging het zoo vlug mogelijk de hoogte op, waarbij ik moeite deed, zoo min mogelijk diepe voetindrukken achter te laten. Boven gekomen, liet ik hem los en hij dacht, dat hij nu wel weer kon loopen, al was het ook langzaam; hij voelde zijn voeten weer. De bloedsomloop had zich dus weer hersteld.

Eerst bleven wij nog stilstaan en ik luisterde, of ik wat in het dal hoorde. Beneden heerschte diepe stilte; de roodhuiden moesten immers rekening houden met de mogelijkheid, dat er nog meer blanken in de buurt waren; zij konden dus hun nasporingen alleen in het duister ondernemen en daarom het spoor, dat ik achtergelaten had, niet ontdekken. Dat zou den volgenden morgen vroeg wel niet meer te zien zijn en de ontsnapping van den gevangene moest hun dus een onoplosbaar raadsel zijn, indien zij niet door een onvoorzichtigheid van de Snuffles iets van mijn aanwezigheid vernamen. Dat ik alles in het werk zou stellen, die twee en met hen ook de andere blanken te redden, spreekt geheel vanzelf. Het was mij reeds duidelijk, hoe ik dat moest aanleggen. Heden kon ik natuurlijk niets meer beginnen.

Het bleek, dat de vreemdeling kon loopen, hoewel langzaam, zooals hij ook gezegd had; maar wij behoefden ons immers niet te haasten, omdat wij niet achtervolgd werden. Toen hij mij nu weer verzocht, mijn naam te zeggen, antwoordde ik:

„Men noemt mij hier in het Westen gewoonlijk Old Shatterhand; noem mij ook zoo, Sir. En gij? Zijt gij misschien mr. Dshafar?"

„Ja — maar ge weet mijn naam? Hoe komt dat?"

„Ik heb hem van Perkins, uw gids gehoord."

„Wanneer?"

„Vandaag."

„Dus hebt ge hem vandaag gezien? Is hij niet verongelukt. Ik waande hem verloren."

„Zeg mij eerst eens, wat voor een mensch hij is. Hoe denkt ge over hem?"

„Ik heb tot nu geen redenen gehad, mij over hem te beklagen."

„Dan is hij dus niet zoo slecht, als ik meende. Kom wij moeten verder! Terwijl wij loopen, zal ik u vertellen, hoe ik hem heb leeren kennen."

Ik nam hem bij de hand, om hem den weg te wijzen, want wij moesten door het bosch. Terwijl wij voorzichtig onder en tusschen de boomen doorliepen, vertelde ik. Toen ik klaar was, zeide hij:

„Sir, hij is geen held. Dat heb ik herhaaldelijk gemerkt. De schrik en de angst hebben hem gedreven tot wat gij een trouweloosheid noemt. We zullen het daarbij laten. Hij is laf, maar geen booswicht."

„Mij is het goed. Ge denkt dus, dat ik hem vrijlaten kan?"

„Ja."

„Zonder dat ik bevreesd behoef te zijn, dat ons dit nadeelig zal zijn?"

„Ge moogt hem vertrouwen. Hij zal u slechts teleurstellen, wanneer ge heldendaden van hem verwacht. Maar Sir, ik betreur mijn andere metgezellen zeer! Ze zijn beslist verloren!"

„Nog niet. Laten we later over hen spreken. We zullen nu dadelijk ter plaatse zijn."

„Bij Perkins?"

„Ja."

„Wat moet ge goede oogen hebben! Ge kunt des nachts in het donker bosch evengoed den weg vinden, als op klaarlichten dag."

„Dat is oefening, anders niets."

Wij behoefden niet zeer zacht te spreken, daarom hoorde Perkins ons. Hij herkende ons aan onze stemmen en riep, nog voor wij hem bereikt hadden, ons tegemoet:

„Ge komt, Mr. Shatterhand? Gode zij dank, het is gelukt. Ik hoor u met mr. Dshafar spreken. Ge hebt hem dus bevrijd. Ik hoop, dat ge mij nu ook de vrijheid hergeeft!"

„We zullen zien," antwoordde ik en trad op hem toe. „Eerst moet ik weten, wat hoogst belangrijk voor mij is. Ik heb mr. Snuffle mijn geweren gegeven. Waar zijn ze?"

„Ze liggen hier naast mij, het zijne en ook dat van zijn broer."

„Dan was mijn bezorgheid onnoodig. Deze man heeft vandaag den domsten streek van zijn geheele leven uitgevoerd, door hier weg te gaan."

„Ik heb hem toegesproken, hier te blijven, hij was echter niet te weerhouden."

„Ofschoon hij een gevangene te bewaken had! Volkomen onvergeeflijk! Als slechts één enkele riem bij u wat losser was geweest, hadt ge u kunnen vrijmaken en er met onze geweren en paarden van door kunnen gaan. Maar de straf heeft hem vlug genoeg achterhaald!"

„Straf? Wat is hem overkomen?"

„Hij is in gevangenschap geraakt of liever als het ware gegaan, gevallen."

Ik vertelde hem, wat er gebeurd was en voegde er bij:

„Ge ziet, welke gevolgen het heeft, wanneer men ondoordacht handelt; ge hebt het bij u zelf ondervonden. Ge draagt zelf schuld, dat ik zoo streng tegen u ben geweest."

„Dat zie ik in, Sir. Nu denk ik echter, dat ge die strengheid wel kunt laten varen."

„Goed! Mr. Dshafar heeft een goed woord voor u gedaan en ik wil u dus de vrijheid schenken, maar hoop, dat ge voortaan trouw zult zijn."

„Dat zal ik, Sir, dat zal ik! Zeg mij slechts, wat ik doen zal."

Ik bond hem los en gaf hem alles terug, wat ik hem uit zijn zakken had genomen. Vervolgens waarschuwde ik hem:

„Geloof echter vooral niet, dat ik u nu dadelijk weer volkomen vertrouwen zal schenken. Ik zou u nog onder streng toezicht houden, indien ik niet in de gelegenheid was, dit liever aan de Comanchen over te laten."

„De Comanchen — Toezicht op mij houden — Hoe bedoelt ge dat?"

„Zeer eenvoudig: Ge zijt verloren, als ge mij niet trouw blijft en niet doet, wat ik wil. Als ge weer lafhartig of trouweloos handelt, zult ge hun in handen vallen. Ze zullen, zoodra de dag aanbreekt, nasporen en ik alleen kan hen op een dwaalspoor brengen. Gij zoudt hen niet kunnen bedriegen; u zouden ze inhalen en vangen. Uw veiligheid ligt dus in uw trouw aan ons en ik ben ook overtuigd, dat ge ons daarom niet verlaten kunt."

„Dat kunt ge ook zijn, Mr. Shatterhand. Hoe dom van Tim Snuffle, dat hij u niet ook gehoorzaamd heeft. Nu is hij gevangen. Kunt ge misschien niet iets voor hem doen?"

„Ik hoop, dat ik hen allen nog zal bevrijden. Ge kunt mij daarbij behulpzaam zijn."

„Van harte gaarne. Maar — zal dat niet zeer gevaarlijk zijn?"

„Voor u niet. Vrees niet voor uw persoon of uw leven! Ge kunt mij slechts behulpzaam zijn, door mij niet te storen en mij misschien een kleine handreiking te doen, die volkomen ongevaarlijk is."

„Zullen de roodhuiden hier lang blijven?"

„Neen, ik ben overtuigd, dat ze morgen zullen wegrijden."

„Rijden wij hen soms achterna.

„Neen, maar we rijden vooruit."

„Ge weet dus, waarheen ze willen?"

„Ja."

Dan is het goed, dat wij de muildieren van de twee Snuffles hebben; nu kan ik rijden; terwijl ik anders had moeten loopen."

„De muildieren nemen wij niet mede."

„Niet? — Maar waarom dan niet?"

„Om de Indianen om den tuin te leiden. Ze moeten denken, dat de Snuffles hier alleen zijn geweest."

„Ze zullen zich wel wachten!"

„Luister! De Snuffles weten, dat ze verloren zijn, als ik hen niet red; ze zullen dus wel oppassen, te verraden, dat er nog iemand bij hen is geweest. De roodhuiden zullen natuurlijk alles afzoeken en dan de muildieren en de buksen der Snuffles vinden. Daardoor zullen zij overtuigd zijn, dat de broers werkelijk alleen waren, want indien er nog iemand bij hen geweest was, zou die de muildieren en geweren beslist weggebracht hebben."

„Ja, dat is inderdaad slim! Maar de Indianen zullen onze sporen zien."

„Neen, want die zijn tot morgen onleesbaar geworden. En zelfs al waren ze te zien, dan nog zouden de roodhuiden niet verder speuren, nadat ze de muildieren gevonden hadden."

„Maar zouden ze werkelijk hier komen en ze vinden?"

„Hier? Ik denk er in het geheel niet aan, hen juist hierheen te lokken, want dan zouden ze stellig zien, dat er meer dan slechts twee menschen hier geweest zijn. Het gras en mos is hier zoo vast platgedrukt, dat het zich tot morgen vroeg onmogelijk weer geheel kan oprichten. Neen. We brengen de dieren weg, naar een plaats, waar men ze gemakkelijk kan vinden. En daarbij zult ge me helpen, als ge wilt."

„Natuurlijk wil ik. Welke plaats zal dat wel zijn?"

„Tim Snuffle is van de hoogte gerold. De roodhuiden zullen dus het eerst daar boven zoeken. Daar binden wij de dieren vast."

„Wanneer? — Vroeg?"

„O neen, want dan zouden de sporen bemerkt worden, die wij er bij maken."

„Dan moeten wij ze er nu heenbrengen, dan zijn de sporen voor morgen vroeg uitgewischt."

„Juist! Dat zullen wij doen. Maar ge zijt gebonden geweest. Zal het loopen u geen pijn veroorzaken?"

„O neen, want gij hebt mij niet zoo gebonden, als de Indianen dat plegen te doen."

„Dan zullen wij niet langer talmen, maar terstond aan het werk gaan. Mr. Dshafar is niet gewoon, des nachts door het bosch te loopen; hij moet dus hier blijven en op ons wachten."

Wij bonden op ieder muildier een geweer aan het zadeltuig en leidden ze toen weg. Ik liep natuurlijk voor en Perkins volgde mij. In de nabijheid gekomen der plek, waar Tim naar beneden was gegleden, bonden wij de dieren vast en keerden toen naar Dshafar terug,

die niet alleen in de wolken was over zijn bevrijding, maar er zich ook over verheugde, dat hij zijn paard terug had.

„Ik wilde, dat het het mijne was," zeide Perkins, „want nu moet ik loopen."

„Zijt ge dan een goed looper?" vroeg ik hem.

„Helaas neen."

„Dan geef ik u mijn paard en ik zal loopen."

„Zoudt ge dat werkelijk doen?"

„Ja."

„Ik ben u daarvoor zeer dankbaar; maar is het niet onvoorzichtig van u, Mr. Shatterhand?"

„Waarom onvoorzichtig?"

„Omdat ge zoo juist gezegd hebt, dat ge mij uw vertrouwen niet kondt schenken."

„Wat heeft dat met onvoorzichtigheid te maken?"

„Hoe licht zou ik er niet vandoor kunnen gaan, als ik rijd en gij loopt!"

„*Pshaw!* Ik zou slechts behoeven te fluiten en mijn paard zou trots al uw rijkunde met u tot mij terugkeeren. Het is op zijn Indiaansch afgericht. En al was dit niet het geval, dan zou mijn kogel u terstond van het paard halen. Old Shatterhand weet steeds, wat hij wel of niet kan wagen. Nu zullen we ons op weg begeven."

We leidden onze paarden in de van de rivier afgewende richting buiten het bosch. Toen wij in de open lucht kwamen, stegen Dshafar en Perkins op, om mij, die hun gids was, te volgen.

Hier was het lichter dan in het bosch. De sterren schenen en er kon dus geen twijfel bij mij ontstaan, waarheen ik mijn schreden moest wenden.

Langen tijd was ieder met zijn eigen gedachten bezig; toen zeide Perkins, terwijl hij het stilzwijgen verbrak: Ge weet dus precies, waarheen we moeten, Sir. Mogen wij het ook vernemen?"

„Zeker! Naar een hoogte, die door de Comanchen Makik-Natoen genoemd wordt. Daar willen ze bij de graven hunner opperhoofden de gevangenen dooden. Vandaag kon ik niets meer doen; maar ik hoop, hun morgen de gevangenen te ontrukken."

„Hoe?"

„Dat weet ik nu nog niet; het oogenblik moet dat ingeven."

„Maar als er zoo'n oogenblik nu niet komt?"

„Dan verschaf ik het. Ik geloof, voor twee geschikte gelegenheden te kunnen zorgen; een er van moet gegrepen en gebruikt worden."

„Welke zijn dat?"

„Een halve dagreis tusschen deze plek en den Makik-Natoen ligt een regenbedding, die in het voorjaar zooveel water heeft en gedurende den overigen tijd zooveel vocht bezit, dat daar een bosch ontstaan is. Ik durf met zekerheid te veronderstellen, dat de Indianen daarheen rijden zullen, om hun paarden daar uitrusten, drinken en grazen

te laten. Ergens anders zouden ze zoo'n plaats niet vinden. Misschien krijgen wij daar gelegenheid, de gevangenen te bevrijden."

„Indien dit echter niet het geval is?"

„Dan blijft ons inderdaad niets anders over, dan de roodhuiden te volgen tot den Makik-Natoen, waar zich stellig de gelegenheid zal voordoen, als moest ik er die bij de haren heentrekken."

„Ge zijt een moedig man, Mr. Shatterhand! Waag maar niet al te veel!"

„Wat ik waag, dat waag ik voor mijzelf. Van u zou ik niet eischen, uw leven op het spel te zetten."

„Is de regenbedding, waarover gij spraakt, u dan bekend?"

„Ja; ik ben er al eens geweest, al is het niet uit deze richting."

„Niet uit deze richting? Dan kunnen we gemakkelijk verdwalen."

„Dat zegt gij en ge wilt een scout, een gids zijn? Old Shatterhand is nog nooit verdwaald; hij is steeds gekomen, waar hij komen wilde."

Dit was een opmerking, welke hem noopte, het gesprek niet verder voort te zetten. In plaats daarvan begon Dshafar mij te vertellen, hoe hij door de roodhuiden overvallen was geworden. Hij had zich verdedigd en met zijn kogels twee Indianen getroffen. Vandaar het bloed, dat wij gezien hadden. Daarom was hij veel steviger geboeid geweest dan de anderen en had men voor hem een vreeselijker dood op het oog gehad. Hij voegde er een beschrijving bij van de behandeling, die hem ten deel was gevallen en een schildering van het geluk, dat hij gevoelde, weer vrij te zijn. Hij sprak Engelsch, maar op zulk een bloemrijke wijze, dat ik hem voor een oosterling gehouden zou hebben, ook indien men mij nog niets van hem gezegd zou hebben. Wij spraken langen tijd met elkander. Ik zou gaarne meer vernomen hebben, daar hij echter niet uit zichzelf over zijn omstandigheden sprak, vond ik het niet geraden, hem daarnaar te vragen. Een beschaafd man was hij beslist, beschaafd niet volgens oostersch maar zelfs volgens Europeesch begrip. Hij had langen tijd in het avondland vertoefd.

Later bleven die twee naast elkander en terwijl ik vooruit liep, spraken zij, naar het scheen over mij, want zij dempten hun stemmen somwijlen tot een fluistertoon en bleven ook later achter mij, toen ik waarschijnlijk niet langer het onderwerp van hun gesprek was.

Perkins bood mij eenige keeren mijn paard aan; maar daar ik niet moede was, kon hij het houden. Zoo verliep de nacht en de ochtend brak aan. Toen het zoo licht was geworden, dat wij elkander konden zien, zeide hij:

„Nu zullen de Comanchen naar ons zoeken en de muildieren vinden, Sir."

„Zeker. En daar het vochtig in het bosch is, zijn onze voetstappen niet meer te zien. Hoe vochtiger het gras of mos is, des te eerder richt het zich weer op. Zien de roodhuiden geen spoor, dan veronderstellen zij, dat de Snuffles geen metgezellen hebben gehad en speuren zij niet verder."

„Maar naar mr. Dshafar zullen ze zoeken!"

„Ook niet al te lang. Ze zouden hem toch slechts kunnen terugkrijgen, indien ze zijn spoor zouden vinden. Daar dit echter, zooals ik reeds gezegd heb, niet het geval is, zullen ze niet veel tijd verspillen voor een doel, dat zij waarschijnlijk niet zullen bereiken."

„Ik zou willen opmerken, dat zij zijn verdwijning niet kunnen begrijpen en daarom begeerig naar een opheldering zullen zijn."

„Onder gewone omstandigheden zouden ze ook inderdaad wel de geheele streek naar hem afzoeken; maar wij weten immers, wat ze voornemens zijn en dat ze zich moeten haasten. Ze mogen niet wachten, tot de kolonisten, die ze willen overvallen, dit vermoeden of er zelfs de lucht van krijgen. Daarom zullen ze den hun op zoo raadselachtige wijze ontsnapten man liever laten loopen, dan lang en vergeefs naar hem zoeken. Zooals ik de roodhuiden en hun gewoonten ken, zullen ze hoogstens de eerste twee uren van den dag er voor gebruiken en dan den rit naar den Makik-Natoen voortzetten."

„Wanneer zullen zij in het bosch aan de regenbedding komen?"

„Daar ze vlugger zullen rijden dan wij nu bij nacht kunnen rijden, zullen zij er wel precies op den middag zijn."

„En wij?"

„Misschien over een uur, als mijn vermoeden mij niet bedriegt."

„Dus hebben wij bijna vijf uur tijd, daar op hen te wachten. Als we daar eens wild konden vinden! We hebben niets te eten."

„Jagen mogen wij helaas daar niet, want wij moeten ons ten zeerste in acht nemen, hun een teeken van onze aanwezigheid te laten vinden. Maar . . . kijk eens, nu zijn we op eens uit den nood."

Immers nauwelijks had Perkins den wensch naar een stuk wild geuit, of twee prairiehazen sprongen voor ons op. Ik nam vlug mijn Henrybuks van den rug en schoot ze neer.

„Allah!" riep Dshafar uit. „Wat een schutter! Ik zie, dat Perkins mij zoo juist de waarheid gezegd heeft, toen hij mij van Old Shatterhand vertelde."

Deze kinderlijke bewondering dwong mij een vroolijk gelach af. Ik nam de hazen op, hing ze aan mijn gordel en voort ging het.

De twee schoten schenen de opmerkzaamheid van Dshafar op mijn beide geweren geleid te hebben. Hij bekeek ze herhaaldelijk op een manier, die ongewone belangstelling verried en eindelijk gaf hij uiting aan zijn belangstelling, door mij te vragen:

„Sir, heeft dit zware geweer een bijzonderen naam?"

„Ja."

„Welken?"

„Men noemt het een berendooder."

„Allah! Zonderling! Dien naam heb ik reeds gehoord, maar in het Arabisch. Zijn er meer dergelijke geweren?"

„Ja, al zijn ze ook juist niet zoo oud en zoo zwaar als dit."

„Hoe dikwijls kunt ge met het kleinste schieten?"

„Vijf en twintig keer."

„Allah. Ook dat komt overeen. Hoe heet het?"

„Het is een Henrybuks."

„Ook dezen naam heb ik in het Arabisch gehoord. Is het niet een buitengewoon toeval, dat ge juist twee geweren bezit, zooals die waren, waarvan men mij verteld heeft?"

„Waar hebt ge er van gehoord?"

„Aan den Tigris."

„Aan den Tigris? Inderdaad zeer zonderling!"

„Kent ge dien stroom?"

„Jawel. Ieder schoolkind kent hem van het aardrijkskundig onderwijs. Dus dan zijt gij daar wel eens geweest, Mr. Dshafar?"

„Ja."

„Wanneer?"

„Twee jaar geleden. Ik ben namelijk een Pers, moet ge weten en wordt in mijn geboorteland Mirza Dshafar genoemd. Ge zult het wel niet weten, wat dat beteekent?"

„Jawel."

„Nu, wat?"

„Mirza is voor den naam geplaatst de titel van een geleerde; staat het woord achter den naam dan beteekent het een prins van den bloede."

„Waarachtig, ge weet het! Ik word dus Mirza Dshafar genoemd en ik reisde over Bagdad naar Constantinopel. Deze reis ging langs den oever van den Tigris naar Mosoel en onderweg was ik de gast van den stam der Hadeddihn, waar ik van de geweren hoorde."

„Zouden daar dan ook Henrybuksen en berendooders zijn?" vroeg ik, vol verwachting, maar zonder dit te laten merken.

„Neen. Ze behoorden een vreemdeling."

„Wie kan dat geweest zijn?"

„Hij heette Emir Kara Ben Nemsi Effendi."

„Dat is immers een Arabische naam; dan was die man dus geen vreemdeling!"

„Jawel! Als ge Arabisch zoudt kennen, zoudt ge weten, dat Nemsi een Duitscher is. De sjeik der Hadeddihn vertelde mij van hem en zijn geweren."

„Hoe heette deze sjeik?"

„Hij was een klein, maar buitengewoon dapper en verstandig mannetje en heette hadji Halef Omar Ben Hadji Aboel Abbas Ibn Hadji Dawoed al Gossarah."

„Wat een naam! Bijna nog langer dan een reuzenslang!"

„Ja, dat klinkt in uw ooren waarschijnlijk belachelijk, maar in het Oosten is het gebruik, dat men op zijn eigen naam dien zijner voorvaderen laat volgen.

Daardoor eert de man zichzelf en tegelijkertijd zijn voorvaderen. Overigens mocht deze hadji Halef Omar wel zoo'n langen naam dragen,

want hij was een zeer beroemd man, die van veel heldendaden kon vertellen. Hij had den leeuw en den zwarten panter gejaagd en met veel vijanden gevochten, die hij allen overwonnen had."

Het spreekt vanzelf, dat het mij buitengewoon verheugde, hier — en dit was eigenlijk nauwelijks te gelooven — iets van mijn kleinen hadji Halef te hooren. De man had, zooals hij dat zoo goed doen kon, weer eens van zijn avonturen met oostersche overdrijving verteld en zich voorgedaan als de volbrenger van daden, die eigenlijk voor mijn rekening kwamen. Ik veroorloofde mij de scherts, te verzwijgen, dat ik die emir Kara Ben Nemsi Efiendi geweest was en vroeg:

„Was die Duitsche emir tegenwoordig geweest bij die heldendaden?"

„Ja. Hij heeft er zelfs deel aan genomen en nooit een vijand zijn rug getoond. De Hadeddihn hebben het hem te danken, die ze nu nog bestaan, want hij heeft hen behoed voor een nederlaag, die hun ondergang na zich had kunnen sleepen. Ook ik bewaar hem in mijn herinnering, omdat ik hem zeer veel dank verschuldigd ben."

Dat was iets nieuws voor mij. Ik wist beslist en zeker, dat ik dezen Dshafar nooit ontmoet had, hem nooit gezien en nooit iets van hem gehoord had en hij zou mij dank verschuldigd zijn? Ik had hem zeker vragend aangekeken, want hij vervolgde:

„Hij heeft namelijk een bloedverwant van mij van den dood gered, door hem in den strijd bij te staan.

Vervolgens begeleidde hij hem naar Bagdad en stond hem in alle moeilijkheden bij, wat echter helaas niet kon verhinderen, dat deze bloedverwant toch later overvallen en vermoord is."

Als men in het wilde Westen van Amerika een Perzischen Mirza uit de gevangenschap der Indianen bevrijdt, dan is dat een gebeurtenis, die men stellig tot de ongewone mag rekenen; maar als men dan van dezen Mirza hoort, dat men vroeger ginder aan den Tigris een bloedverwant van hem van den dood gered heeft, dan drukt het woord ongewoon stellig nog te weinig uit. Ofschoon ik had willen zwijgen, ontrukte mij de verrassing de vlugge vraag:

„Een bloedverwant van u? In den strijd bijgestaan?... naar Bagdad begeleid — . . . toch nog vermoord geworden? Bedoelt ge soms Hassan Ardshir-Mirza?"

Nu was aan hem de beurt, zich te verbazen. Hij hield zijn paard in, zoodat ik ook bleef staan, strekte zijn armen van verwondering omhoog en riep uit:

„Hassan Ardhir-Mirza, de ontvluchte prins! Ge kent dezen naam. Allah laat heden de grootste wonderen geschieden. Waar hebt ge van hem gehoord?"

„Gehoord? Ik heb hem gezien."

„Gezien?"

„Met hem gesproken!"

„Gesproken . . .!"

„En bij zijn lijk geknield, toen de pest mij reeds in haar afschuwelijke armen had!"

„Lijk . . .! Pest . . .!"

„Naast hem lag Dshanah, zijn vrouw, zijn trots, tegelijk met hem vermoord!"

Het was een zonderling tooneel. Wij stonden of liever bevonden zich tegenover elkander en schreeuwden elkander die woorden toe, zoodat Perkins best had kunnen denken, dat wij beiden krankzinnig waren geworden. Dshafar's oogen puilden kogelrond uit hun kassen; hij had zijn mond open en snakte naar woorden, die hij niet scheen te kunnen vinden. Hij deed een groote, slikkende poging en brulde mij als het ware tegen:

„Dshanah, zijn ziel, zijn parel! Door haar ben ik verwant met hem geweest. O, Mr. Shatterhand, ik moet u vragen, of ik droom of koorts heb. Gij zijt bij de Hadeddihn geweest?"

„Ja."

„Toen hadji Halef Omar nog niet bij u behoorde?"

„Ja."

„Gij waart er, toen Mohammed Emin, hun beroemde sjeik, stierf?"

„Ik heb hem mede begraven, hem, die mij eens Rih, mijn heerlijken hengst geschonken heeft. Hij stierf immers, toen wij Hassan Ardshir-Mirza in den strijd tegen de Koerden bijstonden?"

„Dat komt uit, dat komt uit! Maar dan zijt gij . . . zijt gij . . ."

Hij bracht zijn hand naar zijn voorhoofd en vervolgde:

„Dan moet gij immers die emir Kara Ben Nemsi Effendi zijn."

„Die ben ik ook inderdaad. Mijn voornaam Karl werd in Kara veranderd; Ben Nemsi beteekent mijn nationaliteit en de andere titels Emir en Effendi gaf men mij zonder onderzoek naar mij of verdienste mijnerzijds."

Nu volgde een menigte vragen, die ik beantwoorden moest, tot ik ze eindelijk afsneed met de opmerking:

„Dat is een ontmoeting, die men nauwelijks mogelijk geacht zou hebben: maar we moeten ons door onze verbazing hier niet langer laten ophouden. We moeten eerst denken aan onzen plicht en daarna als deze vervuld is, aan het verleden! We moeten ons haasten, naar de regenbedding te komen"

„Zooals ge wilt, Sir, ge kunt mij gelooven, de opwinding zit mij in mijn ledematen. Old Shatterhand en Kara Ben Nemsi zijn één en dezelfde persoon! Wat zult ge me veel moeten vertellen!"

„En gij mij ook. Ik moet natuurlijk tot in de kleinste bijzonderheden weten, waar en hoe ge mijn kleinen, trouwen hadji Halef hebt gevonden. Maar nu vooruit. Komt!"

Wij zetten den om zoo bijzondere redenen onderbroken tocht voort; het viel ons beiden moeilijk, te zwijgen, maar het was werkelijk beter, wanneer wij onze gedachten slechts op het tegenwoordige en zijn eischen richtten.

Wat Perkins betreft, hij scheen door onze verbazing besmet te zijn geworden, want hij trok een gezicht, of in zijn tegenwoordigheid de sultan van Stamboel over den keizer van China gestruikeld was.

Mijn voorspelling werd bewaarheid, ik kwam bij de regenbedding uit; na ongeveer een uur zagen wij in het oosten voor ons een donkere streep verschijnen, die bosch beduidde. Notabene, de regenbedding lag noordelijk van de Beaver-Creek; wij hadden echter een omweg naar het westen gemaakt en kwamen dus uit deze hemelstreek naar het regenbed. De reden hiervoor was, dat de Comanchen, die zeer waarschijnlijk in de rechte lijn reden, geen sporen van ons zouden treffen.

Hier dien ik te zeggen, dat het bosch aan de regenbedding een langwerpigen vierhoek vormde, die geen aanzienlijke oppervlakte bedekte. Zeventig Indianen konden het bosch zeer goed in een uur zoo nauwkeurig doorzoeken, dat zij iemand, die zich daar verborgen had, stellig moesten vinden. Daarbij kwam de omstandigheid, dat wij de plek, waar de Comanchen zouden kampeeren, niet vooruit konden kennen. Wij konden voor ons kiezen, welke plek wij wilden, maar dan moesten we er ook op rekenen, dat de Comanchen daarheen ook konden komen. En zelfs indien zulks niet het geval was, dan konden wij nog door een toevallige omstandigheid, misschien door het snuiven van Dshafar's paard verraden worden. Want dit paard had nog geen westman toebehoord en ieder ongeschoold paard begint steeds luidruchtig te worden, als andere paarden in zijn nabijheid komen. Daarom antwoordde ik, toen Perkins naar onze schuilplaats vroeg:

„Wij verstoppen ons niet, maar blijven op het vrije open camp, tenminste gij beiden."

„Maar dan worden wij immers gezien!"

„Neen. Deze open ligging is de beste schuilplaats, die zich onder de gegeven omstandigheden voordoet."

Hij, die het liefst geheel weggekropen was, wilde tegenwerpingen maken; toen vermaande Dshafar hem:

„Spreek hem niet tegen! Sedert ik weet, dat hij Kara Ben Nemsi is, ben ik overtuigd, dat hij steeds het juiste doet."

„Al is het niet steeds, dan toch zoo dikwijls mogelijk," zoo verbeterde ik zijn lofspraak. „Wij blijven stilhouden, waar wij ons nu bevinden: dat is de meest geschikte plek voor ons.

„Waarom de meest geschikte?" vroeg Perkins toch. „Ik ben ook westman en als scout gehuurd. Ik meen, dat ik hierin ook een woordje te zeggen heb."

„Als ik u dat toesta! Ge weet immers, op welke manier wij ons hebben leeren kennen en ik verzoek u, dit niet te vergeten. Toch wil ik u wel mijn beweegredenen zeggen."

Terwijl wij afstegen en de paarden vastpenden, vervolgde ik:

„Het bosch is klein en de Comanchen zijn zeventig man sterk. Zij behoeven zich niet te veel van elkander te verwijderen, om ons te

te ontdekken, vooral omdat wij niet weten, waar zij zullen kampeeren. Onze paarden maken sporen, die niet verdwijnen, voor de roodhuiden komen, en één keer snuiven, of hinniken kan ons licht het leven kosten."

„Hm, dat is waar," erkende hij angstig.

„En nu deze plek hier! De Comanchen komen van het zuiden naar het bosch en verlaten het in noordelijke richting, wij echter bevinden ons westelijk er van; ze zullen dus niet hier komen, ons zelfs niet zien. En al kwam een hunner in zicht, dan kan men, als men goed oplet, zich snel verwijderen, voor hij iemand bemerkt heeft. Is het dus niet voordeeliger, hier te liggen, dan in het bosch, waar de ontdekking bijna zeker is en men zich onmogelijk ongezien kan verwijderen?"

„Ja, gaf hij toe. „Maar hoe kunnen de gevangenen bevrijd worden, als wij hier blijven, terwijl de Indianen zich in het bosch bevinden?"

„Laat dat maar aan mij over! Ik heb u immers gezegd, dat ik u aan geen gevaar zal blootstellen en mr. Dshafar kent het wilde Westen en zijn bewoners te weinig, dan dat ik van hem kan verlangen, er deel aan te nemen. Ik ga dus alleen naar het bosch en gij blijft hier, tot ik terugkeer."

„En als de roodhuiden intusschen toch hier komen?"

„Dan rijdt ge snel naar het westen weg en keert, als ze verdwenen zijn, weer hierheen terug. Gij moet hen in ieder geval eerder zien dan zij u."

„Ge neemt uw paard mede?"

„Welk een vraag! Een grootere fout zou ik moeilijk kunnen begaan. Ik vertrouw het u toe."

„Maar als wij moeten vluchten en niet tot u terugkeeren kunnen?"

„Zijt niet bezorgd om mij! Ik kom beslist weer tot u en mijn paard. Ik stel zoo'n goed vertrouwen in u, dat ge er in het geheel niet mede vandoor kunt gaan. Ik blijf hier bij u, tot ik denk, dat de Indsmen spoedig komen, dan ga ik naar het bosch en . . . "

„En laat u juist zoo ontdekken, als ze ons ontdekken zouden," viel hij mij in de rede.

„Ge wordt vermakelijk, Mr. Perkins. Maar misschien wordt uw scherts wel ernst en krijg ik de gedachte, mij te laten ontdekken. Het spreekt van zelf, dat ik alleen de zes gevangenen door open strijd noch door list kan bevrijden. Ik alleen kan geen zeventig Indianen in de pan hakken, en evenmin mijzelf en de gevangenen onzichtbaar maken en met hen verdwijnen. Het komt hier op een waagstuk aan; voor het ten uitvoer te brengen, behooren geweld en list beide en het is mij reeds eenige keeren gelukt. Ik heb het zelfs bij dezen To-Kei-chun reeds eens met een goeden uitslag gewaagd en dientengevolge ben ik op het denkbeeld gekomen, het nu nog eens te probeeren. Namelijk als het mij gelukt, mij van het opperhoofd meester te maken, dan hebben wij gewonnen spel; hij krijgt zijn vrijheid slechts, wanneer de gevangenen vrijgelaten worden."

„Dat is vermetel, buitengewoon vermetel!"

Niet zoo erg, als het lijkt, tenminste voor dengene, die een zekere oefening in zulke dingen bezit. Het schijnbaar moeilijke is dikwijls veel gemakkelijker, dan wat gemakkelijk lijkt en ook gemakkelijk is."

„Maar hoe zult ge het aanleggen, hem in handen te krijgen?"

„Dat laat ik aan de omstandigheden over en zijn deze mij niet gunstig, dan zet ik ze naar mijn hand. In dit geval kan het mij niet schelen, midden tusschen de roodhuiden te springen en den oude het mes op de keel te zetten met de bedreiging, dadelijk toe te stooten, als iemand de hand tegen mij opheft en de bleekgezichten niet vrijgegeven worden."

„Sir, dat zou pure waanzin zijn!"

„Ik heb het toch gedaan. De schrik, de angst, de ontzetting zijn dan mijn beste bondgenooten; maar wie reeds tevoren zelf bang is, die moet zulke streken niet trachten uit te voeren. Nu zullen wij de hazen eens stroopen, er is hout genoeg voor een vuur."

Het bosch zond eenige struiken als voorposten in de vlakte uit; ze stonden tot dicht bij ons en verscheiden waren door gebrek aan vocht verdord. Perkins moest deze brandstof verzamelen en spoedig brandde een vuur, waarboven wij de hazen braadden. Gedurende die aangename bezigheid en het daarop volgende maal moest ik Dshafar over vroegere gebeurtenissen tekst en uitleg geven en over het waagstuk, dat ik wilde ondernemen, werd niet gesproken. Ook later werd er niet van gerept, tot ik opstond, mij de geweren omhing en mij gereed maakte, weg te gaan. Toen vroeg Perkins:

„Gaat ge nu weg, Sir, naar het bosch?

„Ja."

„Met de geweren? Ze zullen u hinderen, als ge moet sluipen. Wilt ge ze ons niet liever hier laten?"

„Neen. Het paard kan ik u toevertrouwen, deze wapens echter niet, want als het beest mij afhandig werd gemaakt, zou ik het slechts door mijn wapens terug kunnen krijgen."

„Maar als de roodhuiden u zouden vangen, dan zouden die kostbare geweren voor altijd verloren voor u zijn."

„Slechts in het geval, dat ik zelf verloren zou zijn."

„Neen, maar ook in het geval, dat het u gelukken zou, hun weer te ontvluchten. Als ze u vangen, nemen ze u toch alles af en als de vlucht u gelukt, krijgt ge uw wapens niet weer terug."

„Ge vergist u. Ik zou niet zonder mijn geweren weggaan."

„Die zouden ze u dan toch afgenomen hebben en gij zoudt u dan moeten laten zien, indien ge ze hun zoudt willen afnemen!"

„Zeker; maar het zou de eerste keer niet zijn, dat dit gebeurde. Ik ben reeds herhaaldelijk gevangen geweest, waarbij mij mijn wapens ontnomen werden en toch steeds ontkomen, zonder ze achter te laten. Wees dus niet bezorgd om mij; we zullen elkander stellig weerzien."

Bij deze woorden ging ik heen . . .

Tweede Hoofdstuk.

BIJ DEN MAKIK-NATOEN.

Vooreerst en bovenal moest ik er op bedacht zijn, geen zichtbare sporen na te laten. Tot het bosch behoefde ik mij in dat opzicht geen groote moeite te geven, want ik zocht de kale, onbegroeide plekken op, die er waren; ze waren door de zon hard gebrand, zoo hard als steen en namen geen indruk op. Overigens was reeds met zekerheid te verwachten, dat de Indianen niet naar dezen kant zouden komen.

Maar daarna in het bosch werd de zaak moeilijker. De bodem was zacht en ik zag mij genoodzaakt, op handen en voeten te gaan, dat beteekent echter niet op de geheele handen en voeten, maar op de vinger- en teenpunten. Wat dat wil zeggen en hoe buitengewoon vermoeiend dat is, weet eigenlijk alleen degene, die het gedaan heeft. Ik ken geen lichamelijke inspanning, welke zooveel kracht en volharding eischt als dat gaan op teenen en vingers. Daarbij kwam, dat ik deze beweging rugwaarts moest maken, omdat het noodig was, de indrukken, die ik toch niet kon vermijden, terstond weer uit te wisschen.

Ik ging dus met mijn teenen vooruit en mijn vingers volgden; ik plaatste de laatste steeds precies op het spoor der eerste en veegde na iederen stap dit spoor weer met de hand uit. Het spreekt vanzelf, dat deze manier van voortbewegen eene uiterst langzame was.

Ik stond niet in twijfel, waarheen ik mij wenden moest. Ik wist de richting, waaruit de Comanchen kwamen en kende dus de plek, waar zij het bosch moesten bereiken. Van daar uit zochten zij hoogst waarschijnlijk rechtstreeks de regenbedding op, om water te hebben en daar was het, waar ik mij verbergen moest.

Deze plek had ik na hoogstens vijf minuten kunnen bereiken, als het mij geoorloofd was geweest, op de gewone manier te loopen maar zoo echter verliep er meer dan een uur, voor ik aan het water kwam. Daar keek ik eens rond; ik moest mij verstoppen, maar waar? Ik behoefde niet lang te zoeken. Ik zag een dooden boom voor mij liggen, die geheel met wild klimop begroeid was.

Het klimop bedekte niet alleen den boom, maar het woekerde voort en had ook het naburige struikgewas zoo bedekt, dat het begon af te sterven en het een dichte, groene deken vormde, waaronder ik mij zeer goed kon verbergen.

Wel kon ik veronderstellen, dat ik niet het eerste schepsel zijn zou, dat daar een toevlucht zocht. Ik kroop er heen en stak er met den

berendooder in: werkelijk joeg ik daar allerlei gedierte op; ik zag zelfs twee ratelslangen, die op de vlucht gingen. Dat zou kwaad gezelschap voor mij zijn geweest en het was goed, dat zij niet aanvallend tegen den rustverstoorder optraden. Ze hadden zeker eerst kort geleden gegeten en als die dieren verzadigd zijn, behoeft men hen niet zoo zeer te vreezen, dan wanneer ze honger hebben.

Nu schoof ik mij zoover mogelijk onder het klimop, maar wachtte mij wel, een rank af te rukken, want dat zou mij bij de roodhuiden zeer gemakkelijk verraden hebben. Daar ik wel kon veronderstellen, dat mijn verblijf op die plaats niet van korten duur zou zijn, maakte ik het mij zeer gemakkelijk en wachtte toen op de dingen, die komen zouden. Zooals vanzelf spreekt, zorgde ik er voor, dat ik door het klimop heen, alles kon zien en gadeslaan.

Een ander zou in twijfel gestaan hebben, of de roodhuiden wel inderdaad zouden komen; ik echter was overtuigd, dat mijn vermoeden juist was. Helaas lag ik in het bosch en niet aan den zoom er van, waar ik ze reeds van verre zou hebben kunnen zien.

De tijd gaat onder zulke omstandigheden zeer langzaam voorbij; de minuten worden uren. Het was ook mogelijk, dat de Indsmen niet de juiste richting hielden en dus het bosch op een andere plek betraden. Mocht dit het geval zijn, dan zou dit het ten uitvoer brengen van mijn plan bemoeilijken.

Daarom was ik terdege verheugd, toen ik eindelijk een geluid hoorde, dat naderbij kwam. Ze kwamen. Eerst zag ik twee roodhuiden, die vooruitgereden waren, om een geschikte plaats te zoeken. Ze keken om en de een zeide tot den ander:

„Hier is een goede plek. Mijn broeder kan afstijgen; ik zal de anderen halen."

Hij reed terug, terwijl zijn metgezel uit het zadel sprong en zijn paard naar het water leidde, om het te laten drinken. Na korten tijd kwam de geheele troep doch zonder het opperhoofd. Ik zag de twee bedienden en de twee gidsen van den Pers, die gebonden waren en tot mijn vreugde zag ik ook de beide Snuffles. Ze waren ongedeerd en bereden hun muildieren. Mijn list was dus gelukt, men had de beide dieren gevonden. Nu was het de vraag, of de Snuffles zoo verstandig geweest waren, niet te verraden, dat ze gezelschap gehad hadden.

De gevangenen werden uit de zadels getild en op den grond gelegd. Ook de roodhuiden gingen zitten en lieten hun paarden in het onderhout naar loof en gras zoeken. Eerst nu kon ik er zeker van zijn, dat mijn spoor onontdekt zou blijven.

Dat het opperhoofd niet terstond was meegekomen, bekommerde mij niet het minst; het was mij integendeel hoogst aangenaam. To-kei-chun was zich bewust van zijn waardigheid en vond het daarom gepast, niet tusschen de gewone krijgslieden te rijden, maar een eind achter te blijven. Als hij dit later eveneens deed, was te verwachten, dat hij

niet tegelijkertijd met de anderen opbreken, maar nog eenige minuten wachten zou. In dat geval zou ik dan gelegenheid krijgen, hem in mijn macht te brengen, indien ik tenminste er nog geen gevonden had.

Eindelijk kwam hij, wel een vol kwartier na de anderen. Hij steeg af en ging dichtbij den omgevallen boom zitten, onder welks klimop ik lag. Hij stopte zijn vredespijp en rookte ze met lange trekjes, zonder een woord te spreken. Zijn volgelingen waren even zwijgzaam. Toen hij den laatsten trek gedaan had, hing hij de pijp weer om zijn hals en zeide tot de twee roodhuiden, die het eerst aangekomen waren:

„Mijn broeders mogen de twee bleekgezichten, die Snuffles genoemd worden, voor mij brengen."

Jim en Tim werden als zakken aangesleept en voor To-kei-chun neergelegd. Deze bekeek een tijdlang hun gezichten en zeide toen:

„De twee Snuffles mogen hooren, wat ik hun te zeggen heb en mij eindelijk eens naar waarheid antwoorden. Zij zullen bij den Makik-Natoen den dood aan den martelpaal sterven; maar als ze open en eerlijk spreken, zal ik hun de vrijheid geven. Hebt ge den blanken man gekend, die onze gevangene was en gisteravond op zoo'n onverklaarbare wijze verdwenen is?"

Jim antwoordde:

„Ge stelt ons deze vraag voor den vijfden keer en ik antwoord voor den vijfden keer precies hetzelfde:

„Wij hebben hem niet gekend."

„Maar ge weet, waarheen hij is?"

„Neen."

„Hij was gebonden, zoo vast gebonden, dat hij zich zelf niet kon losmaken!"

„Ge zult u vergissen; hij zal juist niet vast genoeg gebonden geweest zijn en heeft zichzelf dus bevrijd."

„Ik heb nog kort daarvoor zelf zijn riemen onderzocht; ze waren goed."

„Dan is hij waarschijnlijk een toovenaar. De bleekgezichten hebben immers ook hun medicijnmannen en duizendkunstenaars. Het is voor zoo iemand een kleinigheid, zich van de stevigste boeien te bevrijden."

„Neen. Er moet iemand geweest zijn, die hem de riemen losgemaakt heeft."

„Geheel onmogelijk! Hij lag immers tusschen u en werd door u allen bewaakt."

„Toen wij u en uw broer vingen, hebben wij op hem niet geleet en op dat oogenblik is hij verdwenen."

„Niettegenstaande zijn handen en voeten gekneveld waren?"

„Ja. Er is een bleekgezicht in de buurt geweest, die van het oogenblik gebruik gemaakt en hem weggesleept heeft."

„Een gevangene tusschen zeventig Indianen weggehaald? Dat zou een vermetel, doldriest man moeten geweest zijn. Er is geen verstandig mensch, die dit zou wagen."

„Er is één, maar ook één enkele."

„Wie zou dat kunnen zijn?"

„Old Shatterhand. Ik ken dien blanken, schurftigen hond; ik weet alles, wat hij gedaan en gewaagd heeft. Hij was eens mijn gevangene en heeft ons gedwongen, hem vrij te laten. Dat, wat gisteravond gebeurd is, lijkt wel op een zijner streken. Indien ik niet zou weten, dat hij ver van hier in het noorden is, om den dood van Winnetou, zijn even schurftigen broeder, te wreken, dan zou ik gelooven, dat hij hier was. Ge hebt met uw broer ons kamp beslopen, toen de gevangene ons afhandig werd gemaakt; ge moet hem kennen, die hem bevrijd heeft."

„Wij weten niets."

„Dat is een leugen, die u het leven zal kosten. Als ge ons de waarheid zoudt zeggen, zouden we u de vrijheid schenken!"

„Dat is ook een leugen!"

„Het is er geen!"

„Ik weet, dat het niet waar is en dat ge ons door die belofte aan het spreken tracht te krijgen."

„Wat To-kei-chun belooft, houdt hij."

„*Pshaw!* Als ge met ons de calumet hierop rookt, zullen wij het gelooven."

„To-kei-chun rookt met geen gevangene de vredespijp."

„Daar hebt ge het; ge wilt ons bedriegen! Ge hebt de oorlogsbijl opgegraven; bijgevolg is iedere blanke verloren, die in uw handen valt. Zelfs indien het waar was, wat ge denkt en wij het u zouden bekennen, zoudt ge uw woord niet houden en ons laten vermoorden."

„Dus wilt ge niet spreken?"

„Neen."

Het opperhoofd had tot zoover op bedaarden toon gesproken; hij was van meening geweest, dat hij Jim wel tot rede zou brengen. Nu zag hij zich in die meening bedrogen en schreeuwde toornig:

„Wat zegt de andere Snuffle hiervan? Wil ook hij niets bekennen?"

„*No*," antwoordde Tim op zijn korte, zwijgzame manier.

„Dan zal ik u zeggen, dat ge inderdaad juist gedacht hebt; ik zou u niet vrijgegeven hebben; ge zoudt toch hebben moeten sterven; maar we zouden u den kogel gegeven hebben, zoodat ge een spoedigen dood gestorven zoudt zijn. Daar je bekken echter het spreken verleerd hebben, zullen wij ze openen, om te huilen en te jammeren, te klagen en te steunen. Ge zult alle folteringen doorstaan, die wij maar kunnen bedenken!"

„*Pshaw*, dat zullen wij niet!"

„Ge zult het wel! Ik zeg het jelui en in zulke dingen houd ik woord!"

„Ja, als ge kunt; dezen keer kunt ge dit niet!"

„Wie zal mij beletten, te doen, wat ik wil?"

Jim keek hem met een sluwen, onderzoekenden blik in het gelaat en antwoordde toen:

„Niet waar, dat zoudt ge gaarne willen weten? Ik geloof het graag. De twee Snuffles zoo aan een martelpaal folteren, zou voor u een der hoogste genietingen zijn; maar ge zult dat genot niet smaken; daarvoor is reeds gezorgd!"

„Dat zegt ge alleen maar uit angst voor ons!"

„Ik bang zijn? Jim Snuffle? Jim Snuffle en angst! Hahahaha! Ik zeg u, wanneer ge ons een haar krenkt, zijt ge allen verloren!"

„Oef, oef! Kan zoo'n stinkende hond als jij bent ons dreigen?"

„Dat kan ik, ofschoon ik geen hond ben. Er zit u iemand achterna, die onzen dood bloedig zal wreken."

„Wie?"

„Hij, dien ge zoo juist genoemd hebt."

„Wien bedoelt ge? Wien heb ik genoemd?"

„Ge noemdet zijn naam en dat hij alleen in staat was, den verdwenen gevangene te bevrijden."

„Bedoelt ge soms Old Shatterhand?"

„Ja."

„Zou die hier zijn?"

„Vlak bij."

„Oef, oef! Gelooft ge werkelijk, mij te kunnen bedriegen?"

„Ik wil u niet bedriegen, maar wat ik zeg, is waar."

„To-kei-chun ziet in uw hart en raadt uw gedachten. Wat ge zegt, hebt ge zoo juist eerst verzonnen. Ik noemde Old Shatterhand; slechts daardoor zijt ge op de gedachte gekomen, te zeggen, dat hij zich in de buurt bevindt."

„Neen, hij is werkelijk hier."

„Wie heeft het u verteld?"

„Niemand behoefde het mij te zeggen. Ik heb hem gezien."

„*Pshaw!*" antwoordde het opperhoofd op minachtenden toon.

„En met hem gesproken!"

„*Pshaw!*

„Is het niet waar, ouë Tim?"

„*Yes*," knikte de gevraagde.

„Ge liegt beiden."

„Neen" volhardde Jim bij zijn beweringen. „Wij hebben hem niet alleen gezien en met hem gesproken, maar we hebben zelfs met hem gereden."

„Vroeger, maar niet nu."

„Nu! Hij was ook gisteravond met ons en daalde met mij naar beneden, om u te beluisteren. Toen viel mijn broer van boven naar beneden en ik sprong te voorschijn, om hem te bevrijden. Dat was een groote domheid van mij. Old Shatterhand was verstandiger; hij bleef in het donker. Toen zag hij uw verwarring en was zoo moedig, die te gebruiken tot bevrijding van den gevangene."

Dit was waar en klonk zoo waar, dat het opperhoofd toch verbaasd keek. Ik was niet alleen ook verbaasd, maar ik wist in het geheel niet, wat ik van dezen Jim Snuffle moest denken. Hij kon alles, alles

bederven. Als het opperhoofd hem geloof schonk en dan snel zijn maatregelen trof, was niet alleen de uitvoering van mijn voornemen onmogelijk, maar kon het wel eens met mij gedaan zijn. Er kon slechts één reden voor Jim bestaan, mijn aanwezigheid te verraden, namelijk den roodhuiden vrees voor mij aan te jagen en ze daardoor te weerhouden, de gevangenen te dooden.

To-kei-chun keek hem een poosje stil en onderzoekend in het gelaat; toen maakte hij een minachtend handgebaar en vroeg:

„Old Shatterhand is dus werkelijk bij u geweest?"

„Ja."

„En met u van de hoogte naar ons afgedaald?"

„Ja."

„Pad, die je bent! Geloof je dan werkelijk, To-kei-chun, het oudste en meest ervaren opperhoofd der Comanchen te kunnen bedriegen? Indien het waar zou zijn, wat ge zegt, zou Old Shatterhand niet dezen man, die hem vreemd was, maar jou of je broer of beiden er uit gehaald hebben!"

„Dat was niet mogelijk."

„Het andere was even onmogelijk. En weet je niet, dat twintig van mijn krijgslieden naar sporen gezocht hebben, toen de dag aanbrak?"

„Ze zijn blind geweest."

„Ze hebben goed gezien, want ze hebben uw muildieren gevonden, maar geen spoor van Old Shatterhand en den gevangene."

„Juist dat moest u bewijzen, dat Old Shatterhand daar geweest is. Het spoor van ieder ander man zoudt ge ontdekt hebben; hij echter verstaat de kunst als geen tweede, het zijne uit te wisschen."

„Des nachts? Moet ik om je lachen? Wie een spoor uitwischt, moet dat kunnen zien; maar zelfs dien witten hond is het in de duisternis niet mogelijk, zijn eigen spoor te herkennen. Uit uw woorden spreekt de angst voor den marteldood. Om u te redden, wilt ge ook ons angst aanjagen. Old Shatterhand is ver, zeer ver van hier. Ja, ik zou mij zeer verheugen, als het waar zou zijn, wat ge daar verzonnen hebt! Ik zou dat stinkdier vangen en hem het vel van zijn levend lijf trekken. Jammer echter, dat het leugen en verdichtsel is, waardoor ge u wilt redden."

„Het is de waarheid, ik kan het bezweren."

„Zwijg, lafaard! Ik heb afgehandeld met u. De gevangene is weg; wij kunnen zijn verdwijning niet begrijpen, het zij zoo! Wij hebben in zijn plaats u beiden gevangen en dus niets er bij ingeboet. Hedenavond komen wij naar den Makik-Natoen en morgen vroeg wordt ge daar aan den martelpaal gebonden."

„Als dit werkelijk zou geschieden, zoudt ge het allen met uw leven betalen."

„*Pshaw!* Deze bedreiging is de angstschreeuw van een vogel, die zich in de klauwen van den adelaar bevindt. Ik lach er om en wil niets meer hooren."

Hij stond op, om zich trotsch te verwijderen, maar gebood echter, voor hij dit deed, met luide stem:

„Mijn roode broeders kunnen opbreken, want hun paarden hebben gedronken. Ik zal hen spoedig volgen."

Toen Jim Snuffle mij noemde, had ik mijn mes getrokken.

Zou het opperhoofd hem geloofd hebben en met betrekking tot mij maatregelen genomen hebben, dan zou ik uit mijn schuilplaats te voorschijn zijn gesprongen, hem beetgepakt en hem mijn mes op de keel gezet hebben. Zijn manschappen zouden om hem en zijn leven te ontzien, het zeer waarschijnlijk niet gewaagd hebben, zich aan mij te vergrijpen en dan zou ik mijn voorwaarden gesteld hebben.

Wel zou dit uiterst vermetel geweest zijn en daarom voelde ik mij van een last bevrijd, toen ik hoorde, dat de roodhuid Snuffle niet geloofde. Deze verlichting veranderde zelfs in vreugde, toen het opperhoofd het bevel gaf, op te breken. Hij wilde volgen, bleef dus nog en ik had alle redenen, te veronderstellen, dat mijn plan zou slagen.

De gevangenen werden weder op de paarden gebonden; de Comanchen stegen op en reden weg. Het opperhoofd was niet te zien; zijn paard stond achter mijn schuilplaats en vrat het loof der twijgen. Ingeval hij uit de richting terugkeerde, waarin hij zich verwijderd had en naar het dier toewilde, moest hij mij voorbij.

Ik wachtte in groote spanning vijf minuten, tien minuten, bijna een kwartier, toen kwam hij, precies zooals ik het wenschte, van de plek, waarheen hij gegaan was. Hij had zijn geweer in de rechterhand en met de linker hield hij de deken van voren bijeen, die hij zich om de schouders had geslagen.

Ik liet hem voorbijgaan; hij greep naar zijn paard; dit vond het sappige loof lekker; het weigerde te gehoorzamen; het geluid van de stampende hoeven doofde dat wat ontstond, doordat ik uit het klimop kroop. Een paar voetstappen brachten mij achter hem. Hij trok het paard aan den teugel naar zich toe en hief den linkervoet op om in den beugel te stijgen, toen ik mijn linkerhand op zijn schouder legde, hem met mijn rechter de revolver voorhield en zeide:

„To kei-chun moet nog wat wachten; ik moet met hem spreken."

Hij keerde zich met een ruk om. Door mijn vreemde kleeding herkende hij mij op het eerste oogenblik niet, toch echter vloog een uitdrukking van schrik over zijn gelaat en hij riep:

„Old Shatterhand! Old . . . Old . . . . !"

„Ja, het is Old Shatterhand," knikte ik, „de schurftige hond, dien ge in het verre noorden waandet. Beweeg u niet, anders schiet ik."

Maar hij was geen man, die zich langer dan een oogenblik door den schrik liet beheerschen; zijn gezicht nam snel een uitdrukking van onverschilligheid aan en hij zeide met de grootste kalmte:

„Oef! Ge zijt het werkelijk. Ik hoor, dat ge ons beluisterd hebt. Waarover wenscht ge met mij te praten?"

Met mij vechten durfde hij niet, want eerstens was ik daarin verre

zijn meerdere; dat wist hij zeer goed en tweedens zag hij den mond van de revolver en moest hij wel veronderstellen, dat ik bij de minste beweging, die op een aanval wees, zou schieten. Ik keek hem strak in het gelaat, want zijn oog moest mij zijn gedachten verraden. Het gleed van mij af; hij wendde zijn hoofd een weinig af en keek achterom. Ha, hij wilde ontsnappen, met een snellen sprong de struiken in! Zou ik mij de scherts veroorloven en hem laten ontsnappen? Ik was toch zeker van hem. Daarom greep ik hem niet vast en antwoordde:

„Ik wil met u over uw gevangenen spreken, die ge de vrijheid moet geven."

„Vrij laten? Welk een verlangen! Wat gaan ze u aan?"

„Het zijn mijn vrienden."

„Maar mijn vijanden. Wij hebben den tomahawk van den oorlog tegen de bleekgezichten opgegraven en iederen blanke, dien wij vangen, zal door ons aan . . . "

Verder sprak hij niet; hij keerde zich bij het laatste woord bliksemsnel om en sprong in de struiken. Ik liep hem achterna, niet vlug, maar langzaam, sloeg daarbij, om leven te maken met mijn handen in de struiken en riep, alsof ik de grootste haast had;

„Halt, halt! Blijf staan, anders schiet ik u neer!"

Mijn slagen op de struiken, die hij moest hooren, moesten in hem het geloof wekken, dat ik hem achterna liep; maar ik ging naar zijn paard terug en trok een der riemen uit mijn zak, die ik den vorigen avond na de bevrijding van Dshafar er in had geborgen. Met deze riemen bond ik den eenen achterpoot van het paard aan den dichtstbijzijnden wortel van een struik vast en kroop daarna vlug naar mijn schuilplaats terug. Het paard stond rustig en vrat voort.

Ik zou To-kei-chun zeer gemakkelijk verhinderd kunnen hebben te vluchten, maar ik vond het vermakelijk, hem nog eens te overtroeven door list. Ik veronderstelde, dat hij een eind vluchten en daarna voorzichtig terugkeeren zou, om zijn paard te halen, want dit was hem onontbeerlijk en droeg zijn medicijn om den hals, waarvoor een Indiaan honderd keer zijn leven zal wagen. En zelfs indien deze veronderstelling niet juist zou geweest zijn, en hij van zijn paard afstand gedaan zou hebben, dan nog had hij zijn krijgsmakkers te voet moeten volgen en ik had op zijn eigen dier hem achterna kunnen gaan en hem kunnen inhalen.

Ik lag dus weer onder het klimop en had tusschen de bladeren een opening, die mij in staat stelde, naar alle richtingen te kijken. Natuurlijk kwam hij niet van die, waarin hij gevlucht was en mij achter zich waande; die kwam dus niet in aanmerking. Maar des te meer lette ik op de andere richtingen.

Ongeveer na vijf minuten zag ik, dat juist recht voor mij een struik bewoog, zachtjes, o zoo zachtjes. De takken werden terzijde geschoven en zijn gelaat verscheen er tusschen. Hij keek naar het paard, zag mij niet ter plaatse, dacht dus, dat ik nog naar hem zocht en sprong nu zoo snel mogelijk naderbij, om de plaat te poetsen.

Hij ontdekte den riem niet, steeg op en wilde weg; het paard kon niet gehoorzamen; hij keek naar beneden, bemerkte, dat het met een poot vasthing en steeg weer af, om die hindernis nauwkeuriger te bekijken. Toen hij zich daarbij bukte, stond ik reeds achter hem en zeide:

„Ik wist wel, dat To-kei-chun slechts wandelen wilde gaan, daarom liet ik hem weggaan en volgde ik hem niet, maar wachtte hier op zijn terugkeer."

Nu was zijn schrik nog grooter, dan den eersten keer. Hij sprong op en keek mij vol ontzetting aan. Ik keek hem glimlachend in zijn verwrongen gelaat en vervolgde:

„Opdat hij echter niet weer een wandeling gaat maken, zal ik hem toonen, dat hij zich bij Old Shatterhand bevindt."

Hij had zijn geweer uit de hand laten glijden, greep echter nu naar den gordel, om zijn mes te trekken; opeens trof mijn vuist zijn hoofd, hij stortte ter aarde. Een tweede slag beroofde hem van zijn bewustzijn; ik had hem.

Nu bond ik eerst zijn paard los en besteeg het, om te zien, of het mij zou gehoorzamen. Met de drie geweren en den Indiaan in mijn armen kon ik geen kuren van het paard verduren. Het weigerde echter slechts korten tijd gehoorzaamheid; toen zag het in, dat tegenstribbelen vergeefs was. Ik steeg dus weer af, hing mijn geweren en het zijne op den rug, tilde hem op en legde hem, toen ik weer opgestegen was, dwars voor mij op het paard, om op die manier tot Dshafar en Perkins terug te keeren.

Eerst ging het moeilijk door de struiken; toen ik vervolgens het bosch achter mij had, reed ik in galop. De twee zagen mij komen. Ze zaten op den grond, maar sprongen op en liepen mij tegemoet.

„Gode zij dank! Daar zijt gij weer!" riep mij Perkins reeds van verre toe. „Ha, ge hebt een roodhuid op het paard! Misschien een gevangene? Wie is hij?"

„Kijk hem maar eens goed aan!" antwoordde ik, toen ik bij hen was aangekomen.

„Allah, Allah!" riep Dshafar. „Dat is het opperhoofd met het witte haar, die ons wilde vermoorden."

„Natuurlijk is hij het. Ik wilde hem immers vangen. Een ander zou ons niet van nut zijn. Neemt hem van mij af, dat ik uit het zadel komen kan. Wij moeten hem binden."

Zij tilden hem eraf en legden hem op den grond neder. Daarbij zeide Perkins:

„Waarachtig, hij heeft hem gevangen! En zelfs zijn paard brengt hij! Dat is een streek, dien een ander u niet gauw nadoet, Mr. Shatterhand. Hoe hebt ge dat klaargespeeld?"

„Zeer eenvoudig. Het is zeer gemakkelijk geweest."

„Eenvoudig! Gemakkelijk! Zeventig Indianen! En hij haalt een opperhoofd uit hun midden! Wie er niet bij was, gelooft het niet!"

Terwijl wij den Comanche bonden, vertelde ik, hoe mij zijn ge-

vangenneming gelukt was. Zij putten zich uit in alle mogelijke uitroepen, waaraan ik terstond een einde moest maken, omdat ik zag, dat To-kei-chun weer zijn bewustzijn herkreeg. Hij opende de oogen, keek ons den een na den ander aan en sloot ze daarna weer; hij moest zich bezinnen; spoedig echter opende hij ze weer; een blik van onverzoenlijken haat trof mijn gelaat en tusschen zijn knarsende tanden beet hij mij toe:

„De hond heeft mij gevangen, maar mijn krijgslieden zullen mij bevrijden, want zij zullen terugkeeren en hem met knuppels doodslaan!"

Op deze beleediging antwoordde ik op kalmen toon:

„Het zou zeer verstandig van het oude opperhoofd der Comanchen zijn, indien hij zich van een beleefdere taal bediende. Zijn leven ligt in mijn handen."

„Ge kunt het mij niet ontnemen, want mijn krijgslieden zullen komen en u dwingen, mij vrij te laten!"

„Uw paar Comanchen? *Pshaw!*"

„Het zijn er tien keer zeven!" riep hij mij met donderende stem toe.

„Dat weet ik."

„Ze zullen u vermorzelen!"

„*Pshaw!* Wat zijn zeventig Comanchen tegen Old Shatterhand!" antwoordde ik, terwijl ik mij bediende van de zelfbewuste manier van spreken, die tegenover deze lieden te pas komt, omdat ze die zelf zoo dikwijls gebruiken.

„Zeventig sterke buffels tegen een zieken hond!" vervolgde hij.

„Moet ik u uitlachen, u, die op uw hoofd de sneeuw van den ouderdom draagt? De woede der onmacht spreekt uit uw woorden. Ik heb midden tusschen deze zeventig Comanchen gelegen, slechts drie passen van u, zonder bang te zijn, zonder dat mijn hart ook maar even sneller geklopt heeft; de zieke hond tusschen zeventig buffels! Zij hebben hem niets kunnen doen; hij echter heeft den grootsten en sterksten buffel tusschen zijn tanden weggedragen. Hoe moet het er wel onder uw grijze haren uitzien! Daar moest het verstand der rijpe jaren wonen, maar er is niets dan het onverstand der jongelingsjaren. Waarom hebt ge niet geloofd, wat Jim Snuffle u zeide? Het is waar."

„Ik dacht niet, dat ge hier waart", siste hij mij tegen.

„En toch zeidet ge, dat de verdwenen man alleen door Old Shatterhand bevrijd had kunnen worden! Ge spreekt u zelf dus tegen. Ge wenschtet, dat mijn aanwezigheid waarheid was; dan zoudt ge het stinkende dier, namelijk mij, vangen en het levend de huid van het lichaam stroopen. Stroop mij nu eens; ge hebt mij immers."

Hij antwoordde niet; hij schaamde zich en keek somber voor zich uit. Ik maakte van deze pauze gebruik, om de zakken te onderzoeken, die aan weerskanten van zijn paard hingen. De eene bevatte gedroogd vleesch en anderen mondvoorraad, ook munitie en verscheidene voorwerpen, die onontbeerlijk zijn voor de Indianen op hun krijgstochten.

In den tweeden zaten andere voorwerpen. Eerst haalde ik een brieventasch te voorschijn.

„Die is van mij", riep Dshafar. „De Indianen hebben al mijn zakken geplunderd. Deze brieventasch bevat belangrijke aanteekeningen, papiergeld en wissels."

„Kijk dan eens na, of alles nog aanwezig is!" Ik gaf ze hem; hij onderzocht den inhoud en bevond tot zijn groote vreugde. dat hem niets ontbrak. Hierop haalde ik zijn beurs en zijn horloge te voorschijn. Vervolgens kwamen allerlei dingen, welke zijn bedienden, den gidsen, en ten laatste den beiden Snuffles afgenomen waren. Het opperhoofd had den geheelen buit voor zich gehouden, of voor altijd of slechts voorloopig, om hem later te verdeelen, maar dat vroegen wij hem natuurlijk niet. De blikken, die deze op ons wierp, verrieden de woede, welke in hem kookte. Hij kon zich tenslotte niet langer beheerschen en schreeuwde mij toe:

„Neemt het maar! Zoodra mijn krijgslieden komen, moet ge het toch weer teruggeven!"

„Uw krijgslieden zullen niet tot ons komen," antwoordde ik hem.

„Ze komen! Als ze merken, dat ik hen niet volg, keeren ze terug."

„*Pshaw!* Ze komen niet, maar ik rijd naar hen toe."

„Rijd er heen en dan verscheuren ze u, zooals waakzame honden een coyote verscheuren."

„Ze zullen mij evenmin iets doen als destijds, toen ik uw gevangene was en gij, zooveel honderden krijgslieden, het toch niet durfdet wagen, u aan mij te vergrijpen."

„Destijds hadt ge mijn zoon het leven geschonken en hij smeekte voor u; daardoor werd het uwe gered."

„Dat is niet waar. Ja, uw zoon was mij dankbaar; maar ik heb mijn en ons leven gered, doordat ik u gevangen nam. Hadden wij de vrijheid niet gekregen, dan zou ik u gedood hebben en een groot aantal uwer krijgslieden had hun leven moeten laten. Ge kent immers de geweren, waarmee ik schiet. Zoo ongeveer als destijds is het ook nu. Ge zijt mijn gevangene en ik zal u zeggen, wat u te doen staat."

„Ik gehoorzaam niet! Ik ben To-kei-chun, het opperhoofd der Comanchen en ik gehoorzaam geen bleekgezicht."

„Dan zijt ge verloren."

„*Pshaw!* Ge zult het toch niet wagen, mij van het leven te berooven?"

„Spreek niet van een waagstuk! Wie kan en zal mij beletten, het te doen?"

„Gij zelf."

„Ik?"

„Ja, gij," knikte hij mij met een hoonenden grijnslach toe. „Ik zie, dat ge zulks niet gelooven wilt?"

„Ik geloof het inderdaad niet."

„Dan is Old Shatterhand, die gelooft, een bizondere beroemdheid te zijn, kortzichtig, ja zelfs blind, waar het zijn eigen persoon betreft.

Gaat ge dan niet prat op den roem, dat ge nooit zonder noodzaak een mensch doodt?"

„Prat weliswaar niet, maar ik verheug mij, dat men dit van mij zegt."

„Dan ben ik dus veilig voor u, want ge zult het verwijt niet willen hooren, dat ge To-kei-chun, het opperhoofd der Comanchen, vermoord hebt."

„Ge vergist u, want van een moord kan hier geen sprake zijn!"

„jawel!"

„Neen! Als ik u den kogel geef, dan heb ik u gestraft, maar niet vermoord."

„Gestraft? Waarvoor?"

„Dat ge de bleekgezichten vangen en dooden wilt."

„Dat is niet waar."

„Wilt ge het soms loochenen?"

„Ja."

„Dan lach ik u uit."

„Niet gij, maar ik heb te lachen. Ge kunt mij volgens de wetten der prairie slechts dooden, wanneer ik bloed vergoten heb. Heb ik dat?"

„Ge wilt het doen."

„Ik wil het doen, hahahaha!" Hij stiet een hoonend gelach uit, waaraan men hooren kon, hoe vast hij er op rekende, zich bij mij niet in levensgevaar te bevinden. Daarna vervolgde hij: „Wat ik wil, geldt hier niet. Geef bewijzen, dat ik het heb gedaan!"

„Ge hebt de gevangenen met den marteldood gedreigd. Ik zelf heb het gehoord."

„Dat was slechts een dreigement en gij moet wachten, tot ik het ten uitvoer heb gebracht."

„Nu goed, als ge de gevangenen werkelijk niet wilt laten dooden, laat hen dan vrij!"

„Dat doe ik niet; ze blijven mijn gevangenen."

„Dan komt gij ook niet vrij!"

„Heb ik u dan reeds verzocht, mij de vrijheid te geven? Houd mij maar."

De vroegere hoonende glimlach kwam weer op zijn gelaat. Ik zeide zoo kalm mogelijk, ofschoon hij meende, dat hij mij boos gemaakt had:

„Ge houdt u stellig voor een buitengewoon slimmen vent en denkt, mij overtroefd te hebben. Ge behoudt uw blanke gevangenen, die u niet tot last zijn en ik zou u dan behouden, wat mij in het geheel niet mogelijk is, daar ik u toch niet meesleepen kan. Ik laat u dus vrij of uw manschappen vinden spoedig gelegenheid, u in vrijheid te stellen Dat is uw gedachte, uw berekening — — —"

Ik wilde verder spreken, maar hij had de onbeschaamdheid, mij met de meer dan openhartige bekentenis in de rede te vallen:

„Ja dat denk en hoop ik! Old Shatterhand is geen moordenaar. Zelfs wanneer hij straffen wil, doet hij dit slechts, wanneer er volledige bewijzen aanwezig zijn. En deze ontbreken hier."

Hij sprak op buitengewoon minachtenden toon. Hij ging prat op mijn goeden naam, want hij was overtuigd, dat ik alles zou nalaten, wat eenigszins geschikt was, dien naam te benadeelen. Hij wierp mij een zegevierenden blik toe, als een, die van den andere een moeilijke partij schaak heeft gewonnen. Ik echter bleef desondanks mijn vorige kalmte behouden, terwijl ik hem antwoordde:

„Ge vergist u inderdaad niet en toch vergist ge u weer wel. Ge vergist u namelijk niet in mij, maar ge vergist u in den toestand, waarin ge u bevindt. Ik kan weliswaar niet beweren, dat ge een blanke gedood hebt; maar ge hebt er verscheiden gevangen genomen."

„Maar daarop staat geen doodstraf!"

„Wat dan?"

„De wetten der prairie voorzien niet in dit geval."

„Jawel, al is het niet rechtstreeks. Hoe wordt de diefstal, de roof van een paard gestraft?"

„To-kei-chun beoefent geen menschenroof."

„Wat dan?"

„Ik heb de bleekgezichten gevangen genomen, maar niet geroofd."

„*Pshaw!* Over de beteekenis der woorden zal ik met u niet twisten. Als ik een paard, dat mij niet toebehoort, vang en wegleid, dan is dat paardenroof; ge hebt de bleekgezichten gevangen en meegenomen, dat is menschenroof. Ge hebt zelfs al hun zakken geledigd en dus bewezen, dat ge hen en hun have als uw eigendom beschouwt. Op menschenroof staat bij mij de dood. Indien ik u daarvoor met een kogel bestraf, kan mij niet het geringste verwijt treffen. Ge hebt u dus erg verrekend, toen ge op mijn rechtvaardigheid prat gingt. Ge hebt den dood verdiend."

„En toch zult ge mij niet dooden," hield hij hardnekkig vol.

„Vergis u niet langer! Mijn kogel zal u stellig treffen, als ge het voorstel niet aanneemt, dat ik u nu zal doen."

„Ik ken het. Ge behoeft het mij in het geheel niet te zeggen."

Ook uit deze woorden klonk dezelfde onbeschaamdheid als te voren; ik verheugde mij hierover, in plaats van mij er over te ergeren, want het vaste vertrouwen, dat hij in mijn goeden naam had, was een eer voor mij.

„Welk voorstel zal het zijn," vroeg ik.

„Ge wilt de gevangen bleekgezichten terughebben en mij daarvoor de vrijheid hergeven."

„Dat is inderdaad juist. Wat zegt ge er van?"

„Wat ik reeds gezegd heb. Ge behoudt mij en wij houden hen."

„Is dat uw laatste woord?"

„Ja."

„Dan zijt gij verloren!"

„Neen!"

„*Pshaw!* Ge verrekent u. Op menschenroof staat de dood; zij echter hebben niets gedaan, wat u het recht geeft, hen van het leven te berooven. Als ik u geen genade schenk, dan dood ik u. Reken er

volstrekt niet op, dat ik u overal zal meesleepen. De Comanchen mogen zich echter niet vergrijpen aan het leven der bleekgezichten."

„Ze zouden het echter toch doen, want ze zouden mijn dood moeten wreken."

„Dat zou een misdaad zijn, want gij hebt dien dood verdiend. En nog iets: gelooft ge dan, dat ik hen in de macht van uw krijgslieden zal laten? Integendeel, ik zou niets eerder doen, dan hen bevrijden."

„Pshaw!" antwoordde hij minachtend.

„Pshaw! Huichel niet! Ge bedriegt mij niet. Ge zijt innerlijk overtuigd, dat mij hun bevrijding zal gelukken. Ik moest eigenlijk niet zooveel met u redeneeren; maar ik ben — — —"

„Ge zijt Old Shatterhand", viel hij mij in de rede, „die geen bloed zal vergieten. En juist uw vele woorden bewijzen in welk een verlegenheid ge u bevindt. Ge moogt en zult mij niet van het leven berooven en weet dus niet, hoe ge het moet aanleggen, om ons de bleekgezichten te ontrukken. Ze blijven in onze macht."

Hij dacht mij te overtroeven, maar ik was zeker van mijn zaak. Perkins echter voelde zich verontwaardigd over die brutale hardnekkigheid en kon niet langer zwijgen. Hij zeide op toornigen toon: „Het is zeer juist, Sir. De vele woorden, die ge tot hem spreekt, versterken hem in zijn onbeschaamdheid. Maak dus korte metten. Hij krijgt den welverdienden kogel en dan haasten wij ons zijn krijgslieden te achtervolgen en de blanken te bevrijden. Is het u gemakkelijk gevallen hem uit hun midden te halen, dan zal het ons niet veel moeilijker vallen, hun de vrijheid te verschaffen. Hun kan in geen geval leed geschieden; ze zijn volkomen zeker van hun leven. Wij behoeven den roodhuiden slechts te berichten, dat wij hun opperhoofd gevangen hebben; dan zijn zij gedwongen, de gevangenen om zijnentwil te ontzien. Dat wij hem ondertusschen een kogel door zijn harden schedel gejaagd hebben, behoeven ze natuurlijk niet te weten. Ik verzoek u dus, maak het kort met dien kerel!"

Ik knikte toestemmend en wendde mij tot het opperhoofd:

„Ge hebt gehoord, wat deze blanke zeide. Hij heeft volkomen gelijk en ik zal doen, wat hij verlangt. Ik vraag u dus voor den laatsten keer: „Gaat ge in op het voorstel tot uitwisseling der gevangenen?"

„Neen," antwoordde hij spottend. „Schiet mij maar dood!"

„Dat zullen wij doen, ofschoon ge het niet gelooft. Wij zullen u beslist nog veel dooder maken, dan ge denkt."

„Doe het! Schiet en praat niet! Old Shatterhand is een oude, praatzieke vrouw geworden!"

„Wacht met uw oordeel nog slechts een oogenblik. Ik ken uw gedachten. Ge gelooft, dat ik wel dreigen en het wapen op u richten, maar niet schieten zal; maar — — —"

„Ja, ja," viel hij mij triomfantelijk in de rede. „Zoo zal het gebeuren, precies zoo, als ge nu gezegd hebt."

„Dat dacht ik wel! Ge kent Old Shatterhand nauwkeurig, maar toch niet geheel en al. Ge denkt, dat ik u niet zal doodschieten en

daarin hebt ge gelijk; maar dat is voor u nog geen reden zoo hoonend te kijken, als ge nu doet. Ik heb immers gezegd, dat ik u veel dooder zal maken, dan ge denkt. Ge kent mijn menschelijkheid, maar Old Shatterhand's slimheid schijnt u nog onbekend te zijn. Ge denkt, nu overwinnaar te zijn en ge zijt overwonnene. Ik zal u dooden; maar niet uw lichaam, doch uw ziel."

„Mijn ziel?" vroeg hij verbaasd. „Hoe kan men de ziel van een mensch door een kogel treffen?"

„Dat weet ge niet? Ik zal het u toonen. Men kan de ziel van een rooden man zoo stuk schieten en havenen, dat ze volkomen dood en verloren is voor de eeuwige jachtvelden. Mr. Perkins, ik wil mij de pret veroorloven, een weinig mijn revolver te laten knallen. Wilt ge wel zoo goed zijn, het ding vast te houden, waarop ik schieten zal?"

„*Well!*" antwoordde hij. „Als ge wilt, zal ik het doen, Sir. Maar ik zou u willen vragen, of we nu tijd voor een dergelijk spelletje hebben."

„Ge zult terstond ondervinden, of het een spelletje is of niet. Plaats u hier en strek uw arm flink uit, dat ik uw lichaam niet raak."

„Pshaw! Men behoeft niet bang te zijn, dat Old Shatterhand zal missen," zeide hij; ik liet hem op ongeveer dertig pas zijwaarts van het opperhoofd post vatten en bracht zijn arm in horizontale richting. Daarna ging ik naar het paard van het opperhoofd en nam het medicijnzakje weg, droeg het naar Perkins, gaf het hem in de hand en zeide:

„Zoo, Mr. Perkins. In deze medicijn leeft de ziel, de geest van To-kei-chun, het opperhoofd der Comanchen. Ik zal dien eerst met mijn kogels doorboren en dan nog verbranden, om er heel zeker van te zijn, dat het opperhoofd de eeuwige jachtvelden nooit zal betreden. Dan laten wij hem loopen. Er is dan met zijn lichaam niets gebeurd; hij kan niet zeggen, dat Old Shatterhand hem vermoord heeft, maar hij mag niet tot de zijnen terugkeeren, want zijn naam is weggespoeld door de wateren der schande en hij kan hem niet terugkrijgen, door zich een nieuwe medicijn te koopen, hij heeft de oude immers niet in den strijd verloren, maar ze is hem door list ontnomen en zoo bespot geworden, dat haar bezitter nooit weer in haar eer hersteld kan worden."

Ik deed, of ik bij deze woorden het opperhoofd in het geheel niet aankeek, wierp hem echter een heimelijken blik toe en bemerkte tot mijn groote voldoening, dat mijn berekening juister was geweest dan de zijne. Zijn oogen namen van ontzetting een starenden, verglaasden blik aan; hij wilde spreken, maar kon eerst geen geluid uitbrengen; toen ontsnapte een heesche, rochelende kreet aan zijn lippen, hij trachtte zich uit zijn boeien te wringen en riep ten slotte, toen ik de revolver ophief en op den medicijnzak mikte, in vreeselijke angst en met schrille stem:

„Halt, houd op! Weg met het wapen! Ik smeek u om den wille van den goeden Manitou, schiet niet — schiet niet — schiet toch niet!"

Ik liet mijn hand niet zinken, maar hield de revolver in aanslag, wendde mijn gelaat naar het opperhoofd en vroeg:

„Ge geeft dus toe, dat uw eer en uw ziel voor eeuwig en altijd verloren zou zijn, als ik nu zou schieten?"

„Ja, ja, ja!"

„En verzoekt mij, dit niet te doen?"

„Ja."

„Ge erkent uitdrukkelijk, dat ge mij daarom smeekt."

„Ja zeker, ja! Maar neem het wapen weg!"

Toen liet ik de hand met den revolver zakken en vroeg:

„Ge ziet wel in, dat ge Old Shatterhand toch nog niet geheel en al kendet; maar in mijn goedheid hebt ge u niet vergist. Ik ben bereid, genade uit te oefenen, wanneer ge doet, wat ik verlang."

„Ik doe het; ik doe het. De bleekgezichten zullen vrijgelaten en tegen mij uitgewisseld worden!"

„Pshaw! Dat was het, wat ik eerst ook verlangde; maar nu eisch ik meer."

„Wat dan, wat?" vroeg hij, opnieuw geschrokken.

„Ge waandet, verstandiger te zijn dan ik en hebt mijn rechtvaardig en billijk voorstel van de hand gewezen en woorden van hoon en spot tot mij gesproken; ik ben er kalm onder gebleven, want ik wist, dat gij het onderspit zoudt delven. Nu dit gebeurd is, zie ik er wel van af, den spot van mijn kant te beantwoorden, maar ik eisch, dat die geboet zal worden. Old Shatterhand is niet de man, dien men kan overtroeven en mag uitlachen. Mijn eisch gaat verder dan eerst."

„Wat wilt ge van mij? Toch niets meer dan de gevangenen?"

„Ja, niets meer, maar de voorwaarde is een andere geworden, tot straf en tot waarschuwing voor u. Ook moeten de beleedigingen weer goedgemaakt worden, die ge tegen mij hebt uitgesproken. Dus, geef snel de antwoorden, die ik van u verlang, anders schiet ik toch nog!"

Ik mikte met mijn revolver weer op den medicijnzak, dien Perkins nog in de hoogte hield en vervolgde:

„Ge erkent dus, nu een smeekeling te zijn?"

Men moet de heiligheid kennen, waarin de medicijn bij de Indianen staat, om de groote angst te begrijpen, waarmede To-kei-chun snel antwoordde:

„Ja, ik smeek u!"

„Ge hebt mij een stinkenden hond en ook nog anders genoemd, maar zeg mij nu, wie en wat ik ben!"

„Ge zijt Old Shatterhand, de dapperste onder de blanke mannen!"

„Verder hebt ge de nagedachtenis van mijn dooden broeder Winnetou beschimpt, door te zeggen, dat hij ook een hond is. Wie was Winnetou? Zeg het vlug, anders schiet ik!"

„Wacht toch, wacht! Winnetou was het grootste en beroemdste opperhoofd der Apachen."

„Voeg er bij, dat hij een edel mensch geweest is en in het gevecht nooit een Comanche den rug heeft toegekeerd!"

„Ik zeg het; ik erken het!"

„Ge zijt het er dus mee eens, dat de gevangen bleekgezichten terstond worden vrijgelaten en hun eigendom tot het kleinste voorwerp terugkrijgen?"

„Ja."

„Ge vervaardigt mij nu en hier een totem, dat ik slechts behoef te laten zien, om hen zonder eenig gevaar voor mij uitgeleverd te krijgen en mij met hen verwijderen kan, en ge zorgt, dat iedere achtervolging van uw kant achterwege wordt gelaten."

„Ik zal het doen."

„Ge zult tegen geen dezer mannen en evenmin tegen mij ooit weer iets vijandigs ondernemen?"

„Oef! Ge eischt te veel!"

„Zeg ja! Ik wacht niet. Een — twee — dr...!"

„Halt, niet schieten. Ik beloof ook dat."

„Uw enkele belofte is mij niet voldoende. Wat wij nu afspreken, zullen wij met de vredespijp bezegelen."

„De groote Geest heeft zich van mij afgewend en mij in uw macht gegeven; ik moet doen, wat ge van mij verlangt. Wanneer laat ge mij vrij?"

„Vrij? Daarover wil ik nu niet spreken."

„Niet? Gij krijgt de bleekgezichten; dan moet ik toch weten, wanneer ik van mijn riemen bevrijd zal worden."

„Daarvan is geen sprake. Ik deed u het voorstel, ze tegen u uit te wisselen; gij hebt dit in uw verblinding niet aangenomen, maar mij antwoorden van hoon en spot gegeven; daarom zeide ik u reeds, dat mijn eisch veranderd is. Gij laat de gevangenen vrij, omdat ik uw medicijn niet beschimp en vernietig, maar ge blijft mijn gevangene. Wat ik met u doe en of ik u later vrijlaat, hangt geheel en al van mijn goedheid en genade af."

„Oef, oef, oef!" riep hij verschrikt uit. „Ik kan dat niet aannemen. Hun vrijheid tegen de mijne; dat is niet juist; zij zijn met hun zessen en ik ben alleen; ik geef dus zoo al meer dan gij"

„Dat zegt gij, die gelooft het grootste opperhoofd der Comanchen te zijn? Ik zou niet aarzelen, mijn vrijheid tegen die van eenige honderden roodhuiden te ruilen. En gij acht u minder waard dan zes! Ik verneem nu tot mijn verbazing, hoe laag in prijs een Comanchen-opperhoofd is!"

Deze woorden maakten hem diep beschaamd; daarom poogde hij de begane fout te verbeteren en zeide:

„Ge weet even goed als ik, dat het geen gewone bleekgezichten zijn, die wij gevangen hebben; er zijn voorname krijgslieden bij."

„Juist daarom moet ge u vereerd voelen, dat mij het bezit van u meer waard is dan volgens mijn meening u dat van hen kan zijn. Ik laat in geen geval van mijn laatsten eisch iets vallen."

„En ik kan dien niet inwilligen, maar verlang vrijheid tegen vrijheid."

„Dat zou ik kort geleden wel hebben laten gelden; uw gedrag echter heeft mijn eischen verhoogd. Gij zelf zijt er schuld aan. Old Shatterhand laat zich niet ongestraft hoonen. Dus, zijt ge het er mee eens of niet?"

„Neen."

„Zie dan maar eens, wat er gebeurt. Mr. Perkins, omhoog uw arm!"

Hij deed het en ik schoot. De medicijnzak kreeg een stoot; mijn kogel had hem doorboord. Toen schreeuwde het opperhoofd niet, maar hij brulde als het ware:

„Halt, schiet niet! Ik verzoek u ter wille van den grooten Manitou, schiet niet meer!"

„Voldoet ge aan mijn wenschen?"

„Ja, ja!"

„*Well!* Indien ge dat eerder hadt gedaan, zou mijn kogel uw heiligdom niet aangeraakt hebben. Ge wilt dus het totem schrijven?"

„Ja."

„En alles schrijven, wat ik geëischt heb, zoodat uw krijgslieden het kunnen lezen?"

„Ja. Maar ik heb niets, waarop ik den brief kan teekenen. Hebt gij iets?"

„Ja. Gij snijdt uw letterteekens gewoonlijk in leer en wrijft ze dan met roode kleurstof in. Leer is hier, namelijk de twee hazenvellen, die hier liggen; maar de kleur ontbreekt en er zonder is het schrift niet te lezen. Daarom zal ik papier en potlood geven."

„Ik heb niet geleerd, volgens de manier der blanken te schrijven; ik ken geen „sprekend papier" [1]) maken."

„Dat is ook niet noodig, want geen blanken, maar uw krijgslieden moeten het lezen. Ik geef u een blad of eenige blaadjes uit mijn aanteekenboek; daarop kunt ge met potlood uw figuren veel gemakkelijker teekenen, dan ge ze in leer kunt snijden."

Hij keek mij peinzend aan; een glans van voldoening kwam op zijn gelaat en helaas, de beteekenis hiervan werd mij pas later duidelijk; toen zeide hij:

„Zooals ge wilt; ik zal het probeeren; maar nu kan ik het niet doen, omdat ik gebonden ben."

„Ik zal u losmaken en niet alleen uw handen, maar ook uw voeten vrij laten, want ge zult staande moeten schrijven."

„Waarom staande? Men moet toch zitten, als men figuren maakt."

„Op leer, ja. Maar ge kunt niet met papier omgaan en ge moet een onderlaag hebben, en omdat er hier geen andere of gemakkelijker is dan het zadel van een paard, moet ge bij uw paard staan en het papier op het zadel leggen."

Weer vertrok zijn gelaat, maar nu begreep ik hem terstond. Hij zou zijn armen en beenen vrij krijgen en bij zijn paard staan; hoe gemakkelijk was het dan een snellen sprong in het zadel te doen en te vluchten! Hij overlegde bij zichzelf, dat hij dan ten minste zijn

1) Zoo noemen de Indianen onze brieven.

leven niet waagde, want zijn dood zou mij niet baten, want slechts wanneer hij leefde, kon ik de gevangen blanken tegen hem uitwisselen. Het was dus te verwachten, dat ik niet op hem schieten zou, maar er zorg voor zou dragen, hem weer ongedeerd te vangen en dus leek het hem zeer waarschijnlijk, dat hij ons ontsnappen zou. Hij had een goed paard; zijn plotselinge vlucht moest ons verrassen en voor wij ons bezonnen en hem achtervolgd zouden hebben, moest hij een voorsprong op ons hebben, dien wij niet zouden kunnen inhalen. Deze gedachten speelden hem door het hoofd; tenminste ik vermoedde zulks en nam mijn voorzorgsmaatregelen. Ik bond hem los, gaf hem eenige blaadjes papier, die ik uit mijn aanteekenboekje scheurde, en een potlood in de hand en wees hem, hoe hij die dingen moest gebruiken. Vervolgens liep hij naar zijn paard, nam het zadel tot steun en begon te teekenen. Ik behoefde mij slechts naast hem te plaatsen en de teugels in de hand te nemen, dan kon hij niet weg; maar ik had er niets tegen, dat hij een poging tot ontvluchting zou wagen; ik wilde hem namelijk gaarne nog eens beschaamd doen staan.

Daarom bewaakte ik hem in het geheel niet en toen Perkins naderbij wilde treden, om hem in het oog te houden, gaf ik hem een wenk, dit niet te doen. Ik verwijderde mij van hem, slenterde schijnbaar zorgeloos naar mijn zwarten hengst en ging in het gras liggen. Daar deed ik, of ik niet de minste bezorgdheid koesterde, maar sloeg hem nauwlettend gade en was gereed, elk oogenblik op mijn paard te springen.

Hij had zoowat een minuut of twee, drie geteekend, toen hij een onderzoekenden blik op mij wierp; ik deed of mijn aandacht in het geheel niet op hem gevestigd was. Toen liet hij papier en potlood vallen, greep den teugel, werkte zich op zijn paard en stiet het met een schrillen juichkreet de hielen in de dijen. Het schoot vooruit met hem.

„Voor den drommel, daar gaat hij!" riep Perkins. „Hoe dom ook, dat ge het hem zoo gemakkelijk maakt, Sir! Vlug hem achterna!"

Hij wilde te paard stijgen, Dshafar eveneens; ik zat reeds in het zadel, zette mijn hengst tot spoed aan en gebood hun:

„Blijft gerust hier! Ik breng hem."

Dat was zoo snel gegaan, dat het opperhoofd bij den eersten sprong van mijn paard niet meer dan hoogstens twintig meter voorsprong bezat. Ik nam mijn lasso, haakte het eene einde om mijn zadelknop, legde de lussen voor het werpen wat los en riep den roodhuid toe:

„To-kei-chun moet vlugger rijden, anders haal ik hem!"

Hij keek om; reeds was ik nog maar vijftien meter achter hem, want mijn paard was een betere draver dan het zijne. Dat de achtervolging zoo snel zou plaats vinden, had hij niet gedacht; toch stiet hij een hoonend gelach uit en zette zijn paard tot grooter snelheid aan; ik kwam echter bij iederen sprong dichterbij. Toen hij voor den tweeden keer omkeek, was hij nog slechts tien meter voor mij en ik

zwaaide mijn lasso. Toen wierp hij zich op Indianenmanier half uit het zadel, zoodat hij slechts met de knieholte van het eene been er in hing en zich met één hand aan den hals van zijn paard vasthield. Hij lag dus langs het paardenlijf en ik kon mijn lasso dus niet over hem heen werpen.

Zoodra een Indiaan op deze wijze dicht aan de zijde van zijn paard hangt, weet dit, dat er gevaar aanwezig is en ontwikkelt het geheel vanzelf de grootst mogelijke snelheid. Dit deed zijn paard ook en daar hij het bovendien nog door slaan en schreeuwen aanspoorde, werd zijn voorsprong een oogenblik iets grooter. Nu echter liet ik mijn hengst de sporen voelen en terstond schoot hij met zulke sprongen vooruit, dat ik het verlies aan afstand spoedig inhaalde.

Het opperhoofd was nu veilig voor mijn lasso, maar zijn paard niet. Ik bleef dus niet recht achter hem, maar hield mij terzijde van hem, zwaaide de lussen boven mijn hoofd, zag het geschikte oogenblik en liet de lasso vliegen. Ik had goed gemikt. Het paard vloog als het ware in de lus, die zich om zijn hals legde. Mijn hengst was uitstekend afgericht op het lassowerpen; hij wist, wat er gebeuren moest en verminderde zijn snelheid; een lichte druk van mij op zijn dijen was voldoende; hij zwenkte en bleef stijf staan. Daardoor werd de lasso strak aangehaald; wij kregen een hevigen ruk, dien mijn hengst doorstond; het paard van den roodhuid echter stortte neer en Tokei-chun werd ver weggeslingerd.

Ik sprong vlug van mijn zadel, snelde naar hem toe en bereikte hem juist op het oogenblik, dat hij zich wilde oprichten. Terwijl ik met mijn rechterhand mijn mes trok, duwde ik hem met mijn linker weer op den grond en gebood hem:

„Beweeg u niet, anders steek ik!"

Hij veronderstelde, zooals reeds gezegd is, dat zijn dood mij van geen nut kon zijn, sloeg daarom geen acht op mijn bedreiging, maar antwoordde:

„Hond, mij zult ge toch niet vangen; ik worg je!"

Bij deze woorden klemde hij zijn beide handen om mijn hals. Toen liet ik het mes vallen, zette hem mijn knie op de borst, rukte mij los, greep zijn twee handen, hield ze met mijn linker vast en legde hem mijn rechter tegen de keel. Hij wilde zich verzetten, maar het gelukte hem echter niet; hij sloeg en schopte met zijn beenen om zich heen, maar zonder mij te raken; zijn tegenstand verminderde, naarmate ik hem steviger de keel toedrukte . . ten slotte een rochelend geluid, toen lag hij stil en roerloos.

Nu stond ik op en keek om. Dshafar en Perkins waren toch niet op hun plaats gebleven, maar ons achterna gereden; daar ze mijn geweren meebrachten, kon ik hun er geen verwijt van maken. Toen ze naderbij kwamen, riep de eerste uit:

„Allah zij dank, dat wij hem weer hebben! Welk een nadeel zou het voor ons geweest zijn, als hij ons ontkomen was!"

„Daarvoor bestond in het geheel geen vrees!" antwoordde ik.

„Oho!" riep Perkins. „Er kon toch toevallig iets gebeuren, waardoor . . . . "

„Pshaw!" viel ik hem in de rede. „Wat voor een toeval had dat kunnen zijn? Ik wist, dat hij wilde vluchten."

„En ge hebt het hem niet belet? Ge liet mij niet eens bij hem! Ik zou hem wel vastgehouden hebben."

„Dat heb ik nu hier gedaan. Ge hebt de riemen meegebracht, zooals ik zie?"

„Ja. Wij binden hem natuurlijk weer!"

„Neen, nu nog niet; hij moet nog eerst het totem schrijven."

„En er weer vandoor gaan!"

„Hij zal het wel laten. Haal mijn paard en het zijne hier."

Het Comanchenpaard had, daar de lasso niet meer strak gehouden werd, lucht gekregen en was opgesprongen, maar het was nog met den hengst verbonden. Perkins nam het de lus van den hals, rolde de lasso op en bracht toen beide.

Ondertusschen herkreeg het opperhoofd zijn bewustzijn. Hij haalde luid adem, opende de oogen, staarde ons aan, bewoog als onderzoekend zijn ledematen en stond toen langzaam op, wat ik hem niet belette.

„To-kei-chun is een zonderling krijgsman," zeide ik tot hem. „Ginds bij de regenbedding is hij gaan wandelen, om mij weer in handen te vallen en nu is hij een ritje gaan doen, om met mijn lasso kennis te maken. Misschien denkt hij er nog eens over, een vliegtocht te ondernemen! Als hij dat doet, zal hij beslist ontkomen, want ik heb niet leeren vliegen."

Hij stond onbeweeglijk en keek naar den grond, de schaamte verbood hem, een woord te spreken.

„Het opperhoofd der Comanchen moet voortgaan, waar hij heeft opgehouden," voegde ik er bij. „Hij moet zijn totem verder teekenen, maar nu geen grapjes meer uithalen, want van dit oogenblik is het ernst."

Dshafar had de weggeworpen bladen en het potlood opgeraapt en medegebracht; hij gaf ze het opperhoofd; die nam ze zwijgend en zonder weigering aan, ging naar zijn paard en zette het onderbroken werk voort, waarbij Perkins met getrokken mes de wacht hield. Het duurde vrij lang voor hij gereed was; toen gaf hij mij de papieren, zonder een woord te zeggen.

Ik moest nu het totem nauwkeurig bestudeeren, want als ik een arglistig teeken niet zou begrijpen, kon ik ons in gevaar brengen; maar ik vond niets, wat mijn argwaan kon wekken; het totem was eerlijk. Het bestond uit kleine groepjes figuren en leek op het teekenen, dat kleine kinderen met ongeoefende handen doen. De eerste groep liet een ter aarde liggenden man zien met een veer op zijn hoofd, dus een Indianen-opperhoofd. Hij was gebonden; daarboven zag men het teeken van To-kei-chun. Naast hem stond een figuur, die in elke hand

een geweer had; de handen waren naar verhouding zeer groot geteekend en boven het hoofd was er nog een, ook zeer groote hand.

Daarmede was ik, Old Shatterhand bedoeld. Naast mij zaten twee figuren; de een had een hooge, ronde muts op, dat moest Dshafar zijn; de andere was door hooge laarzen als blanke aangeduid. Deze groep moest dus beteekenen: Old Shatterhand, Dshafar en nog een bleekgezicht hebben To-kei-chun gevangen genomen.

Op dergelijke wijze waren ook de overige groepen geteekend en daarmede wilde het opperhoofd zeggen en zeide ook werkelijk, wat volgens onze overeenkomst moest gebeuren. Natuurlijk behoorde er, daar de figuren oneindig kinderlijk geteekend waren, meer dan gewone scherpzinnigheid toe, te ontraadselen, wat ieder afzonderlijk moest voorstellen; maar had men dat ontcijferd, dan bleek de beteekenis van zelf. Hoofdzaak was, dat ik niets vond, dat er op wees, dat hij voornemens was, ons te bedriegen.

To-kei-chun was gaan zitten en wachtte op de beoordeeling van zijn kunstwerk; ik deelde hem die mede met de woorden:

„Ik ben over dit totem tevreden; het bevat alles, wat ik wensch. Wij zullen het opperhoofd der Comanchen op zijn paard binden en dan verder rijden."

„Waarheen?" vroeg hij.

„Wij volgen zijn krijgslieden."

„Weet Old Shatterhand waarheen ze rijden?"

„Naar den Makik-Natoen. Misschien halen wij ze in, voor ze daar aankomen."

„Gij zult hen niet inhalen, want ze rijden zeer vlug."

„Ik denk, dat ze zich vooreerst niet al te zeer zullen haasten, opdat gij hen kunt inhalen."

„Ze wachten niet op mij; ze weten dat ik gaarne achterblijf en gaarne alleen rijd. Ge zult niet eerder dan bij den Makik-Natoen met hen kunnen spreken."

De openhartigheid, waarmee hij mij dit zeide, was wel ongewoon, maar toch had ik geen reden, ze voor onwaar te houden. Het kon ons niet nadeelig zijn, ons naar deze mededeeling te richten; daarom zeide ik:

„Dan moeten wij ons haasten. Ik wil de gevangen bleekgezichten zoo mogelijk nog heden in vrijheid gesteld zien en wensch daarom, dat ik nog voor de duisternis van den avond invalt, met de krijgslieden der Comanchen zal kunnen spreken."

Hij liet zich zonder eenig verzet zijnerzijds op zijn paard binden; daarna zochten wij het spoor zijner stamgenooten op, om dit zoo snel mogelijk te volgen. Toen wij het bereikt hadden, onderzocht ik het en bevond, dat de Indsmen inderdaad vrij snel gereden hadden. Hun opperhoofd had dus de waarheid gezegd.

Hij reed met Perkins voorop en ik met Dshafar achter, omdat ik hem steeds in het oog wilde houden.

De Pers sprak over ons avontuur en over onze hoop, de gevangenen te verlossen. Hij zeide:

„Het opperhoofd verstaat Engelsch; hij hoort, wat wij achter hem praten; maar hij behoeft echter niet te weten, wat wij spreken. Zullen wij ons niet liever van een andere taal bedienen?"

„Mij is het goed, maar van welke?"

„Daar gij de Emir Kara Ben Nemsi Effendi zijt, kent ge Arabisch. Laten wij ons dus daarvan bedienen."

„Waarom van geen Perzisch?"

„Kent ge dat ook?"

„Vrij goed. Ten minste ik denk wel, dat ik mij verstaanbaar kan maken."

Hoe verheugd was hij, zijn moedertaal te kunnen spreken! Hij werd buitengewoon levendig, wat hij anders niet leek te zijn en sprak natuurlijk bij voorkeur over zijn vaderland en de toestanden daar. Ik wachtte er op, dat hij ook van zijn omstandigheden zou gewagen; maar dat deed hij niet; toch scheen hij wel eenig vermoeden van mijn nieuws- of weetgierigheid te hebben, want hij zeide in den loop van het gesprek:

„Ge zult verwachten, dat ik ook over mij spreek; maar wat moet ik van mij hier in dit land zeggen, waar ik onbekend en in het geheel niets ben?"

Toen ik hem hierop geen antwoord gaf, achtte hij het noodig, te vervolgen:

„Ik wil u echter mededeelen, dat ik onder bescherming van onzen heerscher sta. Hij is een vriend van de westersche beschaving en nu en dan zendt hij eenige zijner jonge onderdanen naar het westen, om hen daar kennis te laten verwerven."

„Natuurlijk zoekt hij dan slechts begaafde personen uit."

„Kan Old Shatterhand ook complimentjes uitdeelen! Ik had het geluk, dat de oogen van den vorst zich op mij vestigden en ik werd naar Stamboel, Parijs en Londen gezonden. Ginds in Engeland ben ik langeren tijd geweest. Misschien hebt ge gehoord, dat de sjah korten tijd geleden in Londen is geweest?"

„Ik heb er in de kranten over gelezen."

„Bij zijn aanwezigheid in de hoofdstad van Engeland herinnerde hij zich mij en ik kreeg bevel, voor zijn aangezicht te verschijnen. De gevolgen van deze audiëntie waren, dat mij bevolen werd, ook de Vereenigde Staten te leeren kennen. Toen ik hier kwam, vermoedde ik niet, dat ik het geluk zou hebben, kennis te maken, met den moedigen Kara Ben Nemsi, van wien mij hadji Halef Omar zoo veel verteld heeft. En nog minder heb ik kunnen droomen, dat ik u mijn vrijheid en mijn leven te danken zou hebben. Ik zie, dat het zeer gevaarlijk is, hier te reizen, eerst wilde ik dat niet gelooven. Zal het gevaar ophouden, als wij de prairie achter ons hebben?"

„Neen; integendeel, in de rotsbergen aan den overkant er van zal het eerder grooter dan geringer worden."

Daar hij nu op dit onderwerp doorging, vernam ik van hem niets meer, dan het weinige, dat hij mij nu verteld had. Ik moest hem inlichtingen omtrent het westen geven; over zichzelf sprak hij niet meer.

Waarom die zwijgzaamheid? Die was tegenover mij zeer in het oog loopend, want hij kende mij reeds lang, al was het dan ook slechts van hooren zeggen en hij was mij dank schuldig, zooals hij ook erkend had.

Had hij misschien een zending te vervullen, waarover hij niets mocht zeggen? Dat was niet waarschijnlijk, want welke zending kon een Pers dwars door Amerika leiden? Of bevond hij zich slechts op een soort studiereis? Moest hij misschien hier zijn kennis vermeerderen, om dan later in zijn vaderland aan een of andere inrichting deze te pas te brengen? Dan was het niet noodig, dat hij zoo geheimzinnig was. Of was hij zoo terughoudend, om zich in een waas van bizonderheid te hullen, zich belangrijk te doen lijken? Dat zou tegenover mij, zooal niet bespottelijk, dan toch onverstandig geweest zijn. Als een oosterling vijfentwintig honderd geografische mijlen van zijn vaderland verwijderd een man ontmoet, met wien hij zich in zijn moedertaal kan onderhouden, dan is het wel dwaas van hem, terughoudend te zijn. Ik nam mij voor, het gesprek niet weer op hemzelf te brengen.

Onze rit nam een snel verloop. Het spoor der Comanchen was steeds duidelijk en hield ons dus in het geheel niet op. De Indsmen hadden minstens met dezelfde snelheid gereden als waarmee wij hen achtervolgden en schenen, daar zij niet op hun opperhoofd gewacht hadden, voor de veiligheid van dezen niet beangst te zijn. Wij hadden nog twee uur tot den avond, toen ik mijn makkers mededeelde, dat wij in de nabijheid van den gelen berg waren aangekomen. Toen vroeg Perkins mij:

„Zullen wij er direkt heenrijden?"

„Neen. Dan zouden wij ons spel verloren hebben."

„Hoe dat?"

„Omdat het opperhoofd bij ons is. Hem mogen de roodhuiden niet eerder zien, voor zij hun gevangenen de vrijheid hebben gegeven, misschien ook dan nog niet, want ik heb hem de vrijheid niet beloofd."

„Ze moeten echter toch vernemen, dat hij onze gevangene is!"

„Natuurlijk!"

„Wie moet hun dit zeggen?"

„Gij, Mr. Perkins," antwoordde ik op ernstigen toon, ofschoon ik het als scherts bedoelde.

„Ik?" riep hij verschrikt uit. „Moet ik er dat totem heenbrengen?"

„Ja."

„Waarom ik? Kan Mr. Dshafar dat niet doen?"

„Neen, want hij kent het westen en de Indianen niet, terwijl gij niet kunt ontkennen, dat ge in dit opzicht ondervinding hebt."

„Wat dat betreft, is hier een, die veel meer ervaring heeft dan ik!"

„Zoo?"

„Ja. Weet ge, wien ik bedoel, Mr. Shatterhand?"

„Nu?"

„U zelf. Als het moet zijn, dan zijt gij de ware man, die de Comanchen moet opzoeken."

„Neen, die ben ik niet."

„Ik zou wel eens willen weten, waarom!"

„Omdat ik bij het opperhoofd moet blijven, Dat ik hem in mijn macht houdt, is voor mij van zoo'n belang, dat ik hem geen ander mag toevertrouwen.'

„Dat moet ik u tegenspreken. Hem goed bewaken is tienmaal gemakkelijker dan zijn krijgslieden opzoeken, om met hen te onderhandelen. Ik vrees zeer, dat ik domheden zou begaan, waardoor ik u in gevaar zou brengen."

„Hm! Dat vrees ik inderdaad ook!"

„Niet waar? Ik houd het dus voor het beste, dat gij zelf het onderneemt, den roodhuiden tijding te brengen. Wij zullen ondertusschen ergens op uw terugkeer wachten."

„*Well!* Ik wilde maar eens zien, hoeveel moed gij hebt."

„O, moed heb ik! Hiertoe echter behoort behalve moed ook nog verstand, geslepenheid, die — — die — — die — — —"

„Die gij niet bezit? Zoo! Dat is nu eens zoo openhartig eerlijk gesproken, als ik het gaarne heb. Maar als ge zoo weinig verstandig zijt, hoe kan ik u dan het opperhoofd toevertrouwen? Ik moet mij er op voorbereiden, dat hij niet meer bij u is, als ik terugkeer."

„Neen, dat hebt ge toch niet te vreezen, Sir! Wij zullen toch zoo dom niet zijn, hem los te binden en te laten loopen!"

„Dat zou inderdaad niet slechts onverstandig, maar als het ware waanzinnig zijn. Maar er kan ook iets anders gebeuren. Ik denk wel, dat de roodhuiden, als ze bij de graven hunner opperhoofden zijn aangekomen, zich heden niet meer van daar zullen verwijderen; maar eenige hunner kunnen toch om de een of andere reden rondzwerven en u ontdekken."

„Die schieten wij neer."

„En als ze u onverwacht overvallen?"

„Wij laten ons niet onverwacht overvallen. Wij houden wacht! En dan zullen wij wel een plek opzoeken, waar het onmogelijk is, ons te besluipen."

„*Well!* Maar als er nu zooveel komen, dat ze u de baas kunnen zijn?"

„Dan behoeven wij toch niet bevreesd te zijn, want wij doen, wat wij van u geleerd hebben."

„Wat?"

„Wij dreigen hen, het opperhoofd terstond neer te schieten, als ze ons aanvallen."

„Dat zou wel goed zijn. Ik weet weliswaar wel, dat ik geen van u beiden naar de Comanchen kan sturen; ik moet er zelf heen en hoop, dat ik mij ondertusschen op u kan verlaten."

„Dat kunt gij, Sir!" beweerde hij gerustgesteld. „Gij zult het

opperhoofd bij uw terugkeer precies weer zoo aantreffen, als ge hem bij ons verlaten hebt."

„Dat zult ge," bevestigde ook Dshafar. „Ik ben geen lafaard en ook niet, wat men hier een domkop noemt. Mochten eenige roodhuiden komen, dan sta ik u borg, dat zij ons hun opperhoofd door list noch geweld zullen ontvoeren."

Ja, hij was dom noch laf. In hem had ik meer vertrouwen dan in Perkins. En wat had ik anders kunnen doen? Een onzer moest naar de Indianen en dat was geen kleinigheid, maar een waagstuk, waarvoor een flink man noodig was. Daarvoor was de Pers, wien het volkomen aan kennis der plaatselijke omstandigheden ontbrak, noch Perkins geschikt, die geen moed bezat. Ik was dus genoodzaakt, hun het opperhoofd toe te vertrouwen.

Ik kende de plaats, waar de graven der opperhoofden zich bevonden. De Makik-Natoen heeft aan zijn zuidzijde een bocht, welks wanden tamelijk steil omhoog gingen. De graven, vier in getal, lagen naast elkander aan de westzijde der bocht, waarin geen boomen, maar slechts struiken waren. Op den achtergrond der bocht spoot een bron uit het gele gesteente; daar zouden de Indianen waarschijnlijk kampeeren. De plaats was in de buurt der graven; de vroeger daar staande struiken waren tengevolge van de dikwijls daar plaats vindende plechtigheden verdwenen. Daarentegen liepen de struiken nog buiten de bocht naar rechts en links, dus naar het oosten en het westen aan den voet van den berg verder, een omstandigheid, die, zooals men zien zal, mij een groot voordeel bood. Bij deze bocht of liever inham van den Makik-Natoen zou dus het lot der gevangenen heden beslist worden. Natuurlijk hing mijn leven ook aan een draad, want zelfs indien de Indianen op iedere andere plaats tot vrede geneigd zouden zijn, bij de graven hunner in den strijd gevallen hoofden beheerscht hen slechts de haat, vervult hen slechts het gevoel van wraak en daarom was deze plek voor ons plan eigenlijk slecht gekozen. Er werd ons echter geen andere keuze gelaten, want wij konden niet tot later wachten, omdat te voorzien was, dat de gevangenen den volgenden dag veroordeeld zouden worden,

Wij volgden het spoor der Comanchen zoover, tot wij den „gelen berg" precies noordelijk voor ons hadden liggen en misschien nog een half uur te rijden hadden, om dien te bereiken. Toen weken wij westelijk af, reden dan evenwijdig aan den berg en gingen toen er heen, maar voor wij hem bereikten, hielden wij halt.

„Moeten wij hier reeds afstijgen?" vroeg Perkins.

„Ja," antwoordde ik.

„En hier op u wachten?"

„Ja."

„Maar Sir, neem het mij niet kwalijk, dat is de grootste fout, die wij kunnen begaan!"

„Waarom?"

„Wij zijn in de nabijheid onzer vijanden en dan, zoo in het open veld kampeeren is toch een onvoorzichtigheid?"

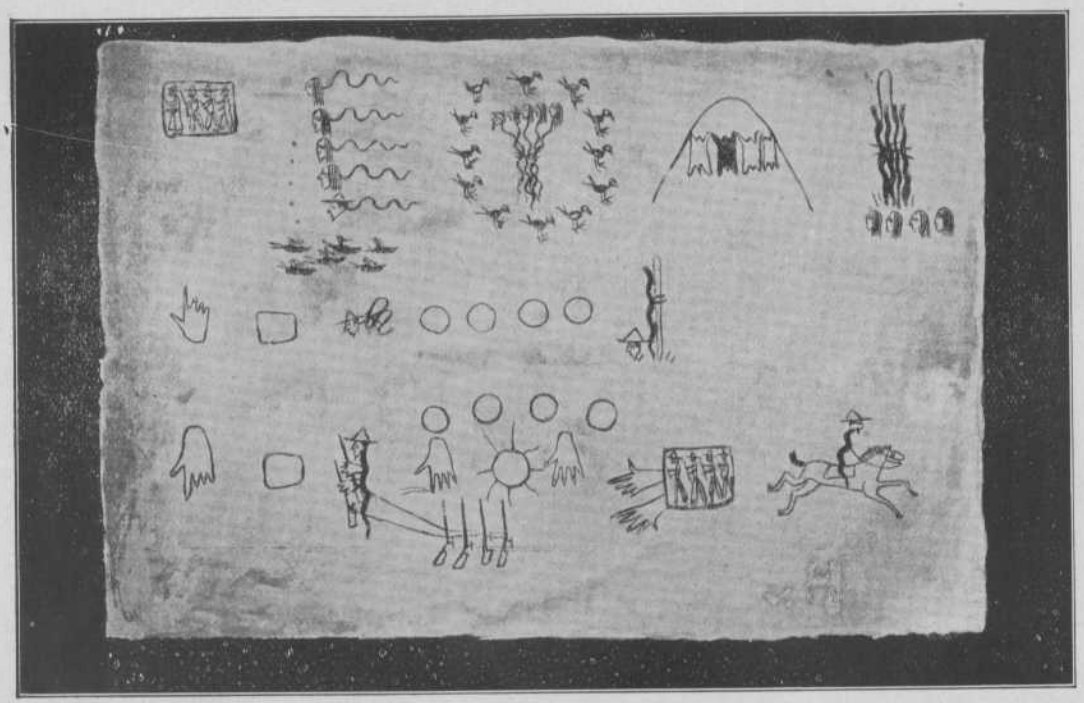

Een Indianenbrief.

Zilv. Leeuw.

Het is integendeel zeer verstandig en dunkt mij zeer geraden. Indien wij tot den berg rijden, waar struiken en boomen zijn, kunt ge gedurende mijn afwezigheid beslopen en geheel onvoorzien overvallen worden. Een enkele roodhuid is voldoende, om u beiden uit een hinderlaag neer te schieten en het opperhoofd te bevrijden."

„Hm, dat is misschien juist!

„Niet slechts misschien! Wij hebben ons immers reeds voorgenomen, iedere plaats te vermijden, waar ge overrompeld kunt worden. Hier is de streek vrij en ge kunt iedereen, die u nadert, reeds van verre zien; van een plotselingen overval kan dus geen sprake zijn. En mochten meerdere roodhuiden komen, wat in het geheel niet te verwachten is, dan kunt ge uw geweren naar alle kanten richten en hen in bedwang houden. Stel het ergste geval, dat ge u wegens het groote aantal niet kunt verweren, dan is de bedreiging, dat ge hun opperhoofd zult dooden, voldoende hen van u af te houden. Gij zelf hebt dat zoo juist nog erkend."

„*Well!* Ik zie in, dat ge gelijk hebt. Laten we dus hier op deze plaats blijven! Wanneer zoekt ge de roodhuiden op?"

„Zoodra ik het opperhoofd in veiligheid weet."

„Loopt of rijdt ge?

„Ik rijd."

„Ge besluipt hen dus niet?"

„Neen. Het is helder daglicht en de plaats leent er zich niet toe. Overigens kom ik als parlementair, als afgezant van hun opperhoofd en met het totem van hem; dat kan Old Shatterhand slechts te paard doen."

„En neemt ge uw geweren mede?

„Ja."

„Dat is erg gewaagd. Het is mogelijk, dat ze u die afnemen."

„*Pshaw!* Zonder de geweren zou ik waarschijnlijk niets, niets kunnen uitrichten; in ieder geval zijn ze in mijn handen veiliger dan ergens anders. En nu van de paarden!"

Wij stegen af en namen To-kei-chun uit het zadel. Daarna bond ik hem zelf zoo, dat ik mij zonder bezorgdheid om hem kon verwijderen. Toen Dshafar en Perkins hun paarden hadden vastgepend en bij den Comanche plaats genomen hadden, vermaande ik hun, eigenlijk wel overbodig:

„Dus houdt goed wacht! Luistert naar geen praatjes, smeekbeden of beloften van den gevangene en laat geen mensch naderbij."

„Wees niet onnoodig ongerust, Sir!" antwoordde Perkins.

„Ik wenschte, dat we voor u even weinig bezorgd behoefden te zijn, als gij voor ons!"

„Omgekeerd, Mr. Perkins! Mij zullen de roodhuiden niets doen. Dus ge weet, hoe ge u in elk voorkomend geval gedragen moet?"

„In een geval niet."

„Welk bedoelt gij?"

„Als ze u gevangen nemen en gij niet terugkeert."

„Dit geval zal niet voorkomen, want ik zal zeggen, dat het opper-

hoofd gedood wordt, indien ik niet op een bepaalden tijd terug ben. Ik herhaal nog eens: Laat niemand naderbij, onverschillig, of diegene het door geweld of list probeert. Het opperhoofd mag slechts door mij zelf losgebonden en vrijgelaten worden!"

„Goed, goed! Wij weten nu alles. Wij wenschen u veel geluk op uw weg en onze waakzaamheid zal groot zijn."

Zulke woorden hadden mij moeten geruststellen, maar toen ik weer te paard zat en verder reed, gevoelde ik mij toch niet zoo geheel gerust.

De tijd voor het invallen der duisternis bedroeg nu nog slechts anderhalf uur. In dien tijd moest ik de blanken in vrijheid hebben; daar ik echter wist, hoe langzaam en bedaard de Indianen bij dergelijke onderhandelingen te werk gaan, moest ik mij nu haasten. Ik hield dus in draf op de graven aan en onderzocht daarbij voorzichtigheidshalve mijn geweren en revolver; ik moest daarop kunnen vertrouwen, indien het tot vijandelijkheden mocht komen, wat ik echter geenszins verwachtte.

Ik heb reeds gezegd, dat de struiken zich ook westwaarts langs den berg voortzetten. Om zoo laat mogelijk bemerkt te worden, bleef ik tusschen de uitloopers er van, waar ieder afzonderlijke struik mij dekking moest bieden. Zoo kwam ik bij de bocht en boog om den hoek er van. Ik overzag snel de plek en zag de roodhuiden op den achtergrond aan het water gekampeerd, dus zoo, als ik het vermoed had. Slechts eenige hunner bevonden zich links bij de vier graven; ze waren bezig, deze te versieren voor de plechtigheid van den volgenden dag en hadden aan de ingeplante lansen hun medicijnen gehangen. Hun paarden graasden op den voorgrond.

Natuurlijk werd ik gezien, zoodra ik om den hoek boog. Een blanke daar op die hun zoo heilige plek! Nu, waar zij de strijdbijl hadden opgegraven! Dat was beslist ongehoord, zoo ongehoord, dat er eerst een diepe, diepe stilte intrad; toen echter brak de bende in een des te wilder, waarlijk oorverdoovend gebrul uit. De kerels sprongen op, grepen hun wapens en kwamen op mij af. Ze trokken hun messen, zwaaiden hun buksen en omringden mij in allerlei dreigende houdingen.

„Stil, zijt stil" overschreeuwde ik hun gehuil. „Hoort, wat ik u te zeggen heb!"

Daarbij zwaaide ik mijn berendooder naar rechts en naar links, naar achteren en naar voren, om eenige knapen, die zich te dicht bij mij waagden, van mij af te houden. Daardoor kwamen er eenige in onaangename aanraking met de kolf; zij schreeuwden nog krachtiger en maakten aanstalten, in ernst op mij in te dringen; toen overbrulde een oude kerel alle anderen:

„Oef, oef, oef! Zwijgt, krijgslieden der Comanchen! De goede Manitou heeft ons een groote vangst bezorgd. Deze man is een beroemdheid onder de bleekgezichten; hij zal morgen met hen, die ginder leggen, aan den martelpaal sterven."

Ik keek over de roodhuiden heen naar den achtergrond; daar lagen de zes blanke gevangenen.

Toen de roodhuiden den oude gehoorzaamden en zwegen, vervolgde deze op zegevierenden toon:

„Ik heb dezen blanken man niet terstond herkend, omdat hij niet de kleeding van een jager droeg. Hoort zijn naam, gij krijgslieden der Comanchen! Het is Old Shatterhand!"

„Old Shatterhand — — Old Shatterhand!" weerklonk het rondom op verbaasden, maar ook dreigenden toon, maar zij, die het dichtst bij mij stonden, weken onwillekeurig terug.

„Ja, ik ben Old Shatterhand, de vriend en broeder van alle roode mannen, die het goede beminnen en het booze haten," liet ik mij nu weer hooren. „Hier bij u aan den martelpaal sterven, dat zal ik niet, want To-kei-chun, uw opperhoofd, heeft mij tot u gezonden. Ik kom als zijn bode, en wie het zou wagen, zich aan mij te vergrijpen, dien behoef ik niet te dooden, want To-kei-chun zal hem bestraffen."

Dat klonk zoo waar en zoo vol vertrouwen, dat het op hen grooten indruk maakte. Zij weken nog meer achteruit en fluisterden elkander zachte opmerkingen toe. De oogen waren wel vijandig op mij gericht, maar als op een vijand, dien men niet durft aanvallen. Nu trad de oude een schrede naderbij en riep mij toe;

„To-kei-chun heeft u gezonden? Dat is een leugen!"

„Wie kan zeggen, dat Old Shatterhand ooit gelogen heeft?" vroeg ik.

„Ik!" antwoordde hij.

„Wanneer en waar?"

„Destijds toen ge onze gevangene waart en ons ontvlucht zijt!"

„Nu liegt gij zelf! Spreek, welke leugen zou ik destijds gezegd hebben?"

„Niet in woorden, maar door uw daad hebt ge destijds gelogen. Ge deedt, of ge onze vriend waart en hebt gehandeld als onze vijand!"

„Uw mond is vol van onwaarheid Had ik niet den zoon van To-kei-chun in mijn macht? Moest hij niet sterven. Heb ik hem toen niet het leven geschonken en hem veilig tot u geleid? Maar welk loon kreeg ik er voor? Gij hebt mij als gevangene behandeld! Wiens handelingen waren nu verwerpelijk? De mijne of de uwe?"

„Gij mocht weggaan en hebt toen ook de andere gevangenen bevrijd!" antwoordde hij, reeds minder zeker.

„Ze waren mijn kameraden en de vergadering van uw wijze mannen gaf hun de vrijheid."

„Omdat gij ze met uw vuist en met uw geweren daartoe hebt gedwongen. Ge zijt onze vriend en broeder niet en To-kei-chun heeft u niet tot ons gezonden!"

„Het is precies, zooals ik zeg: hij zendt mij hierheen!"

„Kunt ge het bewijzen?"

„Ja."

„Oef! Hoe wil de ratelslang bewijzen, dat ze niet giftig is! Open uw mond en verneem dan, of wij u geloof schenken!"

„Ge zult mij gelooven, want ik moet u een totem overhandigen."

„Een totem? Van To-kei-chun? Hij is achtergebleven. Waarom stuurt hij een bode? Waarom komt hij niet zelf?"

„Omdat hij niet kan."

„Waarom kan hij niet? Geef mij het totem!"

„Wie is in zijn afwezigheid de aanvoerder? Die zal het krijgen."

„Die ben ik."

„Kunt ge een totem lezen?"

„Ja. Verscheiden onzer kunnen dat."

„Hier hebt ge het."

Ik haalde de vellen papier uit mijn zak en gaf ze hem. Hij nam ze en beval zijn manschappen:

„Omringt dit bleekgezicht en laat het niet van deze plaats. Het wil ons bedriegen. Een totem wordt op leer gemaakt, maar niet op zoo'n ding, dat de blanken papier noemen. Zoo'n papier kan nooit als totem gelden!"

Ha! Nooit als totem gelden! Dus daarom dien vergenoegden blik van het opperhoofd, toen ik hem zeide, dat hij op papier moest schrijven! Deze teekening gold niet als totem; ze beschermde mij niet! Nu, ik had desondanks toch voldoende bescherming.

Tengevolge van zijn bevel, drongen zijn lieden weer nader. Toen nam ik mijn buks ter hand en riep:

„Terug! Hebt ge niet van dit toovergeweer gehoord, waarmede ik zonder ophouden kan schieten, zonder te laden? Wie zijn hand naar een wapen of naar mijzelf uitstrekt, krijgt een kogel! Maakt plaats! Ik wil niet weg, maar ga, waarheen het mij behaagt!"

Ik spande den haan van mijn buks, nam het repeteergeweer *par pistolet* in de rechterhand, liet mijn hengst, om mij ruimte te verschaffen, met uitslaande pooten in een kring rondspringen en stuurde hem daarna naar den achtergrond, waar de gevangenen lagen.

Ik wist wel, wat ik deed, wat ik mocht wagen. Er was waarschijnlijk geen Comanche, die niet van mijn „toovergeweer" gehoord had. Hun bijgeloof maakte van mijn buks een wapen, waaraan zij geen tegenstand konden bieden. Zij zagen het in aanslag en weken terug. Eerst toen ik door hun troep heen was, kwamen ze achter mij aan, maar op voor mij voldoenden afstand.

Slechts de oude waagde zich dichterbij en riep mij toe:

„Waarheen wilt ge? Naar de gevangen bleekgezichten?"

„Ja."

„Dat moogt ge niet?"

„Wie zal het mij beletten?"

„Ik!"

„*Pshaw*!"

Ik antwoordde slechts dit eene woord en reed verder. Toen kwam hij nog dichterbij, strekte zijn hand naar mijn teugels uit en schreeuwde:

„Niet verder, anders neem ik u gevangen!"

„Probeer het! Wie uwer waagt het nog, Old Shatterhand iets te verbieden, wat hem behaagt te doen?"

Ik liet mijn paard stilstaan en richtte den loop van mijn buks op den oude.

„Oef, oef!" weerklonk toen zijn angstkreet en hij verdween tusschen de zijnen. Een ander in mijn plaats zou door de Comanchen van het paard getrokken en terstond gedood of tenminste gebonden zijn geworden; maar mij overkwam zulks niet. Waarom? Dat had verschillende redenen. Eerstens wisten ze nu immers toch, dat ik door hun opperhoofd was gezonden. Ten tweede had de angst voor mijn geweren haar uitwerking. Ten derde stond ik inderdaad bij hen in een roep, die mij zulk een waagstuk mogelijk maakte. Wat bij een andere dwaze overmoed genoemd had kunnen worden, was bij mij slechts eenvoudige berekening en het gebruik maken van de omstandigheden. En ten vierde wist ik, dat mijn gedrag een verbluffende uitwerking zou hebben. Ik toonde, om de juiste uitdrukking te gebruiken, een brutaliteit, die hun echter iets anders leek te zijn. Dat, wat ik deed, was in hun oogen niet het gedrag van een brutaal mensch, maar de handeling van een met „hoogere medicijn" voorziene en door den „grooten Manitou" bevoorrechte persoonlijkheid.

Ik stuurde mijn paard weer naar den achtergrond, vanwaar mij de luide uitroep tegemoet klonk:

„Old Shatterhand! Gode zij dank! U hier te zien, is een der hoogste gevoelens."

Ik had voor dezen Jim Snuffle geen antwoord, omdat ik de roodhuiden niet nog meer wilde opwinden, hield stil in de nabijheid der blanken tegen den rotsmuur, steeg van mijn paard en ging zoo zitten, dat ik tegen den rotswand leunde en mijn rug dus gedekt was. De Indianen vormden een halven cirkel om mij, maar op eerbiedigen afstand, omdat ik de buks nog steeds in aanslag hield. Ik bevond mij, althans voorloopig, in volkomen veiligheid.

De zooeven bang gemaakte oude vertoonde zich nu weer; ik wenkte hem en noodigde hem uit.

„Mijn roode broeder kan nu het totem lezen! Hij zal er uit zien, dat ik gekomen ben, om To-kei-chun, het opperhoofd der Comanchen, van den dood te redden."

„Van den dood?" vroeg hij snel en verschrikt. „Bevindt hij zich in gevaar?"

„In een zeer groot. Indien ik niet binnen den tijd, dien wij blanken een half uur noemen, tot hem teruggekeerd ben, moet hij sterven."

„Oef . oef . oef . .!" weerklonk het verschrikt in den halven kring.

De oude ging recht tegenover mij zitten en nam de bladen ter hand, om ze te ontcijferen. Ik bekeek daarbij zijn gelaat nauwlettender, dan ik eerst had gedaan; hij leek mij een verstandige, misschien zelfs wel sluwe kerel. Reeds na korten tijd hief hij snel het hoofd op en wierp

een langen, stekenden blik op mij. Hij had de eerste figuurgroep ontaadseld en wist nu dat het opperhoofd zich in mijn gevangenschap bevond. Daarna vervolgde hij het moeilijke ontcijferen van het totem.

Van nu vertrok hij geen spier meer; hij verstond de kunst, den indruk, dien hetgeen hij vernam, op hem maakte, volkomen te verbergen. Toen hij het laatste blad weglegde, keek hij lang en peinzend voor zich uit; hij overlegde; ik achtte het niet goed, hem daarbij te storen. Toen keek hij mij weer aan en wel op een wijze, die mij angstig zou gemaakt hebben, indien ik niet zoo zeker van mijn zaak geweest zou zijn.

Hierna wenkte hij een roodhuid, naderbij te komen; een sterken, lenig uitzienden kerel, die naast hem moest gaan zitten. Zij spraken zacht, heel zacht met elkander, waarbij de een noch de ander naar mij keek. Dat duurde vrij lang, tot de tweede opstond en weer in den halven kring terugtrad.

Deze zonderlinge uitwerking van het totem stond mij in het geheel niet aan. Ik had groote opgewondenheid en een bedreiging voor mijn persoon verwacht en nu deze kalmte! Zij werd mij spookachtig, vooral daar ze zoo lang duurde; want de oude zeide nog altijd niets, maar keek weer zwijgend en stil voor zich heen en de roodhuiden stonden om ons heen en hingen met verlangende blikken aan zijn lippen, zonder dat hij een einde maakte aan hun op de proef gestelde nieuwsgierigheid. Toen moest ik hem toch vragen:

„Heeft mijn roode broeder het totem van het opperhoofd begrepen?"

„Ja," antwoordde hij.

En nu stond hij langzaam op en richtte tot de zijnen de voor mij weer zonderlinge vermaning:

„Er is iets gebeurd, wat men onmogelijk zou achten. Mijn broeders zullen het terstond hooren; ze mogen echter niets zeggen, maar moeten zich zeer kalm houden; dit is mijn bevel en geschiedt ter wille van ons opperhoofd!"

Hierop wendde hij zich weer tot mij en vroeg:

„Old Shatterhand heeft To-kei-chun gevangen genomen?"

„Ja", antwoordde ik.

„Is het opperhoofd daarbij gewond?"

„Neen."

„Er is geen bloed gevloeid?"

„Neen."

„Er waren twee blanken bij, en onder hen degene, die ons gisteren bij de rivier zoo heimelijk wist te ontsnappen?"

„Ja."

„Wat zal met To-kei-chun geschieden?"

„Hij moet sterven, als ik niet binnen een kwartier bij hem ben. Dus bedenk wel de bevelen, die hij u op zijn totem geeft."

„Hij zegt mij, dat ge hem wilt vrijlaten. Waarvoor?"

„Voor de zes gevangenen hier. Maar het is eigenlijk anders. Om zijn medicijn te redden, wilde hij deze zes blanken geven. Of en wanneer hij zijn vrijheid zal herkrijgen, hangt van mijn goedheid af."

„Zoo is het; het staat op het totem. Maar wij behoeven dit totem niet te gehoorzamen, omdat het niet van leer is; dat weet hij zeer goed."

„Dan verliest hij het leven!"

„Hij zal niet sterven. Old Shatterhand is gewoonlijk een verstandig bleekgezicht; dezen keer heeft hij zich verrekend."

„Mijn rekening is juist; daarop kunt ge staat maken!" Ik zeide dit, om hem te verleiden tot een onvoorzichtige uiting. Naar zijn houding te oordeelen, vermoedde ik een hinderlaag, die ik wilde ontdekken. Het gelukte mij, mijn doel te bereiken, want hij antwoordde:

„Uw rekening is onjuist; dat zult ge binnen korten tijd inzien. Wacht slechts, tot ik met de oudsten mijner krijgslieden beraadslaagd heb!"

„Haast u dan, want wanneer de aangegeven tijd verstreken is, kan het opperhoofd niet meer gered worden."

Hij zocht, ondanks deze aanmaning tot spoed, slechts zeer langzaam eenige roodhuiden uit, met wie hij zich neerzette, om zacht met hen te overleggen. De overigen hielden zich rustig volgens zijn bevel, maar de fonkelende blikken, die ze elkander en ook mij toewierpen, getuigden van de opgewondenheid, waarin ze zich bevonden.

„Ze is onjuist, dat zult ge binnen korten tijd inzien," luidde dus zijn antwoord, dat voor mij van groot gewicht was. Hij had iets in den zin, dat ik niet mocht weten. Misschien was het reeds aan den gang! Maar wat? Het kon slechts de bevrijding van het opperhoofd zijn. Indien deze gelukte, dan geraakten Dshafar en Perkins in gevangenschap en ik zou overweldigd worden.

Indien hij werkelijk dit plan koesterde, dan was het niet moeilijk, dit ten uitvoer te brengen. Uit het totem wist hij, dat er slechts twee bewakers bij het opperhoofd konden zijn. De termijn, die ik hem gesteld had, had hem ongeveer den afstand gezegd van de plaats, waar To-kei-chun werd vastgehouden. En deze plaats was zeer gemakkelijk te vinden, men behoefde immers slechts langs mijn spoor van hier terug te gaan.

Indien mijn vermoeden juist was, hing alles van het gedrag van Perkins en Dshafar af, of ze zoo zouden handelen, als ik hun bevolen had.

Hij sprak zacht tot de andere krijgslieden, die zich niet konden weerhouden, mij zegevierende blikken toe te werpen. Dit en zijn listig gelaat versterkten mij in de overtuiging, dat ik juist dacht. Daarbij speelde hij met de bladen papier, nam ze uit elkander en legde ze weer bijeen. Gewoon, op alles te letten, bemerkte ik, dat nu een blad ontbrak.

Ha, zou hij het den roodhuid gegeven hebben, met wien hij het eerst gesproken had? Het was zeer wel mogelijk geweest, zonder dat ik het gezien had. Door dit papier konden mijn beide metgezellen gemakkelijk tot een onvoorzichtigheid overgehaald worden. Er behoefde hun slechts een roodhuid te naderen, het blad omhoog te houden en daarbij te zeggen, dat het van mij kwam en een bevel bevatte. Het werd mij bang te moede. Ik moest weten, wat ik er van denken moest. Ik wist, hoeveel roodhuiden zich hier bevonden; ik moest hen tellen Terwijl ik op den grond zat, kon ik hen niet overzien; ik stond dus op. Om deze beweging zoo onschuldig mogelijk te doen schijnen, greep ik in mijn zadeltasch en nam er een stuk hazevleesch uit, dat ik voor mij bewaard en daar in gedaan had. Ik at het, terwijl ik bleef staan en mijn oog over de Indianen liet glijden.

Dat ik opstond, had de aandacht der Indianen getrokken; maar toen ze mij zagen eten, hechtten zij verder geen beteekenis aan de verandering van mijn houding. Een blanke, die kalm eet, ofschoon hij zich in een vijandelijk Indianenkamp bevindt, heeft beslist niets in den zin, dat bezorgdheid kan wekken.

Dus ik telde: er ontbraken vijf man, en daaronder de roodhuid, met wien de oude het eerst gesproken had.

Waren ze weggegaan of weggereden? Waarschijnlijk het laatste om geen tijd te verliezen. Dat ze naar de paarden waren gegaan, had ik niet kunnen zien, omdat ik omringd was.

Mocht ik kalm afwachten, wat er zou gebeuren? Neen! Was het opperhoofd vrij en vond hij tijd, het kamp te bereiken, dan hadden wij verloren spel. Gelukte het mij echter, hem onderweg te ontmoeten, dan kon ik de fout misschien nog herstellen. Maar dan moest ik mij haasten!

Ik had, ofschoon ik eerst zat, mijn berendooder dwars over mijn rug en de buks in de hand gehouden; ik was dus niet genoodzaakt, de opmerkzaamheid te vroeg op mij te vestigen, door naar mijn geweren te moeten grijpen. Dat de oude slechts vijf krijgslieden had weggezonden, was stellig geschied met de overweging, dat ik het ontbreken van een grooter aantal zou hebben moeten bemerken.

Vijf slechts, dat stelde mij eenigszins gerust, maar des te meer stonden hier, wier kogels mij zeer waarschijnlijk om de ooren zouden fluiten.

Toen wenkte de oude nog eenige roodhuiden, die ook naast hem moesten gaan zitten; dat richtte aller blikken naar die plaats, terwijl niemand naar mij keek.

Dit gunstige oogenblik gebruikte ik terstond, sprong in het zadel, gaf het paard de sporen en vloog weg, midden tusschen de Indianen. Ik stuurde mijn hengst met opzet naar het punt, waar zij het dichtst bijeen stonden, want hoe grooter de verwarring was, die ik aanrichtte, des te later kwamen zij op de gedachte, mij te volgen.

Ik overreed vijf of zes, trok er evenveel om, en stuurde mijn paard daarna naar den hoek, waarom heen ik gekomen was. In het eerste oogenblik van verrassing stil, hieven zij vervolgens een gehuil als van wilde dieren aan. Waarschijnlijk sprongen zij daarna op hun paarden maar reeds vloog ik om den hoek en op mijn spoor verder; een enkele blik er op zeide mij, dat de vijf Comanchen het werkelijk gevolgd hadden.

Talmen mocht ik niet. Ik spoorde mijn hengst tot den grootsten spoed aan; wij vlogen als de stormwind door het dunne struikgewas Na eenigen tijd leidde ik mijn paard er buiten, om een blik op de open vlakte te kunnen werpen. Ha! daar ginder kwam een troep ruiters in galop op den berg en de struiken af!

De streek was den vijf Comanchen dus gelukt! Zij hadden hun opperhoofd bevrijd en Dshafar en Perkins gevangen genomen. Nu had ik dus zes roodhuiden voor mij en een bende van meer dan zestig achter mij, maar ik kon niet aarzelen.

Ik moest het opperhoofd weer gevangen nemen en mijn twee metgezellen bevrijden. Dat zou niet zoo moeilijk geweest zijn, als ik die vijf roodhuiden had willen neerschieten; maar dat stond mij tegen, zelfs in deze meer dan pijnlijke en noodlottige omstandigheid.

Vooral geen menschenbloed vergieten! De paarden kon ik weliswaar niet ontzien; ze moesten vallen, als ik mijn doel wilde bereiken.

Het gevaar, waaraan ik mij moest blootstellen, was niet gering. Ook afgezien van de vele achtervolgers in mijn rug, had ik voor mij vijanden, die ik niet mocht onderschatten. Men stuurt geen slecht uitgeruste lieden uit, om vijanden te vangen; de vijf Comanchen waren dus stellig goed gewapend en het opperhoofd had zijn mes en zijn geweer zonder twijfel weer in handen; daarbij kwamen de wapens, die Dshafar en Perkins ontnomen waren. Ik moest wel zeer op mijn hoede zijn!

Al deze overwegingen gingen mij door het hoofd, terwijl ik weer door de struiken galoppeerde, want ik was, nadat ik de naderenden gezien had, natuurlijk niet buiten in de vrije ruimte gebleven, omdat ze mij niet mochten zien. Ik jaagde verder tot de plek, waar het spoor uit de struiken naar het open veld leidde. Daar liet ik mijn paard stilhouden en streelde het den hals, om het tot rustig staan over te halen, want ik mocht geen misschot doen en evenmin mocht ik afstijgen, omdat ik misschien genoodzaakt was, een of eenige roodhuiden neer te schieten. Ik zelf was niet in het minst opgewonden en kon mij verlaten op mijn vaste hand.

Ik nam mijn buks voor mij. Achter de uiterste struiken hield ik stil en spiedde naar buiten. Zouden de verwachten op de plaats komen, waar ik mij bevond? Ja, ze kwamen in draf er juist heen. Reeds kon ik hun gezichten onderscheiden.

Voorop reed het opperhoofd met het op zijn knie steunende geweer in de hand. Achter hem volgden drie roodhuiden naast elkander en

daarna kwamen er twee, die bij de teugels de paarden leidden, waarop Perkins en Dshafar zaten Toen zij op ongeveer veertig pas genaderd waren, legde ik mijn buks aan. Mijn paard stond stil als een muur. Het eerste schot trof het rijdier van het opperhoofd; het deed nog eenige sprongen en tuimelde toen om; in welk een toestand To-kei-chun kwam, kon ik niet nagaan, want ik moest mijn oogen op de paarden zijner krijgslieden richten, nog vijf schoten en ze stortten snel terneer na het andere. Nu eerst keek ik weer naar het opperhoofd. Hij lag onder zijn paard en deed moeite, te voorschijn en uit den beugel te komen, waarin hij was blijven hangen; zijn geweer was uit zijn hand en ver weggeslingerd. Twee Indianen wentelden zich nog op den grond om; de andere drie waren opgekrabbeld en staarden verschrikt naar de plek, vanwaar de schoten waren gekomen. Ik stiet den oorlogskreet der Indianen uit en galoppeerde naar buiten, naar hen toe. Toen ze mij zagen, dachten zij aan geen tegenstand en renden weg. De twee anderen waren nu ook opgekomen en liepen hen luid schreeuwend achterna. Ik was hen kwijt en zond hun nog twee schoten achterna, om den schrik er in te jagen.

Nu naar het opperhoofd! Juist was hij losgekomen en richtte zich op. Ik dreef mijn paard langs hem en gaf hem een kolfslag, die hem weer op den grond wierp; hij bleef bewusteloos liggen. Nu kon ik aan mijn metgezellen denken. Ze bleven naast elkander op hun paarden, die zij niet mennen konden, omdat hun handen op den rug geboeid waren; hun voeten had men aan de stijgbeugels vastgebonden. Ik sprong snel op, sneed hun riemen door en zeide:

„Later spreken wij wel; nu moeten wij weg! Ik heb waarschijnlijk meer dan zestig roodhuiden achter mij, die mij achtervolgen. Geef mij vlug het opperhoofd aan!“

Ik sprong weer in het zadel; zij echter stegen af en tilden To-kei-chun op. Ik legde hem, zooals ik reeds nog eens gedaan had, dwars voor mij en voort ging het, in galop de vlakte door. Geen halve minuut later hoorden wij achter ons een veelstemmig gehuil. Toen ik omkeek, zag ik de achtervolgers, die juist het struikgewas verlaten hadden, bij de doodgeschoten paarden aankomen en toen bemerkten ze hun vijf kameraden, die hun vlucht gestaakt hadden en mijn handeling hadden gadegeslagen. Ze zagen natuurlijk niet alleen ons, maar ook zagen ze het opperhoofd in mijn armen, ze verdubbelden hun kreten van woede en kwamen achter ons aanstuiven.

„Duivels, ze zullen ons inhalen!“ riep Perkins vol angst.

„Dat zullen ze wel laten", antwoordde ik. „Uw vrees is ongegrond, want wij hebben nu gewonnen."

„Dat gave de hemel, al weet ik ook niet, op welke manier!“

„Laten wij ons niet al te zeer haasten. Het is juist mijn doel, hen te laten naderen.“

De achtervolgers waren op een afstand achter ons, dat ik hen wel

met den berendooder, maar niet met de buks kon bereiken. Toen begon het opperhoofd te bewegen. Wij moesten halt houden, om hem te binden en stegen daarom af. Wij bevestigden zijn handen op den rug en toen herkreeg hij geheel zijn bewustzijn. Hij zag zijn krijgslieden naderen en wilde zich verzetten, om ons den kostbaren tijd te laten verliezen, maar ik richtte mijn buks op hem en dreigde:

„Nog één enkele beweging en ik schiet u dood! Ik meen het in ernst! Zet hem rechtop op het paard en bindt hem daar vast!"

„Waarom op het paard?" vroeg Perkins.

„Omdat zijn schurken dan duidelijk zien, wat voor een prachtig doel hij mijn geweer biedt. Nu spelen we onze troefkaart uit."

Hij zag nu in, dat ik mijn bedreiging ernstig meende en schikte zich.

Zijn verzet had ons toch zoo opgehouden, dat de Comanchen ons aanmerkelijk genaderd waren.

„Ze komen, ze komen; ze zullen terstond hier zijn!" klaagde Perkins.

„Ze zullen integendeel terstond stilhouden," antwoordde ik. „Ik zal hun dit terstond vragen."

Ik legde mijn berendooder aan en schoot de beide kogels af, twee paarden vielen en met hen hun berijders; natuurlijk had ik slechts de eersten getroffen. De roodhuiden reden echter toch verder. Toen richtte ik mijn buks op hen en wierp met zes snel na elkander volgende schoten evenveel paarden neer. Toen hielden ze stil en zonden ons een woedend gehuil toe. Ik maakte hiervan gebruik, om weer te laden, en zeide op dreigenden toon tot To-kei-chun:

„Kijk naar de zon, hoe laag ze reeds staat! Zoodra zij den horizon aanraakt, schiet ik u dood, als de gevangen bleekgezichten mij dan nog niet uitgeleverd zijn. Old Shatterhand zweert nooit; dit woord geldt echter als een eed. Reken niet langer op mijn toegevendheid; die is ten einde!"

Hij grijnslachte mij tegen en antwoordde:

„Old Shatterhand zal mij niet doodschieten!"

„Denkt ge dat? Waarom zou ik dat niet doen?"

„Om twee redenen."

„Noem ze."

„Old Shatterhand vergiet nooit bloed, behalve in den strijd en ook dan slechts, wanneer zijn leven bedreigd wordt en hij in het geheel niet anders kan."

„In dit geval bevind ik mij nu toch!"

„Neen."

„Jawel. Sta ik niet tegenover uw krijgslieden? Willen die mij niet aanvallen? Is dat geen strijd? Ze willen op mij schieten. Wordt mijn leven dus niet bedreigd?"

„Ze willen u slechts gevangen nemen."

„Dat is een uitvlucht. Indien het hun zou gelukken, mij gevangen

te nemen, zou ik aan den martelpaal moeten sterven. Het geldt hier dus wel terdege mijn leven. En de andere reden?"

„De wijsheid verbiedt u, mij dood te schieten. Ik ben een gijzelaar in uw handen, dien gij niet vernietigen moogt. Ge wilt de bleekgezichten redden; dat kunt ge slechts door dat ik mij in uw macht bevind. Ik lach dus om uw bedreiging."

Bij deze woorden grijnslachte hij weer triomfantelijk. Nu lachte ik hem ook in het gelaat uit en antwoordde:

„To-kei-chun acht zich zeer wijs en is overtuigd, nu door zijn slimheid, Old Shatterhand overwonnen te hebben; maar wat gij voor slimheid houdt, is geen slimheid, maar kortzichtigheid. Ja, ik beschouw u als een gijzelaar, dien ik wil uitwisselen tegen de bleekgezichten. Ik heb u daarom aangemaand, nu die uitwisseling te bewerkstelligen. Ge weigert, omdat ge gelooft, dat ik mijn bedreiging, u indien ge weigert, te dooden, niet zal uitvoeren. Daardoor werpt ge uw beide eigen beweegredenen omver. Vrijheid tegen vrijheid, leven tegen leven! Geeft gij mij de gevangenen, dan laat ik u los. Geeft ge ze mij niet, dan wilt gij hun dood; dan heb ik geen reden meer, u te ontzien en zal ik u doodschieten!"

„Dan moeten ook de bleekgezichten sterven!"

„Die worden toch gedood, omdat ge ze niet wilt uitwisselen."

„Ze zouden oogenblikkelijk doodgeschoten worden."

Gij nog eerder dan zij! En het is beter, dat ze nu terstond worden neergeschoten, dan dat ze langzaam aan den martelpaal sterven."

„En mijn krijgslieden zullen u ook hier overvallen en ombrengen."

„Pshaw! Ze houden ginds stil. Durven ze ons naderen?"

„Ze zullen durven, zoodra uw kogel mij getroffen heeft."

„Dat geloof ik niet! Ze zullen, zooals gewoonlijk, een machteloos gehuil aanheffen, maar het toovergeweer van Old Shatterhand vreezen. Ik houd woord; ge sterft, als de zon verdwenen is, indien de bleekgezichten dan nog niet in vrijheid zijn. Onderhandel dus niet, maar gebruik den tijd, die anders verstrijkt. De zon behoeft nog slechts twee handbreedten te dalen, dan gaat ook de uwe onder."

Toen viel Dshafar mij met krachtige stem in de rede:

„Geef u toch niet zooveel moeite met dezen rooden kerel, Sir! Wij zijn niet bang voor zijn schurken. Als de tijd verstreken is, die ge hem gegeven hebt, dan krijgt hij den kogel en wij zullen zien, of deze kerels het wagen, ons aan te vallen. Ik zeg u, ik wacht er slechts op, dat de zon den horizon aanraakt. Als ge dan niet schiet, dan schiet ik; dat zweer ik u! De schurk heeft het niet aan mij verdiend, dat ik hem ontzie! Zulk ongedierte moet men van de aarde verdelgen, dat het voortaan geen schade meer kan aanrichten!"

„Hebt ge het gehoord?" waarschuwde ik het opperhoofd. „Het is ernst; bezin u spoedig!"

Hij zou volstrekt geen verstand en overleg moeten gehad hebben

indien hij nu niet zou ingezien hebben, dat de twee troeven, die hij tegen mij uitgespeeld had, voor ons geen waarde hadden. Toch liet hij het tot het uiterste komen, want hij wachtte, somber voor zich uitkijkend en zonder een woord te zeggen, tot de zon na hoogstens een minuut den horizon zou bereiken. Toen nam Dshafar zijn geweer op en zeide:

„Nu wordt het tijd, Mr. Shatterhand. Wie moet schieten? Gij of ik?"

„Alle twee," antwoordde ik.

„Neen, alle drie," voegde Perkins er nu bij. „Gij alleen zult niet het voorrecht hebben, het menschdom van dezen schurk bevrijd te hebben. Geef het teeken, Sir?"

Deze uitnoodiging was, terwijl hij zijn geweer op het opperhoofd aanlegde, op mij gericht. Ik hief mijn buks op, richtte het oog op de zon en antwoordde:

„Goed, ik ben het er mee eens; hij zal dus drie kogels krijgen in plaats van een. Mikt niet op zijn hart, maar op zijn hoofd! De dood moge hem in zijn zwakke hersens treffen. Dan nemen wij hem den scalplok af en zijn medicijn en gooien die voor de prairiewolven tot aas, opdat zijn ziel niet in de eeuwige jachtvelden kan verschijnen.

Toen hij den mond der drie geweren op zijn voorhoofd gericht zag, liet hij zijn tegenstand varen en riep uit:

„Schiet niet! Ik ben bereid, te doen, wat ge wilt!"

„Zonder eenige bijbedoeling?" vroeg ik.

„Ja. De groote Geest is dezen keer tegen mij; hij wil, dat ik toegeef en ik gehoorzaam hem."

„Of ge hem of ons gehoorzaamt, dat is hetzelfde. Roep uw mannen toe, de gevangenen los te binden en hen naar ons te sturen! Eerst echter moeten ze hun alles teruggeven, wat ze hun ontnomen hebben. Als ook maar eenig voorwerp ontbreekt, krijgt gij de drie kogels, die u toegedacht waren."

„Ze zullen alles terug hebben, maar dan laat ge mij ook vrij?"

„Daartoe ben ik niet verplicht."

„Ge hebt toch gezegd: vrijheid tegen vrijheid!"

„Inderdaad, maar vergeet niet, wat er gebeurd is en wat wij afgesproken hebben! Gij hebt ons de gevangenen uit te leveren, omdat wij uw medicijn sparen, maar blijft toch onze gevangene. Een moord willen wij niet begaan, en ik acht het een moord, wanneer we u achteraf van het leven zullen berooven.

Ge zult dus in vrijheid hesteld worden, maar wanneer, dat hangt van mijn goedheid af."

„Dus wilt ge mij meesleepen?"

„Neen. Ik zal veeleer zoo genadig zijn en u reeds heden de vrijheid schenken, en niet alleen heden, maar terstond, wanneer de bleekgezichten met alles, wat hun toebehoort, hier bij ons aangekomen zijn. Wij zullen dit bekrachtigen met de vredespijp."

„Dan zal ik een mijner krijgslieden hier roepen en hem bevelen, wa er gebeuren moet."

„Doe dat! Dat is beter, dan dat ge uw bevelen uit de verte geeft."

Hij riep zijn manschappen een naam toe, beval den drager er van, tot ons te komen en gaf hem de verzekering, dat hem geen leed zou geschieden. De genoemde gehoorzaamde het bevel en kwam, hoewel langzaam en wantrouwend, naderbij rijden. Toen hij op eenigen afstand aarzelend stilhield, noodigde ik hem uit:

„Kom maar dicht bij! Wij zullen u niet als vijand behandelen."

„Is dat een list van u?" vroeg hij voorzichtig.

„Neen. Ik geef u mijn woord en Old Shatterhand heeft nog nooit zijn woord gebroken."

Toen kwam hij dicht bij en To-kei-chun zeide hem, wat er gebeuren moest. Hij was er blijkbaar niet verrukt over, maar liet geen woord van tegenspraak, zelfs niet de minste aanmerking hooren en reed toen weer weg. Wij keken hem na, vol verwachting, welken indruk zijn boodschap op de Indsmen zou teweeg brengen.

Ze schaarden zich in een kring om hem heen; spoedig ontstond een onrustige beweging onder hen, maar ik kon niets hooren; ze zagen in, dat ze gehoorzamen moesten en schikten zich dus zwijgend in het onvermijdelijke. Na een wijle opende de kring zich en wij zagen de gevangenen op hun paarden verschijnen.

Ze hadden hun geweren en kwamen snel naar ons toerijden; geen roodhuid volgde hen.

De twee Snuffles waren vooruit op hun muildieren. Nog voor ze ons bereikt hadden, riep Jim mij toe:

„Eindelijk moesten die kerels wel verstandig worden! Het was ook de hoogste tijd, want morgen vroeg zouden wij weg geweest zijn."

„Ge hadt eigenlijk ook niets anders verdiend," antwoordde ik kort. „Komt eens hier; stijgt af en zijt getuigen van de overeenkomst, die ik met To-kei-chun zal sluiten."

„Overeenkomst? Wat voor een overeenkomst moet er nu nog gesloten worden? Wij zijn vrij; hij echter is nog gevangen en gaat nu om zeep. Dat spreekt immers van zelf!"

„Niet zooals ge denkt. Hebt ge uw eigendom teruggekregen?"

„Ja."

„Alles? Wie iets mist, moet het zeggen."

Het bleek, dat de roodhuiden slechts eenige kleinigheden hadden behouden. Het waren voorwerpen, waarvan gemakkelijk afstand gedaan kon worden; ik zag dus af van verdere aanmerkingen, die slechts tot tijdsverzuim aanleiding hadden kunnen geven, want het begon reeds donker te worden; ik liet het opperhoofd van zijn riemen bevrijden, zoodat hij vrij van het paard kon stijgen. Jim Snuffle wilde zich hiertegen verzetten, maar ik zeide op geenszins vriendelijken toon:

„Ge hebt hier in het geheel niets te bevelen, Mr. Snuffle, maar u kalm te schikken naar hetgeen ik beveel!"

„Maar bedenk toch, Sir, welk een fout ge begaat!" hernam hij. „Deze schurk heeft den dood verdiend en moet toch naar het schijnt, vrijgelaten worden. Dat moet voor hem een der hoogste gevoelens zijn!"

„Bekommer u voorloopig niet om zijn gevoelens, maar om de uwe! Gij verwijt mij een fout? Wat hebt gij dan gedaan?"

„Ik? Wanneer?"

„Toen uw broer zoo prachtig midden tusschen de roodhuiden sleedje reed?"

„Ik wilde hem bevrijden. Was dat soms een fout?"

„Wat anders soms?"

„Mijn plicht was het, maar geen fout. Ik had mijn broer toch niet in den steek moeten laten!"

„Dat hadt ge ook niet moeten doen; ik zou u dat tenminste ook niet geraden hebben. Maar was het nu wel noodzakelijk, hem zoo gedachteloos en kopje onder na te buitelen en u gevangen te laten nemen door de roodhuiden?"

„Hm! Ik werd er heen gedreven; kon mij niet houden; moest naar mijn ouën Tim. Toen wierpen de kerels zich op mij en pakten mij overal beet. Ik verweerde mij wel, zoo goed als ik kon, maar ik kwam niet los. Heb flinke stooten gekregen, geweldige stooten en werd toen gebonden; nog nu doen mij alle ledematen pijn!"

„Wees blijde, dat ge maar enkele stooten gekregen hebt! Ik gun ze u, want ge hebt ze verdiend. Spreek dus niet tegen mij van een fout, die ik bega! Ik laat het opperhoofd vrij, omdat gij uw vrijheid hebt teruggekregen. Of verlangt ge van mij, dat ik hem slacht?"

„Slacht? Ik denk er niet aan! Ben nooit een menschenslachter geweest. Maar een kogel heeft hij verdiend; dat staat vast. Maar doe mijnentwege wat ge wilt. En wilt ge hem in een staatskaros naar huis laten rijden, ik heb er niets tegen."

Zijn broer was zoo verstandig, in het geheel niets te zeggen. De andere bevrijden wilden zich uitputten in mededeelingen jegens Dshafar en Perkins; ik maakte hen er opmerkzaam op, dat ze dit tot later konden uitstellen en noodigde het opperhoofd uit, te gaan zitten. Hij deed het; ik nam naast hem plaats en stopte mijn vredespijp. De voorwaarden, die ik hem gesteld had, werden herhaald en ik legde een bizonderen nadruk er op, dat hij zich tegen ieder onzer voortaan van alle vijandelijkheden zou onthouden. Dan deed ik de bekende zes halen uit de pijp, blies den rook naar de vier windstreken naar den hemel en de aarde en noodigde hem uit, dit na te doen. Hij gaf aan mijn verlangen gehoor, gaf mij de pijp terug, stond op en vroeg mij:

„De calumet is door ons gerookt. Ben ik nu vrij?"

„Ja," antwoordde ik. „Ge kunt tot uw krijgslieden terugkeeren."

Hij steeg te paard en reed eenige schreden ver; toen hield hij stil, keerde zich naar mij om en zeide:

„Old Shatterhand is de listigste van alle bleekgezichten; hij kent de gebruiken der roode mannen bijna zoo goed als deze zelf; maar iets weet hij toch nog niet."

„Wat?"

„Hij moet er maar eens over nadenken en niet verlangen, dat ik hem onderricht!"

Na deze woorden galoppeerde hij weg.

„Hebt ge het gehoord, Sir?" zeide Jim. „Het klonk als een dreigement. Zend hem vlug een kogel achterna!"

„Daar denk ik niet aan! Ik heb hem het leven en de vrijheid geschonken en ik houd woord."

„Maar of hij het zijne zal houden?"

„Dat is mijn zaak. Daarover bekommer ik mij nu niet. Wij hebben voor alles te zorgen, dat wij hier vandaan komen. Stijgt dus op!"

„Waarheen zullen we gaan."

„Vooreerst buiten de oogen der roodhuiden."

Deze ontvingen hun opperhoofd met hetzelfde zwijgen, waarmee zij voordien zijn bevel hadden ontvangen en geen hunner maakte, toen zij ons de plek zagen verlaten, aanstalten, om te volgen. Na korten tijd waren we uit het gezicht.

Ik had, omdat het terrein ons daartoe noodzaakte, de richting naar het westen ingeslagen en behield deze, tot het volkomen donker was geworden en wij, ingeval de Comanchen ons toch zouden volgen, niet door hen gezien konden worden. Toen hield ik stil en zeide:

„Nu moeten wij eerst eens overleggen, naar welke richting wij ons moeten wenden. Mr. Dshafar, ge wilt naar Nieuw-Mexico. Hadt ge een bepaalden weg op het oog?"

„Ja," antwoordde Perkins in plaats van den gevraagde.

„Welken?"

„Wij wilden van de Beaver-Creek naar de Hazel-straits, als ge die kent, Sir."

„Ik ken die; ik ben er reeds eenige keeren geweest."

„Denkt ge, dat dit juist was geweest?"

„Ja."

„*Well.* Maar wij bevinden ons niet meer aan de Beaver-Creek, maar bij den Makik-Natoen en het is dus, vooral nu bij nacht, niet gemakkelijk, ons van de richting te vergewissen."

„Wat dat betreft, behoeft ge niet bezorgd te zijn, ik zal u den weg wijzen, tot ge dien van zelf verder kunt vinden."

Toen stuurde Dshafar zijn paard dicht naast het mijne en vroeg:

„Tot we dien zelf verder kunnen vinden, Sir. Niet verder?"

„Neen."

„Wilt ge ons dan verlaten?"

„Ja. Ik moet naar het zuiden en als ge den weg kent, hebt ge mij niet meer noodig."

„Het is mogelijk, dat wij uw plaatselijke kennis zouden kunnen missen, maar u zelf toch niet. Bedenk eens, aan welke gevaren wij zoo juist ontsnapt zijn en welke ons nog te wachten zijn!"

„Dat er hier gevaren zijn, was u wel bekend, Mr. Dshafar en ge hebt u hierop ook goed voorbereid. Er zijn drie gidsen en twee bedienden bij u; reken daarbij nog de Snuffles, dan zijt ge met uw achten en behoeft niet zoo spoedig bevreesd te zijn. Acht mannen! Ik kom geheel alleen van de Gros-Ventre bergen, bijna steeds door het gebied der vijandige Indianen en heb nog geen vrees gekoesterd."

Ja, maar dat zijt gij! Zoudt ge dan niet zoo lang bij ons kunnen blijven, tot wij veilig zijn voor de Comanchen."

„Hm! Ik heb er eigenlijk geen tijd voor."

„En toch verzoek ik het u dringend. Ik ben voor u een vreemde en terwille van mij zult ge een dergelijk offer niet brengen, maar doe het ter wille van uw hadji Halef Omar, wiens gast ik geweest ben!"

„Ja, doe dat, Sir!" voegde Tim Snuffle, die anders zoo weinig sprak, er nu ook bij. „Kan het u bewijzen, dat wij u beslist noodig hebben."

„Zoo? Nu, bewijs het dan eens, ouë Tim!"

„Dat is gemakkelijk te doen. Neem deze vijf gentlemen, dezen vreemdeling, zijn twee bedienden en de drie scouts! Zijn ze niet in handen van de roodhuiden gevallen?"

„Zeker."

„Ge erkent dus, dat hun uw hulp welkom moet zijn?"

„Ze hebben u toch!"

„Ons? *Pshaw!* De beide Snuffles! Heb inderdaad tot heden gedacht, dat wij buitengewoone flinke kerels zijn, maar nu zou ik het niet meer willen beweren. Ben als een schooljongen den roodhuiden in handen getuimeld en mijn Jim heeft ook al niet verstandiger gehandeld. Zijn wij twee oude dwazen nu de ware helpers voor deze vijf gentlemen? Zonder u zouden wij morgen allen doodgemarteld zijn; dat is het bewijs, dat wij u nog langer noodig hebben. Heb ik gelijk of niet?"

„Maar ouë Tim, hoe heb ik het met je?" riep Jim geheel verbaasd. „Ik ken je niet meer. In je heele leven heb je nog nooit zooveel woorden achter elkander gesproken!"

„*Well!* Het is mij ook niet gemakkelijk gevallen. Wil liever met een grizzlybeer in zijn hol slapen dan een redevoering houden; heb echter gemeend, dat het hier noodig is. Of denkt ge van niet, Mr. Shatterhand?"

Dshafar herhaalde zijn verzoek, waarbij de anderen zich aansloten en daarom verklaarde ik ten slotte:

„Nu goed, ge zult uw zin hebben; ik zal u tot de grens van Nieuw-Mexico vergezellen, maar doe dit slechts onder één voorwaarde."

„Welke?" vroeg Jim.

„Dat ge u zooveel mogelijk naar mij richt en niets onderneemt, zonder het mij vooraf te vragen."

Jim aarzelde, op dezen eisch in te gaan. Hij hield zich voor een flink westman en meende, dat het met zijn eer streed, indien hij zoo van alle zelfstandigheid afstand deed. In plaats van hem liet zijn broer zich terstond hooren:

„Maar dat spreekt toch van zelf! Als Old Shatterhand bij ons is, moeten wij onzen wil ondergeschikt aan den zijnen maken."

Dshafar was het er gaarne mee eens; zijn twee bedienden hadden niets te zeggen; Perkins wist, dat hij een fout begaan had en sprak niet tegen; de twee andere scouts waren bescheiden lieden, die zich verheugden, van alle verantwoordelijkheid ontheven te zijn; ze stem-

den gaarne toe en zoo zag Jim zich ten slotte gedwongen tot de opmerking:

„Heb er ook niets tegen, hoop echter, dat wij, indien het wat belangrijks betreft, ook geraadpleegd zullen worden!"

„Dit verlangen behoeft ge in het geheel niet kenbaar te maken. Ik ben geenszins van plan, als een absoluut vorst of een tiran over u te heerschen; wij zijn gelijken; de een geldt niet meer dan de anderen, maar toch meen ik, dat het beter is, dat wij in oogenblikken van gevaar geen verschillende meeningen moeten hebben en dus moet er één zijn, naar wien de anderen zich richten. Ik heb mijzelf als zoodanig voorgesteld, maar geef toe, dat ook een ieder uwer het recht heeft, zich voor te stellen. Wilt gij de aanvoerder zijn, Jim?"

„Neen, dank u Sir! Ik wil geen verantwoordelijkheid hebben; dacht slechts, dat ik ook een mond bezat, om nu en dan een woordje mee te spreken. Dus ge zijt overtuigd, ondanks de duisternis den goeden weg te zullen vinden?"

„Ja."

„En hoe lang rijden? Soms zonder rust voort tot den vroegen morgen?"

„Neen. Zoo'n inspanning mag ik van u niet eischen. Ge zijt gebonden geweest en hebt stellig niet veel geslapen."

„Dat is waar; tenminste ik heb mijn oog geen oogenblik gesloten en moet bekennen, dat ik vandaag beslist een of twee uur moet slapen."

„Ge zult nog langer slapen. Wij rijden slechts zoo ver, tot wij kunnen veronderstellen, dat wij morgen veilig zijn voor de Comanchen."

„Ha! Ge vertrouwt hen dus niet?"

„Neen."

„Ondanks de vredespijp, die gerookt is?"

„Ondanks deze. De woorden van het opperhoofd, die hij mij het laatst toeriep, bevatten werkelijk een bedreiging."

„Dacht ik wel! Hij beweerde, dat ge iets toch nog niet wist. Als men nu maar raden kon, wat hij bedoeld heeft!"

„Ik behoef het niet te raden, want ik weet het reeds."

„Werkelijk? Wat is het dan?"

„Wij hebben mijn calumet, maar niet de zijne gerookt."

„Maakt dat eenig verschil uit?"

„Eigenlijk niet. Tusschen eerlijke lieden is het precies hetzelfde of de eene of de andere partij de calumet levert, die gerookt wordt. Maar heeft de roodhuid arglist in den zin, dan geeft hij zijn vredespijp niet voor de plechtigheid, maar wordt die van zijn tegenstander gerookt. Dan gebruikt hij zoo noodig de uitvlucht, dat een overeenkomst slechts geldt, wanneer hij die met zijn eigen calumet bezegeld heeft. De woordbreuk, die reeds dadelijk in zijn bedoeling lag, is volgens zijn meening dan volkomen gerechtvaardigd of althans verontschuldigd."

„Dat is het dus? Dat heeft hij bedoeld? Daaraan hadt ge eigenlijk moeten denken."

„Ik heb er aan gedacht."

„Maar toch uw pijp genomen en niet de zijne. Waarom?"

„Omdat ik terecht veronderstelde, dat hij die niet terstond zou geven, maar allerlei uitvluchten zou zoeken. Dan zou de tijd verstreken zijn en zou hij zijn doel bereikt hebben."

„Welk doel?"

„Dat het donker zou worden. Dan zou het ons niet mogelijk geweest zijn, zijn lieden gade te slaan en dan hadden ze ons kunnen aanvallen. Hij wilde tijd winnen. Om dit te verhoeden, heb ik hem zijn pijp liever in het geheel niet gevraagd."

„Maar nu zal hij geen woord houden en ons volgen!"

„Zeer waarschijnlijk. Maar hij zal ons niet vinden, want wij rijden nu zoo ver, dat ons spoor morgen vroeg niet meer gezien kan worden."

„Hm! Ik versta en begrijp u niet. Als het spoor te zien is, dan kan men het toch zien, al rijden we zoo ver wij willen!"

„Mr. Snuffle, ge noemt u een westman?"

„*Yes*, ik ben er een. Ik zou dengene willen leeren kennen, die dit niet gelooven wil."

„Ik zou het bijna niet willen gelooven, omdat ge mijn woorden niet begrijpt."

„Nu, hoe ge zoo ver wilt rijden, dat uw spoor niet meer te zien is, dat is mij inderdaad een raadsel. Wanneer men er het eerste deel van ziet, ziet men toch ook het overige, al rijdt ge nog zoo ver weg."

„Dat is juist niet het geval. Nu is het donker; de Comanchen kunnen ons dus eerst volgen, wanneer het vroeg licht wordt. Dat is ongeveer zes uur. Nu is het zeven uur 's avonds. Als wij nu drie uur rijden en dus om tien uur gaan kampeeren, zijn de roodhuiden morgen vroeg om negen uur bij onze legerplaats, die ze waarschijnlijk nog vrij duidelijk kunnen herkennen. Rijden wij echter vijf uur lang, dan kampeeren wij om twaalf uur en de Indianen komen eerst om elf uur op de betreffende plek, of liever ze zouden er heenkomen, als ons spoor nog te herkennen zou geweest zijn. Dat zal echter wel niet het geval zijn, want een spoor, dat eenigszins bewaard blijft van nu tot morgen vroeg negen uur, zal eenige uren later stellig niet meer te zien zijn. Hoe verder en langer wij dus heden nog rijden, des te zekerder kunnen wij zijn, dat de vervolgers ons niet zullen ontdekken. Ziet ge dat niet in?"

„Hm, het is mij nu inderdaad duidelijker, dan eerst. Geloof je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*", antwoordde zijn nu weer zwijgzame broer.

„En verder!" vervolgde ik. „Daar het begin van ons spoor morgen vroeg waarschijnlijk nog te zien is, omdat wij hier zachten grond hebben, leiden wij de roodhuiden op een dwaalspoor, door hen in een verkeerde richting te lokken. De Hazelstraits, welke het doel van onzen tocht zijn, liggen westelijk van hier; wij zullen echter naar het zuiden rijden en wel zoo ver, tot wij harden grond vinden en dan buigen wij om naar het westen."

„*Well!* Dat is slim, Sir! De Comanchen zullen ons naar het zuiden volgen. Houdt dan ons spoor op, dan denken ze natuurlijk, dat we naar het zuiden verder gereden zijn en zullen deze richting houden. Dan zijn wij hen kwijt.

Het is waar, gij zijt de juiste man voor ons, Mr. Shatterhand. Plaats u aan het hoofd en breng ons, waarheen ge wilt. Het is niet goed, hier nog langer te blijven!"

„Neen, we moeten heengaan. De Indsmen hebben gezien, dat wij ons naar het westen verwijderden en het is nog steeds mogelijk, dat ze op de gedachte gekomen zijn, tenminste een eind ver deze richting te volgen."

„Ja, en dat moeten wij in aanmerking nemen, ofschoon ze ons niets kunnen doen, daar wij hen reeds van verre zouden hooren."

„Als ze te paard zouden komen, wel. Maar als ze eens op het goede denkbeeld zouden komen, ons te voet na te sluipen?"

„Drommels! Dan konden ze ons ongemerkt omsingelen en neerhouwen. Wij moeten weg!"

Ik begon dus mijn ambt van gids. Wij reden tot middernacht, dus zeer ver, naar het zuiden en zwenkten toen in een rechten hoek naar het westen. Ik was overtuigd, dat als de roodhuiden 's morgens in den voormiddag elf uur op deze plek zouden komen, dat ze dan ons spoor niet meer zien en dus ook niet bemerken konden, dat wij hun een poets gebakken hadden. Vervolgens gingen wij nog meer dan een uur verder, tot de ruiters zoo vermoeid waren, dat wij moesten stilhouden. Wij kampeerden.

De mannen hadden reeds onderweg over hun laatste avontuur gesproken, zonder dat ik mij in hun gesprek gemengd had en het was te voorzien, dat ze spoedig zouden inslapen. Ik bepaalde slechts voor den schijn de volgorde der wachten en nam zelf de twee eerste uren. Toen deze voorbij waren, wekte ik mijn opvolger niet, maar bleef op mijn post, tot de dag aanbrak. Toen wekte ik de slapenden, die mij voor deze kleine opoffering hoogst dankbaar waren.

Dshafar had zich rijkelijk van mondvoorraad voorzien, welke door een pakpaard was gedragen geworden. Natuurlijk was ook dit in handen der Comanchen gevallen. Zij hadden een groot deel van den mondvoorraad verteerd, maar toch nog iets over gelaten, wat zij weer hadden moeten teruggeven. Wij hadden dus te eten en behoefden geen tijd voor de jacht te verspillen, maar konden ons zelfs na een ontbijt terstond op weg begeven.

Den vorigen avond was ik alleen vooruit gereden, zonder deel te nemen aan het gesprek der anderen; ik kon er ook niet te veel naar luisteren, want ik moest wegens de duisternis mijn geheele oplettendheid wijden aan de streek, die wij doorreden en aan de weinige sterren, welke aan het uitspansel stonden en mij tot gids moesten dienen. Ik behoefde eigenlijk ook in het geheel niet te hooren, wat ze spraken en elkander vertelden, want ik wist immers, hoe alles zich had toegedragen. Wat ik niet zelf gezien en gehoord had, kon ik gemakkelijk

raden. Heden vroeg echter, toen Perkins even naast mij reed, maakte ik gebruik van die gelegenheid, om hem te vragen:

„Ge hadt gisteren zeker geheel en al vergeten, wat ik u zoo dringend verzocht had?"

„Wanneer?"

„Toen ik alleen naar de Comanchen reed."

„Dat wij hun opperhoofd goed zouden bewaken?"

„Ja. Maar dat was echter niet alles. Ge zoudt hem niet slechts bewaken."

„Maar hem ook verdedigen; ik weet het zeer goed!"

„En u door geweld noch list laten bewegen, hem vrij te laten!"

„Ik dacht wel, dat de verwijten nog zouden komen, Mr. Shatterhand!"

„Hebt ge ze soms niet verdiend?"

„Neen."

„Dan begrijp ik het niet."

„*Well!* En al waren ze verdiend, waarom maakt ge ze mij en niet ook mr. Dshafar!"

„Omdat hij een vreemdeling is en het westen niet kent; gij echter zijt zijn scout en moest weten, wat men doen en wat men laten moet."

„Dat weet ik ook; zeker weet ik het; maar als u zoo'n buitengewoon geval voorgekomen zou zijn, zoudt ge ook niet weten, wat ge moest doen."

„Ik zou het beslist wel weten!"

„Zoo? Nu, wat zoudt ge doen?"

„Dat, wat Old Shatterhand mij gezegd had."

„Hm! Ge hebt nu goed praten. Nu ge ziet, waar de stok is heen gedreven, weet ge natuurlijk precies, hoe die in het water is gesmeten. Wij echter konden dat niet zien."

„*Pshaw!* Ge bevondt u op het vrije veld en kondt iedereen zien en met een kogel tegenhouden. De gevangene was zeer goed gebonden en dus veilig. Nu kunt ge u voorstellen, welke oogen ik opzette, toen ik op mijn terugweg zoo plotseling dat cadeautje zag! Hij was vrij en u had men gevangen genomen en gebonden. En wie had dat klaargespeeld? Een paar armzalige Comanchen, die ge met uw geweren zoo gemakkelijk hadt kunnen wegblazen. En zelfs dit was niet noodzakelijk. Ge hadt slechts uw buksen behoeven te toonen, zoo hadden ze zich niet onder schot begeven."

„Wij hebben ze hun toch laten zien!"

„En desniettegenstaande heeft men u overrompeld! Hoe hebt ge dit meesterstuk dan eigenlijk klaar gespeeld?"

„Het onnoozele papier was er de schuld van!"

„Ha, dacht ik het niet!"

„De roodhuiden brachten ons daarmede in de war en hielden ons daarmee tevens koest. Toen wij hun toeriepen, stil te houden, indien ze geen kogels wilden krijgen, stegen zij buiten schot af en een hunner liet een papier zien, dat hij in zijn hand omhoog hield. Hij riep ons

toe, dat gij ons dit „sprekende papier" hadt geschreven en hij het brengen moest."

„En ge geloofdet het?"

„Waarom niet? Hij zeide, dat alles in orde was gebracht, dat ge u bij de gevangenen bevondt, die terstond vrijgelaten zouden worden, zoodra wij het opperhoofd zouden terug brengen; dat alles hadt ge voor ons op papier geschreven. Wij moesten dus het papier lezen en stonden den kerels toe, bij ons te komen."

„Welk een onvoorzichtigheid! Het was toch voldoende, indien een het u bracht. Den anderen hadt ge beslist moeten verbieden, u te naderen."

„Zeer juist; maar wie denkt zoo iets, wanneer de schurken een zwart op wit geschreven volmachtserkenning toonen! Ik nam die in ontvangst en juist toen ik wilde lezen en mijn oogen dus op het papier en niet op de roodhuiden gericht hield, overvielen ze ons. Ze waren zoo vlug, dat wij geen tijd tot verweer vonden en in riemen zaten, voor we recht wisten, hoe we er in gekomen waren. Dat ze toen het opperhoofd losbonden, kunt ge u wel voorstellen."

„Natuurlijk; maar onbegrijpelijk is mij, dat zoo iets kon gebeuren. Maar het is voorbij en de fout weer hersteld; herkauwen heeft hier geen doel. Ik zal mij echter wel wachten, zoolang wij bij elkander zijn, mijn vertrouwen op deze wijze te verslingeren."

Hij bromde eenige mistroostige woorden binnensmonds en maakte, dat hij van mij wegkwam. De anderen hadden geen beter geweten dan hij; zij allen hadden fouten gemaakt en omdat ze dachten, dat ik er over spreken zou, bleven ze zoo ver mogelijk van mij en ik bleef alleen vooraan. Slechts Dshafar kwam eenige keeren naast mij, om mij een bizonder mooie plek uit zijn Hafis mede te deelen of om er mijn meening over te vragen. Hij had het boek dikwijls in de hand en bleef daarom dikwijls achter, wat hem somwijlen een waarschuwenden roep van mij op den hals haalde.

Tegen den middag gunden wij den paarden twee uur rust en tegen den avond kampeerden wij bij een stilstaand water, dat het eenige in den omtrek was. Al konden wij er ook niet van genieten, wij stonden toch onzen paarden toe, er van te drinken.

Heden verdeelde ik de wachturen zoo, dat ik overgeslagen werd en den geheelen nacht kon slapen, wat ik zeer noodig had. Ik was den vorigen dag eveneens ingespannen en vermoeid geweest als de anderen en kon nu wel eischen, dat ze mij zouden ontzien, ook al omdat ze gedurende den geheelen dag de zorg voor den weg en hun veiligheid mij geheel alleen hadden overgelaten.

Eigenlijk hadden wij ons reeds dien avond bij de Hazelstraits kunnen bevinden; maar de omstandigheid, dat wij eerst vijf uur verder zuidwaarts waren gereden, had zulk een tijdverlies voor ons ten gevolge gehad, dat wij de genoemde streek eerst den volgenden dag tegen den middag konden bereiken.

Toen wij de plaats om te kampeeren bereikt hadden, was het reeds

vrij donker geworden, zoodat het mij niet mogelijk was, den omtrek er van te onderzoeken. Zelfs de in den grond aanwezige sporen zou ik niet hebben kunnen herkennen. Maar het struikgewas, dat langs het water stond, had ik afgezocht en mij overtuigd, dat wij ons alleen in deze streek bevonden.

Na het ontwaken den volgenden morgen werd gegeten. Onze paarden hadden gedurende den nacht in de omgeving gegraasd en zich aan de struiken te goed gedaan. Mijn zwarte hengst was nu nog steeds bezig, de bladen en twijgen af te knabbelen. Ik ging naar hem toe, om zijn riemen, die wat los waren geraakt, vaster aan te trekken. Terwijl ik hiermee bezig was, viel mijn blik op den struik, waarvan het paard gegeten had en terstond bemerkte ik, dat kort voor ons reeds menschen en paarden daar geweest moesten zijn. Ik ging van struik tot struik en vond mijn vermoeden bevestigd. Daarna zocht ik op den grond naar sporen. Mijn makkers bemerkten dit en Jim Snuffle vroeg mij:

„Ge hebt iets verloren, Sir? Wij zullen u helpen zoeken."

„Verloren heb ik niets," antwoordde ik, „maar toch zoek ik."

„Wat?"

„Sporen."

„Van wie?"

„Van ruiters, die hier gisteren voor ons geweest zijn."

„Ruiters? Hier? Hoe komt ge op die gedachte?"

„Bekijk de afgebeten twijgen aan de struiken!"

„Die hebben onze paarden gevreten."

„Niet alle. Bekijkt de plekken, waar de twijgen afgebeten of afgetrokken zijn; ge zult een verschil bemerken."

Hij gaf gehoor aan die uitnoodiging en verklaarde toen:

„Ge hebt gelijk, Mr. Shatterhand, er is verschil. De plaatsen der breuken zijn gedeeltelijk nieuw, gedeeltelijk ouder, maar dat is toch gemakkelijk te verklaren."

„Waardoor?"

„De oude zijn de plaatsen, waar onze paarden gisteravond en de nieuwe die, waar ze heden vroeg gevreten hebben. Het is dus onjuist, te veronderstellen, dat er lieden voor ons hier geweest zijn."

„Het is niet onjuist, maar juist, ik zie het zeer nauwkeurig. Bekijk dezen tak! De kenner zweert, dat hij niet gisteravond, maar reeds eerder is afgescheurd, want de breuk is reeds donker gekleurd."

„Dan moest de grond toch voetsporen of hoefindrukken laten zien!"

„Die zijn er ook geweest, maar door de indrukken, die wij en onze paarden gemaakt hebben, zijn ze niet meer te herkennen. En al was dit niet zoo, dan kan men toch geen sporen van gistermiddag meer onderscheiden, behalve waar ze zich aan den weeken kant van het water zouden bevinden. Laat ons daar eens zoeken!"

Nauwelijks waren we van verschillende kanten, vanwaar we gestaan hadden, naar het water gegaan, of deze en gene van ons liet een kreet van verrassing hooren. Wij vonden menschen- en paardensporen.

De menschen hadden mocassins aangehad en de paarden waren onbeslagen geweest.

„Indianen, dat zijn Indianen geweest!“ riep Jim Snuffle.

„Gelooft ge ook niet, ouë Tim?“

„*Yes*“, knikte de gevraagde, terwijl hij zich bukte om een der indrukken met aandachtige nauwkeurigheid te bekijken.

„En het lijken er wel veel, zeer veel geweest te zijn! Wat zegt gij er van, Mr. Shatterhand?“

„Ja, het zijn er niet weinigen geweest,“ antwoordde ik. „Jammer, dat we gisteren hier aangekomen zijn, toen het reeds te donker was, deze sporen te bemerken! Wij hadden ze dan kunnen tellen.“

„Kunnen we dat nu niet nog?“

„Bezwaarlijk.“

„Wij niet, maar gij?“

„Ook ik niet. Ik schat echter, dat het er veel meer dan dertig geweest zijn. Nauwkeuriger kan ik het onmogelijk bepalen.“

„Wie kunnen het geweest zijn?“

„Comanchen natuurlijk, want anderen bevinden zich niet in deze streek, tenminste nu niet.“

„Toch de onze niet? Ik bedoel To-kei-chun met zijn lieden.“

„Hm! Die mogelijkheid bestaat. Maar dat kon slechts het geval zijn, indien hij ons niet achtervolgd zou hebben, maar terstond, toen wij van hem weg waren, zonder oponthoud en den geheelen nacht door regelrecht naar de Hazelstraits zou zijn gereden.“

„Wat zou hij daar moeten zoeken?“

„Ja, dat vraag ik ook. Hij wilde immers bij de graven der opperhoofden den krijgsdans dansen en de medicijn raadplegen en van de Hazelstraits is geen sprake geweest!“

„Dan moeten het dus andere Comanchen geweest zijn!“

„Waarschijnlijk. Maar daar valt mij iets in!“

„Wat?“

„Hij kan vernomen hebben, waarheen wij willen.“

„Dat zou hem dan een onzer gezegd moeten hebben.“

„Inderdaad.“

„Maar wie? Niemand zal toch zoo dom geweest zijn, het hem te verraden!“

„Wat domheden betreft, er zijn er veel en zoo ongelooflijke voorgekomen, dat ook deze niet ondenkbaar is. Hebben de gevangenen misschien in tegenwoordigheid hunner roode bewakers met elkander over de Hazelstraits gesproken?“

„Geen woord,“ antwoordde een der beide gewezen gevangene gidsen; de andere bevestigde het en de twee bedienden knikten eveneens ontkennend.

„Gij ook niet, Jim en Tim?“

„Neen,“ verklaarde Jim. „We hebben er in het geheel niet over kunnen spreken, omdat wij dat van de Hazelstraits eerst vernamen toen wij gisteren vrij en niet meer bij de Comanchen waren.“

„Dan zou nog één ding mogelijk kunnen zijn, namelijk dat Mr. Dshafar en Mr. Perkins er over gesproken hebben, toen ik hen gisteren, terwijl ik naar de roodhuiden reed, alleen bij het opperhoofd achterliet."

Toen riep Perkins dadelijk:

„Wat denkt ge wel van mij, Sir! Ik zal toch niet zoo waanzinnig zijn, dien rooden duivels onzen weg te verraden."

„Dus ook niet. Dan hebben wij dus met een andere Comanchen-afdeeling te doen."

„Dat is zeker," riep Jim; „ik kan het bewijzen."

„Bewijzen? Waarmede?" vroeg ik.

„Niet waar, nu vraagt ge mij," lachte hij vergenoegd. „O, Jim Snuffle heeft ook geleerd, scherp na te denken! Als het To-kei-chun met zijn troep zou geweest zijn, dan moesten wij onderweg reeds eerder zijn spoor hebben aangetroffen, want hij kwam toch daar vandaan, waar wij ook vandaan zijn gekomen."

„Zoo, en dat noemt ge scherp nadenken?"

„Ja."

„Ge hebt in het geheel niet nagedacht en nog veel minder scherp nagedacht."

„Oho!"

„Ja, ja, Mr. Snuffle! Ge vergeet, dat wij eerst vijf uur lang zuidwaarts zijn gereden en hij dus, als hij terstond en regelrecht gereden is, ons spoor in het geheel niet heeft kunnen ontmoeten."

„Ha, dat is inderdaad waar!"

„En verder moet ge u verplaatsen in den gedachtengang van een rood opperhoofd. Aangenomen, dat hij vernomen heeft, dat wij naar de Hazelstraits willen, zou hij het stellig achterwege gelaten hebben, ons te volgen, maar zou hij vooruit gereden zijn, om ons af te wachten en volkomen te verrassen, te overrompelen. Dan mocht hij echter niet de rechte lijn volgen, waarvan hij kon veronderstellen, dat wij die zouden gebruiken, want dan zouden wij terstond des morgens vroeg zijn spoor ontdekt en zijn plan geraden hebben. Hij moest veeleer een omweg maken, wat hij heel goed kon doen, omdat hij een geheelen nacht op ons voor had. Begrepen?"

„*Well!*"

„Ge ziet dus, hoe het gesteld is met uw „scherp nadenken". Vanwaar de roodhuiden, die hier waren, gekomen zijn, kunnen wij niet ontdekken, omdat de sporen niet meer gelezen kunnen worden. Er blijft ons dus slechts over, te ontdekken, waarheen ze gereden zijn en ook dit zal moeilijk, misschien zelfs wel onmogelijk zijn."

Ik liep in een wijden kring om de geheele plaats, maar vergeefs; de grond liet niet den geringsten indruk zien. Wij hadden desondanks geen reden tot groote bezorgheid, hoewel de omstandigheid, dat er inderdaad Indianen geweest waren, ons tot ongerustheid aanleiding gaf. Ze waren uit een ons onbekende richting gekomen en hadden zich in een ons even onbekende richting weer verwijderd. Maar we hadden toch geen reden te veronderstellen, dat ze juist naar de Hazel-

straits waren gereden. Het kwam er nu op aan, onderweg goed op te letten; dat was alles, wat wij konden doen en ook reeds gedaan hadden.

Wij verlieten dus de plek, waar wij gekampeerd hadden en kwamen op een vlakte, die als een ver, zich van het noorden naar het zuiden uitstrekkend plateau, westwaarts langzamerhand opliep. Ik kende die en had haar reeds meermalen doorkruist; ze leidde naar de Hazelstraits, zoo genoemd naar de hazelnootstruiken, die daar in massa's voorkwamen en zoo hoog waren, dat zelfs een aanzienlijke troep ruiters er tusschen en er onder verdwijnen kon.

Onderweg had ik Dshafar weer eenige keeren tot spoed moeten aansporen. Dit Perzische vernuft had vooral vandaag meer oog voor zijn dichter dan voor de streek, waardoor wij reden.

Wij reden tegen den middag, zonder een spoor van de vroegere of tegenwoordige aanwezigheid van een mensch te bemerken; dat stelde mijn makkers gerust, mij echter niet. Ik koesterde namelijk achterdocht.

Perkins had op mijn vraag, of hij misschien van de Hazelstraits had gesproken, al te snel geantwoord, terwijl Dshafar stil was gebleven. Dat had mijn aandacht getrokken. Hadden ze zich verpraat, dan was To-kei-chun ons vooruit gesneld, om ons geheel onverwachts in ontvangst te nemen. Ik kende de plek zeer goed, welke daartoe het beste geschikt was en besloot, alleen vooruit te sluipen, om ze te onderzoeken. Als wij het eerste hazelgroen voor ons zagen verschijnen, kon ik er nog mee wachten, want dan hadden wij nog een uur te rijden, voor wij het bereikten.

De hazelstruiken kwamen eerst afzonderlijk voor en vereenigden zich vervolgens tot kleinere, later tot grootere groepen, om tenslotte een onafgebroken geheel te vormen, dat de beide zijden van een hoog oploopende dalengte vormde. Op den bodem er van stroomde een beek. Nog uit den roemrijken buffeltijd waren hier uitgeloopen bisonpaden, welke den ruiter in staat stelden, door het hazelbosch te komen.

In deze engte zou To-kei-chun op ons liggen loeren, als hij zich daar tenminste bevond. Wij konden, zonder het te vermoeden, midden tusschen de achter struiken verborgen Indianen geraken en binnen enkele oogenblikken door hen neergetrokken en overweldigd worden, indien zij er tenminste de voorkeur niet aan gaven, ons liever van onze paarden te schieten, wat nog veel gemakkelijker was.

Dus mijns inziens hadden wij niets te vreezen, voor wij in deze engte of tenminste in de buurt er van gekomen zouden zijn, toch verdubbelde ik mijn voorzichtigheid en oplettendheid reeds van te voren, zoodra wij bij de eerste struiken kwamen. Daarom kon ik mij niet bekommeren, om hetgeen achter mij gebeurde. Ik had mijn metgezellen op het gevaar opmerkzaam gemaakt en moest het nu hun overlaten, op zichzelf te letten.

Wij reden stil. De zachte bodem liet de stappen onzer paarden ternauwernood weerklinken en slechts somwijlen ruischte of ritselde een struik, dien een onzer aanraakte. Niet slechts mijn oogen, maar ook mijn ooren waren ingespannen bezig; daardoor kwam het, dat

ik plotseling iets hoorde, wat mij anders zeker ontgaan zou zijn. Het kon een natuurgeluid geweest zijn, maar het leek mij een menschelijke stem toe, die door afstand en het struikgewas gedempt, een kreet laat hooren.

„Pst, stil, ik hoorde iets!" beval ik en hield mijn paard in.

Ja, daar klonk het weer, duidelijk achter ons:

„Faryahd . . faryahd . . . !"

Dit woord is een hulpgeroep in de Perzische taal.

Men weet, dat de mensch, zelfs in een vreemd land en al is hij de daar voor hem vreemde taal volkomen machtig, op oogenblikken van verrassing, schrik, gevaar den kreet, den uitroep, dien hij slaakt, meestal in zijn moedertaal laat hooren.

„Hemel! Waar is mr. Dshafar?" vroeg ik, want ik zag hem niet.

„Weg . . weer achtergebleven!" antwoordden de anderen en Perkins, die het achterst reed, voegde er bij: „Ik dacht, dat hij vlak achter mij reed."

„De onvoorzichtige! Hij bevindt zich in gevaar; hij heeft om hulp geroepen! Ik moet terug, om hem te helpen."

Ik wendde mijn paard, om terug te keeren.

„En wij? vroeg Jim Snuffle. „Wat moeten wij doen? Soms hier blijven en wachten?"

„Neen. Ik moet u niet hier laten, want ge zijt onvoorzichtige lieden."

„Oho!"

„Ja; ge hebt het bewezen. Wij weten niet, waar de roodhuiden verborgen zijn; ze kunnen zich dicht in de buurt, vlak voor ons bevinden. Komt dus mede."

Wij reden in het snelste tempo, dat de struiken ons toestonden terug, maar kwamen toch te laat. Toen wij daar kwamen, waar de struiken nog ver uit elkander stonden, zag ik op een plek van ons spoor den grond platgetrapt, ja, zelfs door paardenhoeven losgewoeld.

„Tot zoover is mr. Dshafar gekomen en toen heeft er een gevecht plaats gevonden," zeide ik.

„Donders!" riep Jim Snuffle uit. „Zou hij overvallen zijn geworden?"

„Ja, want hij heeft om hulp geroepen."

„Door roodhuiden?"

„Natuurlijk. Wat een zonderlinge vraag! Wie anders zullen het geweest zijn?"

„Maar hoe veel?"

„Het moeten er verscheiden geweest zijn."

„Zeker; want één had hij zich van het lijf kunnen houden.

Kijkt er gaat een spoor rechtsaf in de struiken. Dat zijn de sporen van een paard en drie mannen, die mocassins aan hadden."

„Dus is hij door drie overvallen. Die hebben hem natuurlijk overweldigd."

„Ze hebben hier op post gestaan, om onze nadering gade te slaan. Ons konden ze niets doen, omdat wij talrijker waren dan zij; maar ze zagen, dat hij ver achter ons was en besloten, hem gevangen te nemen."

„Die schurken, die slimme kerels!"

„Onzin! Het was niet slim van hen, want ze hebben zich daardoor verraden. Het was hun stellig bevolen, zoodra ze ons zagen komen, dit terstond hun opperhoofd te melden. In plaats van dat te doen, zijn ze gebleven, om den onvoorzichtigen achterblijver te pakken."

„Wat moeten we nu doen, Sir?"

„We moeten hem bevrijden."

„Hoe? Door de kerels openlijk aan te vallen?"

„Ja, indien het niet anders gaat. Misschien kunnen wij ons ook met list helpen. In beide gevallen moeten wij weten, waar de Comanchen zijn."

„Dan moeten eenige onzer op zoek gaan. Ik en mijn broer zullen gaan. Vind je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*", knikte deze.

„Neen, gij niet!" verklaarde ik. „Ge hebt herhaaldelijk bewezen, dat men op u niet steunen kan. Ik zelf zal gaan."

„*Well*, zooals ge wilt. Maar het is volstrekt niet vaststaand, dat wij altijd zooveel ongeluk hebben moeten als den vorigen keer."

„Van ongeluk is geen sprake. Ge zijt niet ongelukkig, maar onvoorzichtig en voorbarig geweest; dat is het, Mr. Snuffle. Gij blijft hier en wijkt niet van de plaats, tot ik terugkom."

„En als ge niet terugkomt?"

„Ik kom stellig."

„Ze kunnen u gevangen nemen."

„*Pshaw!* Wie mij gevangen wil nemen, moet mij overrompelen en dat is hier niet mogelijk, omdat ik immers weet, dat wij de vijanden voor ons hebben. Past echter maar goed op, dat ze u niet overvallen! To-kei-chun zal, als hij verneemt, welke domheid zijn spionnen begonnen hebben, veronderstellen, dat wij het verdwijnen van mr. Dsafar merken en terugkeeren zullen; hij weet, dat wij het spoor van den overval zullen vinden en dus gewaarschuwd zijn en ons bijgevolg terugtrekken. Hij zal hoogst waarschijnlijk eenige manschappen vooruitzenden, om te vernemen, waar wij ons bevinden. Als deze verspieders hier komen, moet ge ze gevangen nemen; maar maakt er geen lawaai bij! Mijn geweren zijn mij nu hinderlijk, ik laat ze bij u. Gij weet, wat ik u toevertrouw!"

Deze gedachtewisseling had in de grootste haast plaats gevonden, want ik mocht geen tijd verzuimen. Het was immers mogelijk, dat ik de drie roodhuiden met Dshafar kon inhalen, nog voor zij het verborgen kamp der Comanchen bereikt zouden hebben. Als mij dat gelukte, twijfelde ik er niet aan, dat het mij niet moeilijk zou vallen, hun de gevangenen weer te ontnemen. Ik gaf dus mijn metgezellen mijn geweren en begon het spoor te volgen, dat zijwaarts in de struiken leidde.

De Indianen dachten, dat wij voor hen reden; ze konden dus niet rechtstreeks tot de hunnen terugkeeren, omdat ze dan ons ontmoet

zouden hebben, maar ze waren gedwongen tot een omweg, die stellig een bocht vormde. Als ik hen op hun spoor volgde, moest ik dezen omweg ook maken en haalde hen dus niet in. Daarom besloot ik, dit niet te doen, maar de bocht bij het begin af te snijden.

Eerst bleef ik weliswaar op hun spoor, om de waarschijnlijke grootte en kromming van deze bocht te leeren kennen; toen echter ik hierover met mijzelf in het reine was, week ik van hun voetindrukken af en drong in rechte richting door de struiken. Daarbij moest ik zoo snel mogelijk te werk gaan en mocht mij toch niet laten hooren. Dat was niet gemakkelijk.

Toen ik een eind, dat ongeveer honderd schreden bedroeg, had afgelegd, ontdekte ik het spoor weer, dat dus zijwaarts terugkeerde; ik had de bocht afgesneden en bevond mij hoogst waarschijnlijk dicht bij de Comanchen. Op het oogenblik, dat ik het spoor weer zag, hoorde ik voor mij een geruisch en ik luisterde. Het verwijderde zich. Zouden de drie roodhuiden met Dshafar zoo juist hier geweest zijn?

Ik achtervolgde hen zoo snel en zoo stil mogelijk. Reeds na korten tijd zag ik mij genoodzaakt, halt te houden, want ik hoorde stemmen.

„Oef, oef", riep iemand. Ge komt van dezen kant en — — —"

Hij hield op, waarschijnlijk van verbazing, dat ze een blanke meebrachten. Dezespreker was het opperhoofd To-kei-chun; dat hoorde ik.

„Ja, we komen van links", antwoordde een van de drie, „en brengen dit bleekgezicht."

„Oef! Dat is immers de blanke, die zoo plotseling en onbegrijpelijk van ons verdween! Tilt hem van het paard en bindt hem! Waar hebt ge hem gevangen?"

„Achter Old Shatterhand."

„Achter hem? Hoe moet ik dat opvatten?"

„We zagen Old Shatterhand komen; de andere blanken waren bij hem; deze was echter achtergebleven en alleen. Toen wachtten wij, tot hij kwam en namen hem gevangen!"

„Oef! Nu meent ge zeker, dat ik u daarvoor zal prijzen?"

„Wij meenen goed gehandeld te hebben!"

„Verkeerd hebt ge gehandeld, geheel en al verkeerd! Waar hebt ge uw hersens en uw gedachten gehad! Nu is ons mooie plan geheel vernietigd! We zullen Old Shatterhand niet vangen!"

„Wij dachten, hem reeds als gevangene hier te vinden, want hij moest reeds lang hier zijn."

„Ge hebt gehandeld als kleine jongens, die nog niet geleerd hebben, na te denken! Hij zal nu in het geheel niet komen!"

„Hij zal komen, want hij reed ons voorbij en in rechte richting hierheen. Hij zal om de een of andere reden stilgehouden hebben en nu spoedig verschijnen. To-kei-chun mag wel bevelen, dat niemand mag spreken, want anders hooren de bleekgezichten ons, als ze ons naderen."

„Oef! Ge ziet dus zelf nu nog niet in, dat ge alles bedorven hebt!" riep het opperhoofd toornig, in plaats van te zwijgen.

„Wat ging u dat bleekgezicht aan! Toen ge de blanken van verre ontwaardet, hadt ge terstond hierheen moeten komen, om het mij te melden; dat had ik u bevolen. Ze moesten hier voorbij en wij zouden hen allen gepakt hebben, want ze vermoedden niet, dat we ons hier bevinden. Nu echter weten ze het!"

„Hoe zullen ze het vernomen hebben?" verdedigde de berispte zich.

„Door u! Ze hebben gemerkt, dat deze blanke ontbrak en op hem gewacht. Toen hij niet kwam, keerden ze terug, want ze moesten de reden van zijn uitblijven weten. Toen kwamen ze aan de plek, waar ge hem gegrepen hebt. Heeft hij zich verweerd?"

„Ja, maar slechts met de handen, het heeft hem echter niets gebaat."

„Door dit verweer zijn echter sporen ontstaan, die zijn kameraden zullen vinden."

„Wij gaven ons moeite, geen duidelijke indrukken te maken!"

„Pshaw! En al bemerkte niemand ze, Old Shatterhand zou ze toch zien! Nu zijn ze gewaarschuwd en het zal ons wel niet mogelijk zijn, hen te vangen. De booze geest heeft u de slechtste gedachte ingegeven, die er kon zijn. Het liefst zou ik u tot straf uw medicijn ontnemen. Wat moeten we nu doen?"

Korten tijd bleef alles stil; blijkbaar dacht hij na.

Ik bevond mij beslist zeer dicht bij de schuilplaats der roodhuiden; er konden slechts eenige struiken tusschen mij en hen staan. Was ik maar een enkele minuut vroeger gekomen, dan had ik de drie nog onderweg getroffen en Dshafar kunnen bevrijden!

Toen hoorde ik de stem van het opperhoofd weer:

„Ge ziet, dat niemand komt. Old Shatterhand is gewaarschuwd. Waarschijnlijk zal hij ons met zijn metgezellen ontkomen, want van alle vossen, die in de savanne rondzwerven is hij de listigste. Daarvoor echter houden wij dezen blanke hier streng gevangen; dan zal tenminste hij op den Makik-Natoen bij de graven der opperhoofden sterven! Nu moeten we eerst trachten te vernemen, waar de bleekgezichten zijn."

„Zal ik hen gaan zoeken?" vroeg er een. „To-kei-chun moest me dat toestaan."

„Neen, ik ga zelf. Mijn roode broeders moeten zeer voorzichtig zijn en goed opletten, terwijl ik weg ben. Old Shatterhand zal ook verspieders uitzenden, om ons op te zoeken; ja, hij zal het wel zelf doen. Als we voorzichtig zijn, valt hij ons daarbij in handen. Dus ik ga nu en — — —"

Meer hoorde ik niet, want ik mocht geen oogenblik langer blijven; ik moest ten spoedigste weg, ofschoon ik gaarne dichterbij gekropen zou zijn, omdat ik tot nu wel gehoord, maar niets gezien had!

Ik berekende op de volgende wijze: Het opperhoofd wil ons bespieden; nu is de vraag, welke richting hij daartoe zal inslaan. Hij heeft verondersteld, dat ik op zoek zou gaan en moest zich dus dezelfde vraag, wat betreft de richting, stellen. Het sprak vanzelf, dat

ik maar niet op goed geluk zoeken maar het spoor volgen zou, dat de drie Comanchen met Dshafar gemaakt hadden. Dat zou hij wel bij zichzelf overwegen en als hij mij snappen of ons wilde ontdekken, moest hij zich naar dat spoor richten. Het was dus bijna beslist zeker, dat hij juist daar, waar ik lag, verschijnen zou. Ik wilde hem gevangen nemen; maar waar ik nu lag, kon dit niet gebeuren; hij was te dicht bij de roodhuiden, die op zijn geroep hem te hulp zouden komen. Daarom keerde ik nu snel zoo ver terug, dat ze, als ik hem ontmoette, zijn geroep niet zoo gemakkelijk konden hooren.

Nu lag ik stil en wachtte. Er verliepen vijf minuten, tien minuten — hij kwam niet. Zou hij toch een andere richting ingeslagen hebben? Dat kon ik nauwelijks denken. Zoo een oud, ervaren krijgsman moest toch precies alles berekenen, als ik het gedaan had. Misschien stond hij nog bij zijn stamgenooten, om hun nog eenige bevelen, hoe ze zich gedragen moesten, te geven. Ik wachtte dus nog vijf minuten en toen hij zich nog steeds niet vertoonde, werd ik bezorgd. Hij had toch gezegd: „Ik ga nu — —“ en ik mocht niet veronderstellen, dat hij nog een vol kwartier was blijven staan. Daarom bleef ik niet langer nutteloos op de loer, maar haastte mij naar mijn makkers terug, die helaas, mijn vol vertrouwen niet bezaten. Hoe licht konden ze zich of kon tenminste een hunner zich tot een domheid laten verleiden!

Ja juist! Wat ik had gedacht, was gebeurd. Toen ik hen bereikte, zag ik, dat Jim ontbrak.

„Wat is dat nu, Mr. Snuffle? Uw broer is er niet. Waar is die heen?“ vroeg ik Tim.

„Weg,“ antwoordde hij op zijn terughoudende manier.

„Dat zie ik! Maar waarheen dan?”

„Naar de roodhuiden. Hij wil zien, waar ze zitten.”

„Wie heeft hem dat bevolen?”

„Niemand.”

„Ja, niemand! Wat zijt gij toch voor menschen! Ge begaat de eene domheid na de andere! Niemand mocht zich immers verwijderen: hij had beslist hier moeten blijven!”

„Zal terugkomen!”

„Dat zou een geluk zijn, waarop ik echter niet durf hopen. Ik ben toch mans genoeg, te vernemen, wat ik weten wilde! Het opperhoofd der Comanchen is op weg, om ons te zoeken. Als hij uw broer treft, gebeurt iets, dat deze niet kan verantwoorden.”

„Hij kan het verantwoorden.”

„Wat?”

„Dat hij den kerel gevangen neemt.”

„Of deze hem, wat veel waarschijnlijker is. Was hij hier gebleven, dan hadden wij rustig kunnen wachten, tot het opperhoofd kwam; dan hadden wij hem gevangen genomen. Ik moet weg, moet uw broer achterna. Misschien is het nog mogelijk, de zaak . . .”

Ik hield stil, want we hoorden nu in de richting van de Indianen de struiken kraken, breken en ruischen, luid snuivend kwam iemand nader en toen verscheen . . . Jim Snuffle.

Hij was zeer opgewonden en zijn rechterhand bloedde. Toen hij mij zag, riep hij uit:

„Zijt ge daar, Sir! Ha, waart ge er maar bij geweest, dan zouden we hem nu hebben!"

„Wien?"

„Het opperhoofd. Hem te hebben, zou een der hoogste gevoelens geweest zijn!"

„Hoor, het hoogste gevoel zou voor mij nu zijn, dat ik mijn hand eens achter uw oor kon leggen, maar hoe! Ge weet wel, wat ik bedoel?"

„Hm! Toch soms geen oorvijg?"

„Ge hebt het geraden, Sir!"

„Drommels! Scherts niet! Jim Snuffle is de man niet, die zich op die manier laat straffen!"

„Maar ge hebt het ten zeerste verdiend!"

„Oho! Waarmede?"

„Dat ge zonder mijn toestemming van hier weggeloopen zijt!"

„Ik heb uw toestemming niet noodig, Mr. Shatterhand; ik ben mijn eigen meester!"

„Als ge dat denkt, moet ge de goedheid hebben, op uzelf te blijven. Wij hebben geen metgezel noodig, die zoo dikwijls en zoo gaarne op zijn eigen houtje handelt en ons daardoor steeds in ongelegenheid brengt!"

„Ongelegenheid? Hoe dat? In welke ongelegenheid heb ik u dan nu gebracht? Ge ziet er in het geheel niet verlegen uit!

„Dat mankeert er nog aan, dat ik tegenover u verlegen zou zijn Hoe kwaamt ge op het denkbeeld, hier weg te gaan?"

„Ik wilde zien, waar de roodhuiden waren."

„Dat was toch mijn zaak!"

„Maar het was de mijne ook!"

„Zoo! Hebt ge dan uw doel bereikt?"

„En of!"

„Ge hebt dus hun verblijfplaats opgespoord?"

„Dat niet."

„Dus vergeefsche moeite!"

„Dat niet. Ik heb veeleer groot geluk gehad."

„Welk?"

„Ik heb het opperhoofd ontmoet."

„Dus toch! Fataal, hoogst fataal!"

„Neen, maar voortreffelijk, buitengewoon voortreffelijk! Het eenige fatale was, dat gij er niet bij waart. Hij zou ons beslist in handen zijn gevallen; zouden hem gevangen hebben, dien rooden schavuit!"

„We zouden hem gemakkelijker en veiliger gekregen hebben, als ge hier waart gebleven! Waar hebt ge hem getroffen?"

„Driehonderd pas van hier, niet verder."

„En hoe?"

„Ik kroop zachtjes door de struiken naderbij; hij kroop zachtjes door de struiken naderbij; wij hoorden elkander dus niet en kregen elkander toen plotseling te zien, zoodat onze hoofden bijna tegen elkander botsten."

Verder! Wat deed ge?"

„Ik pakte hem beet."

„En hij?"

„Pakte mij beet."

„Waarom hebt ge niet geroepen?"

„Dacht er niet over! Dan had ik immers de roodhuiden bijeengeroepen. Wij worstelden stil, heel stil met elkander, hij wilde mij en ik wilde hem hebben."

„Mij dunkt, geen uwer heeft den ander gekregen!"

„*Well*, het is inderdaad het geval. Maar beter is het, dat ik hem niet heb, dan dat hij mij zou hebben. De kerel was glad als varkensvet; gleed mij telkens weer uit de hand. Hij had zijn mes; ik echter had geen tijd gevonden, het mijne te trekken, en moest dus oppassen, van hem geen steek te krijgen."

„Ge bloedt echter toch!"

„Is niet gevaarlijk. Wilde hem het mes ontrukken en kreeg daarbij het lemmet in de hand in plaats van het heft. Het is maar een kleine snede, die weer spoedig zal genezen."

„Hoe zijt ge elkander kwijt geraakt?"

„Met wederzijdsch goedvinden. Hij zag in, dat hij mij niets kon doen en ik merkte eveneens, dat het beter was, hem te laten loopen; toen rukten wij ons los; hij sprong ginds in de struiken en ik hier en zoo raakten we elkaar kwijt, zonder farewell gezegd te hebben. Zooals gezegd, waart gij er bij geweest, dan zouden wij hem waarschijnlijk gevangen genomen hebben. Jammer, doodjammer, dat dit niet kon gebeuren!"

„Het had zeer goed kunnen gebeuren, als ge maar nagelaten hadt, volgens uw eigen hoofd te handelen!"

„Moet er toch naar handelen, want ik heb geen ander. Vind je ook niet, ouë Tim?"

„*No*", antwoordde de gevraagde, geheel tegen de verwachting van Jim.

„Niet? Hoe dat?" vroeg deze.

„Mr. Shatterhand is ons hoofd. Ge hadt hier kunnen blijven!"

„Ha! Wilt ge u ook tegen mij verzetten?"

„*Yes*."

„Wees liever stil en zie, hoe ik bloed! Neem linnen uit de zadeltasch en verbind die schram! Het gebeurde is niet ongedaan te maken, waarom dus redeneeren? Wat denkt ge, Mr. Shatterhand? Zullen de roodhuiden bij hun plan blijven, ons te overvallen?"

„Dat dunkt mij niet waarschijnlijk."

„Laten wij dan de zaak omkeeren en hen overvallen."

„Wij, enkele mannen? En zij zijn met zeventig."

„Wat hindert dat? Het is immers bewezen, dat ze bang voor ons zijn."

„Of ze bang zijn of niet doet er niet toe."

„Wat dan wel?"

„Dat ik niet gaarne bloed zou vergieten."

„We kunnen Mr. Dshafar toch niet in hun macht laten!"

„Dat is ook mijn plan niet! Maar dat eischt ook weer niet, dat we een gevecht behoeven uit te lokken; ik twijfel niet, dat we overwinnen zouden; maar daarbij zouden niet alleen veel roodhuiden, maar hoogst waarschijnlijk ook eenige onzer hun leven of ten minste hun bloed moeten laten. En wat ook van groot gewicht is: een gevecht zou juist voor dengene, dien we willen bevrijden, noodlottig worden."

„Hoe dat?"

„Omdat we vreezen moeten, dat de roodhuiden hem eenvoudig zouden doodsteken, zoodra eenige hunner gevallen zouden zijn."

„Dus liever weer list. Uw lievelingswijze en manier!"

„Dat is nog niet bepaald. Ik vrees, dat de list haar uitwerking zal missen, omdat ik haar reeds te dikwijls in toepassing heb moeten brengen. Nauwelijks heeft men den een bevrijd of de ander is zoo dom, hun in handen te vallen. Als dat zoo voortgaat, houdt de bevrijding der gevangenen niet op tot den jongsten dag!"

„*Well.* Maar wat mij betreft, zult ge niet weer in de noodzakelijkheid komen, mij te bevrijden; mij krijgen ze niet weer."

„Pshaw! Het scheelde nog zoo juist niet veel, of het opperhoofd had u gevangen."

„Dat is niet waar! Bij een worsteling van man tegen man weet ik, wat ik waard ben. Hij is niet sterker en vlugger dan ik."

„Maar als hij niet alleen was geweest en enkele roodhuiden bij zich gehad zou hebben, zou het met u gedaan zijn geweest. Het is nog goed afgeloopen; ik echter heb er weer nieuwe zorg en nieuw werk door."

„Gij?"

„Ja, zeker. Nieuwe zorg, want ik zou het opperhoofd hier gevangen en tegen Mr. Dshafar uitgeleverd hebben; nu echter pijnig ik mijn hersens, hoe ik dien bevrijden kan. En nieuw werk dat behoef ik u toch zeker niet eerst te verklaren. Ik moet nu weer naar de schuilplaats der roodhuiden sluipen, om te vernemen, hoe het daar is. Al naar dat ik het daar vind, moeten wij handelen. Ik ga dus nu nogmaals heen, maar ik geef u mijn woord: als ik terugkeer en er ontbreekt weer een uwer, dan ga ik mijns weegs en laat u aan uw lot over. Dus richt u daarna!"

Ik moest dus de schuilplaats der Comanchen nogmaals opzoeken,

maar mocht dit niet langs den vorigen weg doen, want To-kei-chun kon wel op de gedachte komen, dezen voor ons te versperren. Daar ik nu heel nauwkeurig wist, waar de Indsmen zich verborgen hielden, kon ik hen van welken kant ik wilde, besluipen. Ik gaf er de voorkeur aan, van achteren dus van den tegenovergestelden kant, ze te naderen, een omweg, die wel tijd kostte, maar mij grooter veiligheid bood.

Het duurde wel bijna een half uur, voor ik de plek zoo nabij kwam, dat ik de Indianen, bijgeval ze met elkander mochten spreken, moest hooren; maar rondom heerschte de diepste stilte.

Dat was voor mij een reden, dubbel voorzichtig te zijn. Ik bewoog mij niet schrede na schrede verder, maar duim na duim, tot ik mijn hoofd langzaam vooruitschoof en de plek voor mij zag liggen. Die was . . . leeg.

Was dat soms een valstrik? Ik maakte een kring om de plek en zag, dat ze inderdaad weggereden waren. Ik moest hen minstens zoo ver volgen, tot ik overtuigd kon zijn, dat ze de Hazelstraits werkelijk geheel en al verlaten hadden. Ze konden ook een krijgslist beraamd hebben, namelijk ons willen doen gelooven, dat ze weg waren en ons weer een hinderlaag leggen. Ik nam dus als vaststaand aan, dat ze terstond den terugweg naar den Makik-Natoen hadden begonnen; maar het was voor alles beter, dat ik daaromtrent volkomen zekerheid kreeg.

Juist was ik, toen ik het nieuwe spoor volgde, buiten aan het water gekomen, toen ik twee keer Jim's geroep; „Mr. Shatterhand, Mr. Shatterhand," hoorde. Daar hij zoo luid riep, moest hij overtuigd zijn, niet door de Indianen gehoord te worden; daarom antwoordde ik even luid:

„Wat is er? Waarom roept ge mij?"

„Ge zoekt vergeefs. Kom vlug hier, als ge iets zien wilt."

Ik volgde deze uitnoodiging, terwijl ik langs het water naar beneden reed. Toen Jim mij zag komen, wees hij naar de open vlakte en zeide:

„Sir, daar buiten jagen ze heen. Ze hebben de vlucht genomen. Is dat niet jammerlijk laf van hen?

Ja, daar buiten reden ze zoo snel als hun paarden hen dragen konden, in precies noordelijke richting weg.

„Natuurlijk is het laf," antwoordde ik, „maar hun angst heeft slechts betrekking op mijn repeteergeweer. Had ik dit niet, dan zouden ze zich stellig op ons geworpen hebben."

„Pshaw! Ze zijn niet alleen bang voor uw buks, maar voor ons in het algemeen. Met de beide Snuffles komt geen roodhuid gaarne in aanraking, wanneer hij er niet toe gedwongen wordt. Of ze Mr. Dshafar ook meegenomen hebben?

„Natuurlijk."

„Dat is nog niet zoo natuurlijk als ge wel schijnt te denken. Ze kunnen hem ook gedood hebben, om hem niet te moeten meesleepen."

„Ze hebben hem meegenomen, ik weet het zeker."

„*Well.* Als ge het beweert, zal het wel zoo zijn. Wat doen wij echter? We moeten hem toch redden?"

„Zeker."

„Dus gaan we hen achterna?"

„Ja."

„Wanneer? Dadelijk?"

„Terstond, nadat onze paarden gedronken zullen hebben. Er zal waarschijnlijk tot morgenavond geen water voor hen zijn."

„Dat geloof ik niet. De roodhuiden rijden recht naar het noorden en als ik mij niet vergis, stuiten zij daar op den Cimaronestroom, waaraan wij ook zullen komen, als we hen volgen. Daar is water."

„Wat weet ge dat goed!" glimlachte ik.

„Daarvoor is toch zoo'n groot verstand niet noodig, Sir. Morgen vroeg eerst wordt er list van ons verlangd."

„Waarom?"

„Omdat de roodhuiden weer uitgerekend hebben, dat wij morgen hun spoor niet meer kunnen zien. Ze zullen het zoo doen, als wij het gisteren gedaan hebben; ze rijden van nu den nacht door, terwijl wij bij het invallen der duisternis gedwongen zijn, halt te houden. Daardoor krijgen zij een voorsprong en als het morgen vroeg dag wordt, is hun spoor voor ons verdwenen. Ik maak mij ongerust over mr. Dshafar."

„Ik niet."

„Zoo? Hoe kunnen wij hem bevrijden, als we niet weten, waarheen ze met hem zijn?"

„Ik weet, waarheen ze willen. Terug naar den Makik-Natoen."

„Onmogelijk."

„Waarom onmogelijk?"

„Omdat ze noordwaarts rijden, terwijl de „Gele Berg" van hier uit precies in het oosten ligt."

„Dat is toch juist een reden, om mij gelijk te geven!"

„Zoo? Verklaar mij dat, Mr. Shatterhand! Wie naar rechts wil, denkt er toch niet over, naar links te loopen!"

„Soms wel. Gelooft ge niet, dat de Comanchen veronderstellen, dat wij hen zullen volgen?"

„Dat doen ze beslist."

„Zouden ze zoo dom zijn, te laten zien, waarheen ze willen?"

„Ha, juist! Ze zijn van plan, ons op een dwaalspoor te brengen."

„Zeker. Ge hebt zeer juist gezegd, dat hun spoor morgen niet meer te vinden zou zijn; als wij ons lieten bedriegen, zouden we steeds verder noordwaarts rijden en mr. Dshafar zou verloren zijn en bij de graven der opperhoofden doodgemarteld worden."

„Dus zijn ze dat toch van plan?"

„Ja."

„Ge vermoedt het?"

„Neen, ik weet het. Toen ge uw buitengewoon slim denkbeeld, de Indsmen te zoeken, ten uitvoer hebt gebracht, lag ik dicht bij hen en beluisterde hen. Toen zeide het opperhoofd, dat, al werden wij niet gevangen, mr. Dshafar dan toch in elk geval naar den „Gelen Berg" gebracht en daar doodgemarteld zou worden.

„Drommels! Dan moeten wij er heen, terstond er heen, om indien het mogelijk is er nog eerder te zijn dan zij. Denkt ge niet, dat dit beter is, dan wanneer we na hen daar aankomen?"

„Natuurlijk is het beter."

„En dan halen we mr. Dshafar uit de knel! Ten minste wat ik en mijn broer kunnen doen, om den gevangene te bevrijden, zal onvoorwaardelijk geschieden. Gelooft ge ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*," antwoordde Tim op zijn bekende, korte manier.

„Wat gij kunt doen?" vroeg ik. „Ik hoop ten zeerste, dat ge niets zult kunnen doen, want anders moet ik er op bedacht zijn, dat wij allen nog in handen der Comanchen geraken, inplaats dat wij mr. Dshafar bevrijden."

„Maak het toch niet erger dan het is, Sir!" antwoordde Jim.

„In de wereld loopt alles niet van een leien dakje. Als ons eens iets niet goed gelukt, wordt er altijd over gesproken; maar hetgeen goed gelukt is, daarover wordt niet gerept. Het zal bij u ook wel eens niet zoo gegaan zijn, als ge gewenscht hebt, dat het zou gaan."

Zoo was hij. Hij zag zijn fout wel in, maar gaf niet gaarne toe, die gemaakt te hebben. Wij drenkten onze paarden flink en gingen toen den terugweg. Dit was een tijdverzuim, waarover ik mij in stilte ergerde. Had men zich naar mij gericht, dan zouden we nu niets meer met de Comanchen te doen gehad hebben. Maar wat hielpen mij die verwijten? In stilte vatte ik het voornemen op, bij den Gelen Berg mijn maatregelen zoo te nemen, dat niemand mij zoo'n streep door de rekening zou kunnen maken. Weliswaar moest ik dan ook afzien van hulp van de zijde mijner metgezellen.

Wij kwamen, toen het donker was geworden, weer bij het water, waar wij den vorigen keer overnacht hadden en hielden daar een korte rust, om de paarden op krachten te laten komen. Daarna ging het weer verder, den geheelen nacht door, tot het dag werd en wij weer een uur rustten. Wij waren dezen keer gedwongen, veel van onze paarden te vergen.

Op mijn hengst maakte de inspanning geen indruk; de andere werden echter hoe langer hoe vermoeider en toen wij na een werkelijken parforce-rit in den laten namiddag den Makik-Natoen weer voor ons zagen, was het met hun krachten geheel gedaan.

„Daar zijn we weer," zuchtte Perkins, terwijl hij op den berg wees. „Ik ben zoo moede als een opgejaagde hond. Het is zelfs voor een westman een heel iets, met slechts drie korte rustpoozen twee dagen en ook twee nachten lang in het zadel te zitten. Rijden we terstond naar de graven, Sir?"

„Ja," antwoordde ik.

„Dat zou wel eens een fout kunnen zijn."

„Spreek toch niet over fouten, Mr. Perkins! Zie, links ligt de plek, waar gij met het opperhoofd hebt gelegen. Ge liet u overbluffen. Dat was een fout. Wanneer ik nu echter terstond de grafplaatsen opzoek, weet ik, wat ik doe. Onze paarden moeten noodzakelijk water hebben en daar is de eenige plaats, waar het voorradig is. Wij moeten daar dus in ieder geval zijn."

„Ik geef u volkomen gelijk, Mr. Shatterhand; maar wij kunnen ons daardoor zeer licht verraden."

„Neen."

„Jawel! We zullen daar sporen maken, die door de roodhuiden ontdekt worden, als ze dan komen."

„Dan? Wat verstaat ge nu onder dit dan?"

„Den tijd hunner aankomst natuurlijk."

„Ieder oogenblik kan het zijn. Even goed als wij daar zijn, kunnen de roodhuiden ook spoedig komen."

„Neen. Eerstens hebben ze geen redenen, om zulk een langen en afmattenden rit te maken als wij, want zij zijn stellig van meening, dat ze ons op een dwaalspoor gebracht hebben en wij naar het noorden zijn gereden. En ten tweede moet ge bedenken, dat zij, juist om ons op dat dwaalspoor te brengen, een grooten omweg naar deze richting gemaakt hebben. Ze zouden, zelfs al hadden ze snel gereden, nog niet hier kunnen zijn."

„Dus ge veronderstelt, dat ze eerst morgen komen?"

„Of vannacht of misschien eerst morgen. Wanneer ze nu nog kampeeren, kunnen ze natuurlijk eerst morgen komen; maar daar ze geen water voor zich en hun paarden vinden, mag men veronderstellen, dat ze niet nog eerst kampeeren maar dadelijk hierheen rijden zullen. Daarom denk ik eerder, dat wij hen nog gedurende den nacht kunnen verwachten."

„Als ze tenminste komen!" merkte Jim Snuffle op.

„Ze komen vast en zeker."

„We zullen het dus hopen, Sir! Het zou een verduivelde lastige aangelegenheid zijn, wanneer we ons verrekend zouden hebben en ze in het geheel geen plan zouden hebben, hierheen terug te keeren. Dan zou Mr. Dshafar stellig verloren zijn. Hebt ge het wel goed begrepen, toen ge meendet, gehoord te hebben, dat ze hierheen wilden?"

„Ja. En zelfs dan, indien het niet gehoord en het opperhoofd er niet over gesproken zou hebben, zelfs dan zou ik naar den „Gelen Berg" teruggekeerd zijn. Het spreekt immers zoo geheel vanzelf, dat ze hun gevangene hier zullen brengen!"

„Hm! Vanzelf sprekend!"

„Ja."

„Men kan het misschien vermoeden; maar vanzelf sprekend is toch

iets anders. Als het, zooals hier, een menschenleven geldt, moet men niet vertrouwen op bloote vermoedens."

„Wel bedankt voor de goede leer, die ge mij daar geeft, Mr. Snuffle! Ik zou zelf waarschijnlijk niet op die goede gedachte gekomen zijn!"

„Wilt ge soms den gek met mij scheren, Mr. Shatterhand?"

„Bijna wel. Na al hetgeen tot heden gebeurd is, heb ik u toch geen aanleiding gegeven, mij raad en onderwijs te geven. Ik weet tenminste even goed als gij, dat het hier een menschenleven geldt en juist, omdat ik zulks weet, ben ik hierheen gereden, om den roodhuiden voor te zijn. Voor mij bestaat niet de minste twijfel, dat ze zich naar den Makik-Natoen gewend hebben. Ik kan het u zelfs bewijzen, als gij het verlangt."

„Bewijzen? Dat zou veel, zeer veel zijn, zelfs van u."

„*Pshaw!* Het is zeer gemakkelijk. De Comanchen wilden hierheen, om hun doode opperhoofden te vereeren en den krijgsdans te dansen, waarbij de heilige medicijn geraadpleegd zal worden omtrent den afloop van den tegenwoordigen oorlog. Indien ge de zeden en gebruiken der roodhuiden kent, zult ge weten, dat ze zulk een plan, wanneer ze het eens opgevat hebben, ook beslist uitvoeren."

„Weet het zeer goed."

„Ze willen verscheiden nederzettingen van blanken overvallen en zullen dat beslist niet eerder doen, dan aleer zij deze plechtigheden hebben gevierd. Of is het misschien reeds gebeurd?"

„Neen."

„Dan zal het nog geschieden; ja, het moet gebeuren, ze komen stellig hier. Ze wilden al hun gevangenen hier offeren; daar gij hun echter ontkomen zijt, zullen zij tenminste den eenen, dien zij weer gegrepen hebben, hierheen sleepen, om hem aan den martelpaal te laten sterven!"

„*Well*! Nu hebt ge mij overtuigd, Sir. Hoe zullen wij hem loskrijgen, volgens uw meening."

„Dat kan ik nu nog niet weten."

„Toch stellig slechts door een plotselingen overval?"

„Dien zou ik, indien zulks maar eenigszins mogelijk is, toch liever vermijden. Er zal, indien mogelijk, geen bloed vergoten worden."

„Dus list en nog eens list. Ge zeidet toch gisteren zelf, dat ge nauwelijks meer op een goeden uitslag durft hopen! De roodhuiden zullen zich waarschijnlijk wel wachten, zich weer te laten beetnemen."

„Ja, list alleen kan het inderdaad niet doen; er zal ook heel wat vermetelheid toe behooren; maar nu reeds zeggen, wat er gebeuren zal, is mij onmogelijk. Wij moeten wachten, tot ze er zijn; dan eerst kunnen we zien, hoe de zaak aangepakt moet worden."

„Het lijkt dus wel, of ge niet van plan zijt, hier bij de graven te kampeeren en hen te ontvangen?"

„Daaraan denk ik in het geheel niet! Wij drenken onze paarden en als dat gebeurd is, gaan we weer weg."

„Waarheen?"

„Zal eens overleggen. Natuurlijk naar een plaats, vanwaar wij hun komst kunnen zien, zonder dat ze ons ontdekken."

Wij hadden nu de graven der vier opperhoofden bereikt en stegen van de paarden. Terwijl deze dronken en de ruiters op en neer liepen, om hun van den langen rit stijf geworden ledematen in beweging te brengen, onderzocht ik met mijn blikken de plaats nauwkeurig.

Ik was namelijk van plan, het kamp der roodhuiden binnen te sluipen en Dshafar er uit te halen. Of list en vlugheid alleen nu toereikend zouden zijn, kon ik niet weten; ik was echter vast besloten, zoo noodig geweld te gebruiken en mij van mijn wapens te bedienen. Ik kon volstrekt niet op de hulp mijner makkers rekenen; ik wilde mij mijn spel niet nogmaals laten bederven.

Dat het mij gelukken zou, dichtbij den gevangene te sluipen, betwijfelde ik niet; de roodhuiden vermoedden ons in het geheel niet in de nabijheid en al zouden ze wachten uitzetten, dan zouden die hun waakzaamheid zeer waarschijnlijk toch tot buiten bepalen, dat beteekent, die zou op de savanne gericht zijn, want ze moesten veronderstellen, dat de een of andere stoornis slechts van daar kon komen. Want aan den anderen kant was, zooals reeds vroeger gezegd, de plaats door een halven kring van steil opgaande rotsen ingesloten, die ontoegankelijk schenen te zijn, vooral des nachts. Ik nam tevens in aanmerking, dat de Indianen als prairievolk geen goede klimmers zijn en dus deze rotsmuren voor onbegaanbaar kunnen houden, terwijl ik misschien een plaats zou vinden, waar het mogelijk was, van boven naar beneden te komen. Dezen weg moest ik inslaan; van de savanne mocht ik niet naderen.

Spoedig vond ik ook, wat ik zocht. Juist daar, waar bij mijn vorig bezoek op den achtergrond de gevangenen hadden gelegen, was de rots hoogstens twintig voet hoog en daarna week deze zoover terug, dat ze een breede trede of balkon vormde, waarop eenige vrij zware boomen stonden. Boven dit balkon bestond de bergwand op deze plek niet uit rotsen, maar uit vruchtbare aarde, die boomen en struiken droeg. Ze ging wel ook tamelijk steil in de hoogte, maar ik zag, dat het zelfs in den nacht niet al te moeilijk zou zijn, daar op te klauteren of af te dalen. De houtgroei bood meer dan genoeg steun voor de handen. Bevond men zich eerst op het balkon, dan kon men daar aan een der boomen een lasso bevestigen en zich dan daaraan naar beneden laten.

Toen de paarden gedrenkt waren, stegen wij weer in het zadel en reden weg, langs den voet der hoogten, tot wij een plek vonden, die zeer geschikt was voor een schuilplaats.

„Ik laat u hier, Messchurs," zeide ik, „en ik vertrouw u mijn paard en mijn wapens toe. Gaat vooral niet weg van deze plek! Ik verwacht beslist, dat ge tenminste dezen keer doet, wat ik zeg! Doet ge het niet, dan is het met Mr. Dshafar gedaan."

„Gaat ge weg?" vroeg Jim bezorgd.

„Ja."

„Waarheen?"

„Ik wil een plek zoeken, vanwaar ik de roodhuiden, als ze komen, kan gadeslaan."

Ik verzweeg mijn plannen, omdat ik er anders op gevat moest zijn, dat ze een dommen streek zouden uithalen. Hij zeide ook terstond:

„Dan kunnen we toch ook meegaan!"

„Zoo! Nauwelijks heb ik mijn waarschuwing uitgesproken, of ge wilt mij weer dwars over den weg! Valt het u dan zoo heel moeilijk, eens te doen, wat ik u vraag?"

Toen haalde Tim Snuffle diep adem, of hij van plan was een groote redevoering te houden en zeide:

„Wees niet bezorgd, Sir! Jim zal dezen keer hier moeten blijven."

„Wilt ge mij dat beloven?"

Yes."

„En hem tegenhouden, als hij weg wil?"

„*Yes.*"

„Ook mag geen ander weg."

„*Well*! Wie de spat wil nemen, krijgt mijn mes tusschen zijn ribben. Ik heet Tim Snuffle en houd woord!"

Hij haalde na dit zware werk weer zeer diep adem en sloeg, om zijn bedreiging nadruk te geven, met de hand op de plek, waar zijn mes in den gordel stak.

„Heb dank, ouë Tim! Dat is nog eens verstandig gesproken. Ik hoop, dat uw goed voornemen niet aan het wankelen gebracht zal worden voor mijn terugkeer!"

„Wanneer zal die plaats vinden?"

„Misschien reeds in den nacht, op zijn laatst echter kort voor het aanbreken van den dag."

„Is verduiveld lang!"

„Kan het niet helpen. Dus ge verlaat deze plek niet, er gebeure wat wil! Ik verzoek u, uw geweten niet met een nalatigheid te bezwaren, die de ergste gevolgen kan hebben. Het betreft niet alleen Mr. Dshafar, maar ook mijn leven."

Toen beloofden ook de anderen, mij te gehoorzamen en ik ging in de overtuiging, dat van hun kant geen stoornis te wachten was. De lasso nam ik natuurlijk mee en stak ook verscheiden stevige riemen in mijn zak.

Het was voor mijn plan niet al te vroeg, want de zon verdween juist en ik moest mij haasten, indien ik nog voor het invallen der duisternis op het rotsplateau wilde komen.

Ik wendde mij weer naar de graven der opperhoofden, ging echter niet er bij, maar tot in hun nabijheid, waar het terrein mij toestond, omhoog te klimmen. Aangekomen ter halver hoogte, nam ik de richting naar het over de graven liggende afdak en klauterde toen weer

naar beneden. Van beneden had dit veel moeilijker uitgezien, dan het in werkelijkheid was. Als ik mij in acht nam, kon ik den terugweg ook des nachts ondernemen, zonder dat ik een ongeval behoefde te vreezen. Toen ik het rotsbalcon bereikte, was het juist nog licht genoeg, om de onder mij liggende dalengte te herkennen. Ik onderzocht de boomen. Ze waren voor mijn plan vast genoeg geworteld en ik bond het uiteinde van mijn lasso aan den stevigsten boom vast. Daarna ging ik liggen.

Ondanks de overtuiging, die ik koesterde, zou het toch mogelijk kunnen zijn, dat mijn berekening verkeerd bleek te zijn. Wat kon er niet gebeurd zijn, dat de Comanchen belette, hier te komen of het mij onmogelijk maakte, mijn plan uit te voeren! Maar ik had toch het gevoel van veiligheid en zekerheid, dat mij nog nooit bedrogen had.

Uur na uur verliep en met hen werden de sterren lichter.

Het moest ongeveer middernacht zijn, toen eindelijk uit de verte een geluid in mijn oor drong. Ik luisterde.

Waren zij het? Het geluid kwam nader; het was hoefslag, hoefslag van veel paarden in den weeken savannegrond. Ja, ze waren het!

Spoedig hoorde ik ook reeds hun stemmen en toen waren ze er; ze stegen van hun paarden en ontstaken verscheiden vuren. Bij het schijnsel er van kon ik mijn waarnemingen doen.

Deze lieden voelden zich zoo veilig, dat ze er zelfs niet over dachten, den omtrek af te zoeken. De paarden werden eerst gedrenkt en daarna een eind weggedreven, waar ze zich verstrooien en grazen konden en tegelijkertijd als wachten konden dienen om de nadering van een vreemd wezen door onrust en snuiven te verraden. Vervolgens groepeerden de Indsmen zich om de vuren, waarvan spoedig krachtige braadgeuren naar mij omhoog stegen. Ze hadden dus onderweg wild ontmoet.

Den gevangene zag ik ook, hij was gebonden en bevond zich tot mijn leedwezen niet in mijn nabijheid, maar was naar het vuur gebracht, dat het verst van mij brandde. Het opperhoofd was des te dichter bij mij, want hij hurkte bij het vuur, dat het eerste zijwaarts onder mij brandde.

De Indsmen waren vermoeid, want hun rit was verder dan de onze en bijna even inspannend geweest. Ze hielden zich daarom stil en ik mocht veronderstellen, dat ze zich na den maaltijd terstond te slapen zouden leggen. Dit gebeurde ook werkelijk. Het opperhoofd gaf zijn bevelen, verdeelde de wachtposten en trok zich van het vuur terug naar den voet van de rots, waar hij zich geheel afgezonderd van zijn krijgsmakkers neerlegde en in zijn deken hulde.

Mijn aandacht was natuurlijk het meest op den gevangene gericht en toen moest ik helaas inzien, dat mijn plan zeer moeilijk uitvoerbaar was. Alle vuren werden gedoofd; het zijne echter werd verder onderhouden en er zaten twee bewakers bij hem, die zich niet ter ruste legden. De wachtposten hadden zich verwijderd; het waren er

drie; ze moesten stellig ook toezicht op de paarden houden en posteerden zich zoo, dat ze het kamp naar de savanne toe afsloten.

Ik had Dshafar heimelijk er willen uithalen. Onder mij was het donker, het was dus mogelijk, langs de lasso ongemerkt naar beneden te komen, maar dan! De twee bewakers moesten mij beslist zien komen, als ik het vuur naderde. En als een vlugge sprong mij bij hen bracht en ik hen kon neerslaan, dan vonden ze toch nog tijd, om te schreeuwen. Bleef mij echter wel zoo veel tijd om Dshafars riemen los te maken? En hoe wilde ik met hem weg? Naar buiten in de savanne? Daar stonden immers de wachten? Of naar boven langs de lasso? Zelfs indien Dshafar goed kon klimmen, wat ik betwijfelde, kwamen de roodhuiden allen stellig op ons af, voor de eerste van ons beiden het rotsplateau zou kunnen bereikt hebben. Ik was dus gedwongen, mijn plan op te geven, indien ik mij en hem niet aan het grootste gevaar wilde blootstellen.

Maar wat anders doen? Dshafar moest bevrijd worden; zijwaarts onder mij lag immers het opperhoofd. Ik waagde wel ook mijn leven, als ik probeerde, hem te bemachtigen, maar hij was toch gemakkelijker te krijgen, dan de Pers en als de streek mij gelukte, dan was de gevangene zoo goed als gered, beiden konden tegen elkander uitgewisseld worden. Bespottelijk! Weer uitwisseling! Ik moest maar steeds de fouten van anderen goed maken. Ik talmde niet lang. Nadat ik mij nog eens overtuigd had, dat het onder mij donker genoeg was en niemand zijn aandacht op die plaats richtte, liet ik het vrije einde van mijn lasso, dat meer dan lang genoeg was, naar beneden en liet mij omlaag zakken.

Beneden gekomen, luisterde ik een poos, er bewoog zich niets. Het opperhoofd lag slechts enkele schreden van mij verwijderd. Hij moest slapen, want indien dit niet het geval geweest zou zijn, had hij het door mij veroorzaakte leven moeten hooren. Ik had niet kunnen vermijden bij het dalen langs de rots te schuren, wel niet zeer luid, maar toch zoo, dat het voor een waakzaam oor op dezen geringen afstand hoorbaar was.

Nu ging ik weer op den grond liggen en kroop naar hem toe. Hij lag met het hoofd tegen de rots. Toen ik mijn oor dicht bij zijn gezicht bracht, hoorde ik zijn zachte, regelmatige ademhaling. Nu richtte ik mij half op, legde mijn linker hand stevig om zijn hals en gaf hem tegelijkertijd twee vuistslagen tegen de rechterzijde van zijn hoofd. Er ging een krampachtige beweging door zijn lichaam; daarna lag hij stil. Ook toen ik mijn hand van zijn hals nam, bewoog hij zich niet.

De eerste helft van mijn bedacht plan was gelukt; nu moest ik hem ongemerkt naar boven brengen. Ik richtte mij dus zelf geheel op, tilde hem omhoog en droeg hem naar de plek, waar de lasso hing. Daar legde ik hem weer neer en keek naar het wachtvuur. Men had daar zeker niets gemerkt, maar ik zag, dat juist op dit oogenblik een

roodhuid van het vuur opstond en zich langzaam zoo tamelijk in de richting, waarin ik mij bevond, er van verwijderde. Dat was stellig slechts toeval, maar het zou voor mij noodlottig kunnen worden.

Ik had het opperhoofd eerst willen binden en een prop in den mond willen stoppen; maar daarvoor was nu echter geen tijd, want voor ik daarmee klaar was, kon de wacht bij mij zijn. Wel zou het mij mogelijk geweest zijn, hem onschadelijk te maken, maar of dit zonder eenig geluid zou kunnen gebeuren, was twijfelachtig; ik moest dus vlug weg.

Daarom trok ik het opperhoofd het lasso-eind onder de armen door, maakte een knoop en klom vervolgens aan den stevigen, vijfvoudig gevlochten riem in de hoogte. Boven aangekomen, zag ik eerst naar den wacht uit. Die bevond zich reeds in de nabijheid. Als deze zoo als nu verder ging, kwam hij niet vlak langs de rots, maar liep op een afstand van misschien vijftien pas deze voorbij. Ik dacht er eerst over, hem voorbij te laten, maar liet deze gedachte weer spoedig varen, want zijn scherp oog zou het opperhoofd misschien toch kunnen ontdekken. In dit geval moest hij zien, dat To-kei-chun zich nu op een andere plek bevond, wat toch een reden moest hebben; men kon dus veronderstellen, dat hij dichterbij zou komen. Daarom haastte ik mij, het verdoofde opperhoofd omhoog te trekken.

Het was niet gemakkelijk en jammer genoeg bestond de rotskant, waarlangs de lasso schuurde, niet uit hard gesteente; die was verweerd; er ging een stuk los en dat viel naar beneden. Dat veroorzaakte eenig geluid, dat de roodhuid hoorde. Hij kwam terstond met haastige schreden nader. Het opperhoofd hing misschien nog twee el onder mij; ik repte mij, om hem geheel naar boven te brengen, wat niet zonder gedruisch kon geschieden. De roodhuid hoorde het en sprong snel naar de rots toe. Toen hij omhoog keek, moest hij, ondanks de duisternis, het aan de lasso boven hem hangend lichaam ontwaren.

„Oef!" riep hij verrast uit en snelde naar de plek, waar het opperhoofd gelegen had. Toen hij zag, dat deze weg was, kwam hij weer nader.

„Wat doet To-kei-chun daar boven?" vroeg hij, juist toen ik den genoemde over den kant der rots trok. „Kan het opperhoofd der Comanchen vliegen?"

Er volgde natuurlijk geen antwoord. Dat wekte zijn achterdocht, want als de mensch, die zooeven daar boven in de hoogte verdween, werkelijk het opperhoofd was geweest, dan had deze op de vraag toch een woord gezegd. De Indiaan wist blijkbaar eerst in het geheel niet, hoe hij zich gedragen moest; het was onmogelijk, de loodrechte rots te beklimmen en toch had hij gezien, dat er iemand naar boven was gegaan. Dit moest het opperhoofd zijn, die in het geheel niet geantwoord had. Hoe was dit te verklaren? Wat moest hij doen? Leven maken? Het opperhoofd had geen geluid gegeven en wenschte

dus klaarblijkelijk dat zijn onverklaarbare beklimming van de rots geheim moest blijven. De wacht wist dus niet, of hij zwijgen of alarm slaan moest.

Terwijl hij zich aldus in twijfel bevond, bond ik To-kei-chun van de lasso los, snoerde hem de voeten samen en bond hem de armen tegen het lijf. Daarbij herkreeg hij helaas het bewustzijn. Had ik hem stil laten liggen, dan zou hij waarschijnlijk langer bewusteloos zijn gebleven, maar terwijl ik hem omhoog trok, was hij met het gesteente in aanraking gekomen, en dat had de verdooving, waarin hij zich bevond, verkort. Nog had ik zijn armen niet geheel vastgebonden of hij bewoog zich. Dat zijn ledematen hem niet gehoorzaamden, bracht hem nog sneller tot bewustzijn en hij opende de oogen. Ik lag over hem heen gebogen en had mijn gelaat zoo dicht bij het zijne, dat hij mij trots het duister juist herkende op het oogenblik, dat de beneden staande roodhuid, nog steeds met zichzelf in het onreine, nogmaals, maar met onderdrukte stem vroeg:

„Waarom antwoordt To-kei-chun niet? Hoe is hij daar boven gekomen en wat wil hij boven? Mag misschien niemand weten, dat hij zich verwijdert?"

Toen schreeuwde het opperhoofd met ver in het rond klinkende stem:

„Old Shatterhand is hier, Old Shatterhand! Hij heeft mij weggevoerd en gebonden; helpt, helpt! Loopt vlug om den hoek van het — — —"

Ik drukte mijn linkerhand stevig op zijn mond, zette hem met mijn rechter het mes op de borst en fluisterde hem dreigend toe:

„Zwijg! Zeg nog een woord en dan steek ik je dood!"

Hij wist, dat ik zulks niet doen zou, want eerstens kende hij mij als een vijand van nutteloos bloedvergieten en tweedens mocht ik hem niet dooden, indien hij mij tot gijzelaar moest dienen. Hij wilde zijn krijgsmakkers meedeelen, hoe ze zich gedragen moesten en dat was voor hem niet onmogelijk, omdat hij zijn hoofd kon bewegen. Terwijl hij dit snel van den eenen kant naar den anderen draaide, kreeg hij den mond vrij; ik sloot hem dien weer snel met de hand, maar hij maakte zich telkens weer los, en zoo kwam een reeks oogenblikken, waarin zijn mond bedekt en onbedekt was en hij gebruikte een der laatste oogenblikken, om met herhaalde onderbrekingen naar beneden te schreeuwen:

„Loopt om den hoek . . . tot waar men . . . naar boven kan . . . ik lig . . . hier boven . . . op de rots . . . en . . ."

Verder liet ik hem niet komen. Het zou mij nu onmogelijk geweest zijn, hem een prop in den mond te wringen, omdat hij zijn tanden vast opeen geklemd had; ik moest hem weer verdooven, wat door een hevigen vuistslag ook gebeurde.

De Comanchen waren natuurlijk allen wakker geworden. Het zou mij zeer aangenaam geweest zijn, indien ze geschreeuwd hadden, wat ik van hen als Indianen ook eigenlijk verwachtte; maar ze hielden

zich stil, zoodat ze ieder woord van het opperhoofd verstonden. Daar ik hem steeds den mond weer dichthield, klonken zijn kreten buitengewoon gevaarlijk; dat maakte hen opgewonden en daarom lieten ze, toen hij zweeg, een woedegehuil weerklinken, dat men van menschelijke lippen voor onmogelijk gehouden zou hebben. Ik hoorde, dat ze in de richting liepen, die hij hun aangeduid had. Het spreekt vanzelf, dat er mij veel aan gelegen lag, dat ze zijn bevel niet uitvoerden; daarom riep ik naar beneden, terwijl ik hun geschreeuw overstemde:

„Halt! Blijft staan en hoort, wat ik u zeg!"

Ik luisterde; er was niets te hooren; ze stonden dus stil en ik vervolgde:

„Ik ben Old Shatterhand en heb To-kei-chun gevangen genomen. Blijft rustig hier in het kamp, dan zal hem geen leed geschieden, komt ge echter naar boven, dan steek ik hem dood. Ik wil het gevangen bleekgezicht vrij hebben. Als het dag geworden is, zult ge hooren, wat ik van u en uw opperhoofd verlang!"

Korten tijd heerschte beneden de diepste stilte; ze overlegden. Toen hoorde ik een stem;

„Oef! Old Shatterhand doodt geen weerlooze gevangenen. Mijn broeders mogen doen, wat To-kei-chun bevolen heeft!"

„Oef, oef, oef, hiiiiiiiiih!" antwoordden de anderen, hieven hun krijgsgehuil aan en ik hoorde, dat ze wegsnelden.

De toestand, waarin ik mij bevond, was niet benijdenswaard. Het was waar; ik had niet het voornemen, mij te vergrijpen aan het leven van het opperhoofd; mijn bedreiging, hem te dooden, had geen goede uitwerking. Ze kwamen naar boven. Maar het was geen kleinigheid, het opperhoofd te dragen en met dezen last in den donkeren nacht en bij het uiterst moeiiijke terrein den vervolgers te ontkomen.

Ja, indien het mij zou gelukken, hem onontdekt te ontvoeren, dan had ik mij tijd moeten kunnen nemen; nu echter moest ik mij haasten en dat maakte de zaak gevaarlijk.

Zouden ze allen weggeloopen zijn, dan zou de ontvluchting voor mij geen moeilijkheden hebben opgeleverd. In dit geval zou ik met mijn gevangene weer van de rots naar beneden zijn gegaan, en mijn vlucht door het verlaten kamp naar de vlakte genomen hebben, om in een bocht de plek te bereiken, waar mijn makkers zich bevonden. Hoe vermetel dit ook mag klinken, het zou toch voor mij ongevaarlijk geweest zijn. Helaas echter was er een aantal hunner achtergebleven; vijf of zes bevonden zich bij het vuur bij den gevangene, om dezen nu des te strenger te bewaken en de anderen, wel meer dan tien, stonden beneden, tegenover de rots en richtten hun opmerkzaamheid op mij. Dus kon ik niet naar beneden.

Er bleef mij dus niets anders over, dan de gevaarlijke klimpartij te ondernemen. Daarbij moest ik mijn armen vrij hebben, om mij van mijn handen te kunnen bedienen; ik was genoodzaakt, het opperhoofd op mijn rug te dragen, hem daar vast te binden. Toen ik dit met be-

hulp van de lasso en na een overwinning op de zich daarbij voordoende moeilijkheden behaald te hebben, volbracht had, ving ik den terugtocht aan en wel op denzelfden weg, die mij naar boven gebracht had en dien ik kende.

Het gehuil der Indianen was verstomd en ik hoorde niets dan het gedruisch, dat ik zelf veroorzaakte en dat ik onmogelijk kon vermijden. Hoe dikwijls moest ik mij aan rotspunten en boomen vasthouden, om niet te vallen! Dorre takken kraakten, steenen, die ik losmaakte, rolden in de diepte. Dat moesten de roodhuiden hooren, die zich zoo kalm hielden. Ze kwamen geluidloos naar boven en het door mij veroorzaakte leven wees hun den weg naar mij. De eenige hoop, die ik had, berustte op de plaatselijke gesteldheid. Ik kende den weg en het moest hun veel moeilijker vallen, de hindernissen, die zich op het hun onbekende terrein voordeden, te overwinnen.

Zoo kwam ik verder en verder, nu eens rechtop gaand, dan weer onder en tusschen de boomen doorkruipend, nu eens de rotsen beklimmend en dan weer steile hellingen afglijdend en dat alles met het opperhoofd op mijn rug.

Ongelukkig had deze nog steeds geen prop in den mond. Toen ik hem voor den tweeden keer bewusteloos maakte, had ik getracht, hem den mond te openen; deze was echter zoo vast gesloten, dat ik hem slechts met een mes had kunnen openbreken en dat wilde ik niet. Nu herkreeg hij het bewustzijn; dat merkte ik aan de bewegingen, die hij maakte.

Hij kon zijn armen niet van zijn lichaam brengen en zijn voeten niet van elkander krijgen; maar hij kon zijn beenen, ondanks het feit, dat ze saamgebonden waren op en neer bewegen, terwijl hij zijn knieën boog en dat deed hij zoo krachtig mogelijk, om mij zijn voeten in de knieholten te stooten. Dit bemoeilijkte mij de klimpartij aanzienlijk, maar ik kwam toch voorwaarts. Toen viel het hem in, dat het beter was, met den mond te werken, dan met de beenen en hij schreeuwde:

„Hierheen, hierheen, gij krijgslieden der Comanchen! Hier ben ik, hier sleept hij mij!"

„Zwijg", snauwde ik hem toe. „Ik meen het ernstig, als ge niet stil zijt, steek ik u dood!"

„Steek maar raak!" antwoordde hij hoonend. Hoe wilt ge den gevangene vrij krijgen, als ge mij vermoord hebt?"

Hij schreeuwde dus verder, maakte slechts somwijlen een pauze, om adem te halen en om dan des te luider te brullen. Dan moest ik natuurlijk zijn lieden in handen vallen. Daarom trok ik mijn mes, zette het hem op de keel en dreigde:

„Houd terstond op, of ik snijd je strot af!"

De kerel vertrouwde zoozeer op mijn menschlievendheid, dat, al voelde hij het scherpe lemmet op zijn keel, hij toch antwoordde:

„Snijden? Ge wildet immers steken! Ge doet het een noch het

ander! Hier ben ik, gij Comanchen, hier! Komt hierheen, hier moet ge komen!"

Dat moest anders worden, zoo mocht dat niet verder gaan, want dit gebrul toonde niet alleen zijn stamgenooten aan, waar ik mij bevond, maar het maakte mij ook onmogelijk, hun voetstappen te hooren, indien ze in mijn nabijheid zouden komen. Zou ik hem voor den derden keer bewusteloos maken?

Dat was een onzeker iets; het gelukt niet telkens en ik kon hem ook doodslaan; bovendien had ik hem moeten losbinden, omdat ik hem op den rug droeg en dan zou mijn kostbare tijd verloren zijn gegaan. Ik stak dus met mijn mes over mijn schouder, zette hem de punt op het bovenste borstgedeelte en zeide:

„Ik steek werkelijk, als ge niet terstond zwijgt!"

„Steek maar, steek maar!" was zijn antwoord.

„Goed, ge hebt het gewild!"

Ik stak, maar niet diep.

„Hond!" gilde hij.

„Nog een woord en het lemmet gaat tot het heft in uw lichaam."

Toen was hij stil en ik bleef eenige oogenblikken staan, om te luisteren. Niets bewoog zich. Maar nu.. ja, daar klonken onderdrukte stemmen tot mij op, niet van de helling van den berg, maar van den voet er van. Dat verried mij het plan, dat de roodhuiden koesterden. Het beklimmen was hun te bezwaarlijk, misschien zelfs onmogelijk gebleken en de stem van hun opperhoofd had hun verraden, dat ik niet boven bleef, maar met hem afwaarts daalde. Ze behoefden dus nu slechts beneden te wachten, tot ik naar beneden kwam, om mij dan te ontvangen. Maar ze wisten de plek niet, waar dat gebeuren moest en daarom moesten ze zich verdeelen en een linie vormen, die bij mijn verschijnen vlug saamgetrokken kon worden. Vandaar de stemmen, die elkander nu toeriepen.

Het was nu de vraag, of ze de linie uitstrekten tot de plaats, waar mijn makkers verstopt lagen. Was dit niet het geval, dan konden de laatsten licht iets doen, wat niet goed te keuren was en daarom was ik nu meer bezorgd om hen dan om mij.

Ik had inderdaad het moeilijkste gedeelte van den weg afgelegd en het dalen vond veel vlugger en beter plaats dan tot nu. Binnen tien minuten kon ik beneden zijn; daar knalde plotseling een schot en een stem riep:

„Daar heb je iets voor je nieuwsgierigheid, roode schurk! Nu weet je, wie wij zijn."

Dat was de stem van Jim Snuffle. De Indianen hadden dus onze schuilplaats ontdekt. Moest ik dit schot en Jim's geschreeuw goed keuren of niet? Dat wist ik nu nog niet; in ieder geval volgde de uitwerking terstond, want dadelijk hieven eenige roodhuiden hun gehuil aan en de anderen stemden er mee in; men hoorde daaraan de lengte van de linie, welke zij vormden.

Na korten tijd hoorde ik een tweede schot en wel een groot eind verwijderd van de plek, waar het eerste gevallen was en dadelijk daarna weerklonk de stem van Jim:

„Dit knallen ken ik. Niet waar, jij hebt geschoten, ouë Tim?"

„*Yes*," luidde het welbekende, korte antwoord.

„Goed zoo! Bedien ze maar! We zullen eens zien, of ze ons te na durven komen! Dat zou een der hoogste gevoelens voor ze zijn!"

Er vielen nog eenige schoten, welke de roodhuiden met geschreeuw beantwoordden en ik hoorde er uit, dat ze zich verwijderden. Ze hadden een leer ontvangen, die ze behartigden. Toen kwam ik gelukkig beneden aan. Ik trof slechts de paarden en de beide bedienden van Dshafar.

„Ge zijt alleen hier? Waar zijn de anderen?" vroeg ik.

„Weg" antwoordde één. „De roodhuiden kwamen te dicht bij en Jim Snuffle was van meening, dat ze verdreven moesten worden."

Toen hoorde ik het ruischen van bladeren, er naderden schreden en de zooeven genoemde kwam.

„Ze zijn weg" zeide hij, terwijl hij mij niet terstond zag, „en ze zullen wel niet dadelijk terugkomen. Kwam mr. Shatterhand nu maar spoedig! Men weet heelemaal niet, hoe het er mee staat. Men kon uit dat geschreeuw daar boven niet goed wijs worden. Het klonk bijna of . . ." Toen viel zijn blik op mij; hij hield op, trad twee stappen nader en vervolgde toen:

„Drommels! Wie is dat dan? Zoo een dikken kerel als hij, heeft men — — —"

„Hij lijkt slechts zoo dik," viel ik hem in de rede; „het zijn echter twee kerels, Mr. Snuffle."

„Ha, zijt gij het, gij?" riep hij verheugd uit. „Gode zij dank, dat ge — — —"

„Stil, stil!" waarschuwde ik hem. „Ge schreeuwt immers of men u in Texas moet hooren. Weet ge dan, hoe nabij de roodhuiden zijn?"

„Dichtbij?" vroeg hij lachend. „Ze denken er niet aan! Ja, ze waren dichtbij, maar ze zijn het niet meer."

„Weet ge dat zeker?"

„*Yes!* Heb ze met mijn eigen oogen de vlucht zien nemen. Kwamen zoo langs den voet van den berg, de een steeds achter den ander. Wilden waarschijnlijk een keten vormen, om u op te vangen; maar wij rolden die op."

„En is dat gelukt."

„Ja, uitstekend gelukt. Mijn ouë Tim is ze met de anderen achterna; ik ben echter hier gekomen, om u af te wachten. Wie is dan die kerel, dien ge op uw rug hebt?"

„Ge zult het dadelijk zien. Heb hem u nog niet getoond, omdat ik eerst moest weten, of we hier veilig zijn."

„Zoo veilig als de sardines in de olijfolie. Ge kunt u er op verlaten."

„Neem hem dan van mijn rug af! Hebt ge hem dan niet aan zijn

stem herkend, toen hij zoo straks schreeuwde? Hij heeft toch luid genoeg gebruld!"

„Weet ik dan, of het dezelfde is! Straks scheen het het opperhoofd te zijn."

Hij pakte den gevangene beet en liet hem, toen ik de lasso losgeknoopt had, langzaam op den grond vallen; daarna keek hij hem in het gelaat en riep verbaasd uit:

„Drommels! Dat is immers To-kei-chun, die oude duivel! Hoe zijt ge aan dien gekomen?"

„Zal het u vertellen, als we er tijd voor hebben."

„Zeker door toeval?"

„Neen."

„Dus met voorbedachten rade."

„Ja."

„Onmogelijk! Ge wilt me toch zeker niet zeggen, dat ge met het vaste plan van ons zijt weggegaan, om den roodhuiden hun geliefd opperhoofd te ontstelen?

„Dat niet. Ik ging, om mr. Dshafar er uit te halen; dit was echter onmogelijk, omdat hij te streng bewaakt werd. Toen heb ik het opperhoofd uitgekozen, wat precies hetzelfde is, want als we hem hebben, is dat net zoo goed of we mr. Dshafar zouden hebben."

„Dat is weer zoo'n meesterstuk, ja, heusch, een meesterwerk van u, Mr. Shatterhand!"

„Ben er helaas toe genoodzaakt!"

„Genoodzaakt? Hoe dat?"

„Omdat andere menschen slechts gezellen- of soms alleen maar leerlingenwerk leveren!"

„Voor wien geldt dit, Sir! Toch niet voor mij?"

„Ook wel."

„Oho! Is het soms een leerjongensstreek, dat ik de geheele linie roodhuiden met zoo weinig manschappen heb opgerold?"

„Als het werkelijk zoo is, als ge zegt, dan zal ik u prijzen."

„Het is zoo, Mr. Shatterhand. Ge zijt dus over mij tevreden?"

„Ja en neen."

„Waarom neen?"

„De Indsmen kwamen zooeven toch niet geheel tot hier?"

„Neen."

„Hoe dicht waren ze genaderd?"

„Tot ongeveer een vijfhonderd passen van hier; toen wilden ze huiselijk gaan zitten, tot ge zoudt komen."

„Waarom zijt ge er dan eigenlijk heen, om ze vandaar te verdrijven?"

„Natuurlijk om uwentwil!

„Om mijnentwil? Dat kan ik helaas niet begrijpen."

„Niet? Ge zijt toch anders niet zoo moeilijk van begrip. Wij hebben hen weggejaagd, omdat ze het op u voorzien hadden."

„Ge meendet dus, dat ze mij zouden vangen?"

„*Yes.*"

„Vreemde jongen zijt ge toch, Mr. Snuffle! Vanwaar ben ik eigenlijk mijn weg begonnen?"

„Van hier."

„*Well!* Wat gingen u dan de roodhuiden aan?"

Hij staarde mij, geheel verwonderd over deze vraag een poos aan en antwoordde toen:

„Wat ze ons aangingen? Sir, ik weet werkelijk niet, wat ge wilt!"

„Hm! De Indianen vormden een lange linie. Degene hunner, die het dichtst bij u was, bevond zich op vijfhonderd pas afstand van hier. Konden ze mij dan vangen?"

„Of ze — — vangen? — — hm! — — Drommels! eigenlijk niet, Mr. Shatterhand," verklaarde hij verlegen.

„Hadt ge dus reden, hen te verdrijven?"

„Wel geen gewichtige reden. Maar ge komt toch zeker ook niet op de gedachte, wat ik gedaan heb, een fout te noemen?"

„Ja, juist die gedachte krijg ik!"

„Hoor eens, daar bedank ik voor! Wat andere menschen doen en gij niet doet, behoeft daarom toch niet altijd en eeuwig verkeerd te zijn."

„Zoo iets wil ik ook niet beweren; maar hoogst waarschijnlijk zijt ge verstandig genoeg, om in te zien, dat ge door uw optreden onze schuilplaats verraden hebt!"

„Verraden? Onze schuilplaats? Hm, hm, hm! Meent ge dat werkelijk?"

„Zeker! Als ge u hier rustig hadt gehouden, zouden de Indianen in het geheel niet geweten hebben, waar wij ons bevinden."

„Is misschien wel mogelijk!"

Ja, nog meer; ze zouden niet geweten hebben, of ik alleen hier was of u ook meegebracht had. Dat erkent ge toch, naar ik hoop?"

„Niet gaarne, Sir."

„Niet gaarne, maar ge erkent het. Ge zijt er wel toe gedwongen."

„Ik meen echter, dat het precies hetzelfde is, of ze weten of niet, waar wij zijn."

„Daar vergist ge u. Het is volstrekt niet hetzelfde, of ze dat weten of niet. Hadden ze het niet vernomen, dan wisten ze nu niet, waarop ze hun aandacht moeten bepalen; nu echter weten ze het en zooals ik ze heb leeren kennen, zullen ze zich dat ten nutte maken.

„Ik zou wel willen weten, op welke manier?"

„Denk eens na, dan zult ge het zelf wel vinden."

„Ik veronderstel, dat ik het ook, zonder na te denken, van u kan vernemen."

„Ja, maar aangenamer zou het mij zijn, als ge het door uw eigen geest zoudt vinden."

„Loop rond met uw geest! Een goed stuk buffellende is mij liever."

„Dat geloof ik wel, zonder dat ge het met een eed bekrachtigt. De

roodhuiden hebben mr. Dshafar in handen en ik heb hun opperhoofd gevangen genomen. Wat zal er nu gebeuren, denkt ge?"

„Dat ze tegen elkaar zullen worden uitgewisseld."

„Juist!"

„Dan komen zij er het beste af, want hun gevangene is een gewoon man, tenminste volgens hun begrippen, terwijl de onze een opperhoofd is. Ze zullen dus gaarne op ons verlangen in gaan."

„Zoodra het dag geworden is wel, maar niet eerder."

„Denkt ge dat? Waarom niet eerder?"

„Bij dag kunnen ze niets meer tegen ons doen; den nacht echter kunnen zij gebruiken, om ons een poets te bakken."

„Zouden ze ons misschien overvallen?"

„Zeker. Als het hun gelukt, hun opperhoofd te bevrijden, behoeven zij mr. Dshafar niet uit te leveren."

„Dat moeten zij maar eens probeeren."

„Waarom niet?"

„We zouden hen met doorschoten hoofden terugsturen. Ik wilde wel, dat ze het deden; dat zou mij een der hoogste gevoelens zijn."

„O, ik ben overtuigd, dat zich in dat geval nog wel andere gevoelens zouden voordoen, die niet tot de hoogste behooren. Bij dag kunnen ze ons niet overvallen, zich niet wagen; dan zijn ze bang voor ons; dat is reeds lang bewezen. Maar 's nachts kan hun zoo'n streek gelukken."

„Neen!"

„Jawel!"

„We zullen wel wacht houden."

„Dat helpt ons niet. Wat helpt ons alle oplettendheid, als ze ons insluiten?"

„Insluiten? Hm! En al deden ze dat, we zouden ons weren!

„Bij dag, wel; maar hoe wilt ge u des nachts tegen een vijand verweren, dien ge niet zien kunt?"

„Maar, Sir, wij zijn immers gedekt in den rug."

„Ja, wij hebben hier den steilen, beboschten berg achter ons, vanwaar ze ons des nachts niet kunnen aanvallen."

„En die ons in ieder geval een toevlucht biedt."

„Ge zijt werkelijk een groot krijgskundige, Mr. Snuffle, en een nog grooter practicus!"

„*Pshaw*, als ge den spot met mij wilt drijven, ga gerust uw gang; het is een goedkoop vermaak."

„Ik scherts niet, maar spreek in ernst. De roodhuiden weten, waar we ons schuilhouden. Wij liggen hier aan den rand der vlakte, aan den voet van den berg. Ze behoeven slechts een linie te vormen, die links van ons een halven cirkel in de vlakte vormt, die rechts van ons tegen de berg steunt en we zijn ingesloten."

„En ge gelooft, dat ze ons dan zullen aanvallen?"

„Ja."

„Dat moesten ze eens wagen!"

„Ze wagen in het geheel niet veel. Ze trekken den halven cirkel steeds dichter en dichter, tot er geen opening meer is en overvallen ons dan plotseling."

„Dan verweren wij ons!"

„Pshaw! Waarmede?"

„Met de geweren."

„Schiet 's nachts maar op iemand, dien ge niet ziet."

„Dan laten wij hen zoo dichtbij komen, dat wij hen zien."

„Dan is het voor de geweren te laat; ze zijn ons dan niet meer van nut."

„Dan nemen wij onze messen."

„Dus gevecht van man tegen man? Dan zijn zij ons de baas, zeventig krijgslieden tegen ons klein aantal! Uw moed en dapperheid alle eer; ik sta ook mijn man; maar indien des nachts binnen een enkel oogenblik zeventig Indianen op ons afkomen, dan zijn wij verloren; wel zullen wij eenige hunner doodsteken of doodschieten, maar dan worden wij stellig binnen enkele minuten afgemaakt."

„Dan vluchten wij in het bosch, boven op den berg; dan kunnen ze ons niet volgen."

„En wij laten de paarden achter?"

„Die kunnen wij inderdaad niet meenemen."

„Ik herhaal het; ge zijt een zonderlinge heilige, Mr. Snuffle! Het gunstigste, dat ons van hier gebeuren kan is, dat wij vluchten. Ziet ge in, dat we hier niet kunnen blijven?"

„Misschien toch wel. Het is de vraag, of ze op de gedachte zullen komen, ons hier in te sluiten en te overvallen."

Ze komen wel daarop; geloof dat maar gerust. Wij moeten weg, omdat ge door uw aanval onze schuilplaats hebt verraden."

„Het is toch verduiveld, dat ik altijd ongelijk moet hebben!" bromde hij.

„O, dat zou nog wel gaan; maar verkeerd handelen is erger. Foutief denken kan plaats vinden, maar foutief handelen moest niet voorkomen. Ik zeg . . . . "

Mijn gesprek werd onderbroken, doordat Jim Snuffle kwam.

„Hoor eens, ouë Jim," zeide hij, „het schijnt, dat de roodhuiden... ha, daar zijt ge zelf, Mr. Shatterhand! Wie ligt hier?"

„To-kei-chun," antwoordde ik.

„Drommels! Hebt ge hem gevangen?"

„Ja."

„*Well*, prachtig, onvergelijkelijk! Ge weet zeker reeds alles?"

„Ja. Ge komt ons iets melden?"

„*Yes*."

„Wat?"

„Het schijnt, dat de Indsman iets van zins zijn."

„Hoe komt ge tot dit vermoeden?"

„Ze kruipen langzaam naar buiten in de vlakte."

„Ha, dacht het wel! Hoort ge Jim, dat ik gelijk had. Ze beginnen het plan ten uitvoer te brengen, waarvan ik sprak. Haast u en haal de anderen. Ze moeten hier komen en zich tot vertrekken gereed maken. Ik zal de Indsmen ondertusschen in toom houden."

Ik nam mijn Henrybuks en ging heen, tusschen het struikgewas door, naar de open prairie. Daar ging ik liggen en kroop verder, recht voort, op den straal van den halven cirkel, dien volgens mijn vermoeden, de Indianen bezig waren te vormen.

Toen ik ver genoeg meende te zijn gekomen, hield ik stil en wachtte. Ja juist, daar kwamen ze van links aan in gebukte, hurkende houding, langzaam, den een achter den ander. Toen de voorste van hen nog vier pas verwijderd was, loste ik, doch zonder op hem of een ander te mikken, drie of vier schoten en riep:

„Terug! Hier is Old Shatterhand! Wie durft verder gaan?"

Een veelstemmige kreet van schrik weerklonk en de kerels verdwenen. Ik zond hun nog eenige schoten achterna, stond toen op en snelde naar onze schuilplaats terug.

Daar waren mijn makkers allen bijeen. Ze hadden natuurlijk mijn schoten gehoord en Tim Snuffle vroeg:

„Ge hebt geschoten, Sir. Op wien?"

„Op de roodhuiden natuurlijk. Of meent ge soms, dat ik mij het genoegen gegund heb, eenige vaste sterren van het uitspansel naar beneden te schieten?"

„Was inderdaad een overbodige vraag! De Comanchen kwamen dus werkelijk?"

„Ja."

„En toen?"

„Ze namen de vlucht."

„Dus kunnen wij nu hier blijven?

„Neen, want ik ben overtuigd, dat ze de poging zullen herhalen; op een grooteren afstand hier vandaan. Laten we dus maken, dat we wegkomen!"

Het opperhoofd had alles gehoord, wat er gesproken was; ik meende, geen reden te hebben, het voor hem geheim te houden. Hij had noch een woord gezegd, noch een ander levensteeken gegeven. Ik liet hem mij aanreiken, nadat ik mijn geweren had omgehangen en mijn paard bestegen had en nam hem dwars voor mij op het dier; daarna reden wij weg, naar buiten in de vlakte, tot we de plek bereikten, waar wij bij onze vorige aanwezigheid het nu weer gevangen opperhoofd reeds eens uitgeleverd hadden. Daar stegen wij af, penden onze paarden vast en gingen zitten. De Comanche namen we in ons midden. Nu eerst vond ik tijd, te vertellen, op welke wijze ik het opperhoofd in mijn macht had gekregen. De kameraden luisterden verbaasd, want geen

hunner zou gewaagd hebben, wat mij zoo gemakkelijk was gevallen. Het moeilijkste er bij was de terugweg geweest. Algemeene lof werd mij toegezwaaid. To-kei-chun echter, die ieder woord ook gehoord had, knarsetandde van woede.

„Luister, ouë Tim!" noodigde Jim Snuffle zijn broer uit.

„Heeft je oor het ook vernomen?"

„Wat?"

„Hoe de kauwwerktuigen van den ouden, rooden zondaar op elkander kwamen?"

„*Yes.*"

„Hij ergert zich geweldig. Het is ook volstrekt geen eer, als zoo'n beroemd opperhoofd van een nog beroemderen stam zich steeds en altijd weer vangen en met riemen laat omwikkelen. Foei! Een domme muis, die eens in de val geraakt en er weer uitgekomen is, gaat er stellig nooit meer in. Ze is slimmer dan deze groote oorlogsaanvoerder van het Comanchenvolk."

„Zwijg, hond!" stoof To-kei-chun op, zijn vorig zwijgen verbrekend. „Uw woorden zijn als de drek van een coyote op de savanne; geen mensch let er op! Toch zult ge er berouw van hebben!"

„Wanneer dan?"

„Wanneer ge u in mijn macht bevindt!"

„Drommels! Ge gelooft dus, mij nog eens te kunnen vangen?"

„Ik geloof het niet, maar ik weet het."

„Zoo? Hoogst zonderling! Weet jij het ook, ouë Tim?"

„*No.*"

„Mooi! Dan zal hij zich toch wel vergissen. Hij en mij nog eens vangen! De kerel is gek! Wij hebben het in onze hand, hem uit te blazen als een licht, dat niet meer branden mag en dan heeft hij de brutaliteit, mij te dreigen! Men moest — — — luister!"

Van den berg weerklonk een veelstemmig gehuil.

„Dat zijn de roodhuiden," vervolgde Jim. „Wat zou dat mooie gezang van hen wel beteekenen, Mr. Shatterhand?"

„Weet ge dat niet?"

„Neen. Mij is geen aanleiding bekend, dat ze zoo'n lied zullen aanheffen."

„Toch is het antwoord zeer eenvoudig. Zooals ik u reeds gezegd heb, hebben ze, ofschoon ze door mij verdreven werden, hun plan, ons te overvallen, niet opgegeven, maar het toch nog uitgevoerd. Ze hebben onze schuilplaats omsingeld en zijn nu op een gegeven sein allen er heengerend."

„Maar de vogels waren uitgevlogen."

„Een geluk voor ons, dat het zoo is. Zij echter zijn daarover zoo woedend, dat ze in gehuil losbreken."

Dat kon het opperhoofd niet kalm aanhooren en hij siste:

„Je zegt, ze huilen van woede; ik echter zeg je, dat ze nog van vreugde zullen huilen!"

„Pshaw!" antwoordde ik. „Hun gehuil is een domheid en uw woorden zijn nog dommer."

„Zwijg! Wat To-kei-chun zegt, is nooit dom; hij weet, wat hij zegt!"

„En ik weet, wat ge denkt! Is u de waarschuwing onbekend, dat men niet steeds zal zeggen, wat men weet? Waren uw krijgslieden nu stil geweest, dan zouden wij niet geweten hebben, dat ze een vergeefschen overval ondernomen hebben. En hadt gij ook gezwegen, dan zouden wij niet weten, waarop gij wacht."

„Denkt Old Shatterhand misschien, alwetend te zijn?"

„Neen; maar als een dom mensch zijn tong niet houden kan, dan kan ik gewoonlijk zien, wat er op ligt. Zal ik u uw gedachte zeggen?"

„Ge kent ze niet!"

„Hoor! Ge hebt ons zoo juist gedreigd. Ge meent dus, vrij te komen, zonder tot een vrede verplicht te zijn. Dat kan echter slechts gebeuren, wanneer uw krijgslieden u bevrijden. En omdat hun zulks bij dag onmogelijk is, denkt ge, dat ze u nog in dezen nacht zullen halen."

„Oef!" hoonde hij. „Old Shatterhand schijnt in de huid van den grooten geest gevaren te zijn, die alles weet!"

„Spot maar raak! Juist deze spot zegt mij, dat ik het goed geraden heb."

„Hoe kan ik denken, dat mijn krijgslieden mij zullen bevrijden. Ze weten immers in het geheel niet, waar ik mij nu bevind.

Neen, want ze zijn niet zoo alwetend als Old Shatterhand, die iemand kan zeggen, welke voortreffelijke gedachten iedere worm en iedere kever heeft."

„Uw hoon baat u niets. De krijgslieden der Comanchen weten, dat ik het gevangen bleekgezicht wil uitwisselen en dus morgen met hen moet spreken; ik zal mij dus niet ver van hun kamp verwijderen. Ze vragen zich nu af, waar ik blijven en met hen onderhandelen zal en het antwoord zal geheel natuurlijk luiden: „daar, waar hij reeds eens met ons onderhandeld heeft. Als uw krijgslieden dat niet zouden denken, zouden ze geen hersens hebben. Ze zullen dus den nacht gebruiken, om nog eens een overval te probeeren."

„Oef!"

Nu klonk die uitroep niet meer hoonend, maar als een toornige teleurstelling.

„Het zal u echter niet gelukken", vervolgde ik, „ofschoon ge al uw hoop er op gevestigd hebt. Zoudt ge die hoop niet koesteren, dan zoudt ge het wel gelaten hebben, ons te dreigen.

Ge ziet dus in, dat uw woorden een even groote domheid waren als zooeven hun gehuil daarginds een dwaasheid was."

Ik bediende mij opzettelijk van die twee verafschuwde woorden dom en dwaas. Hij had zijn woord gebroken en moest nu zoo diep vernederd worden, als ik met mijn gezindheid kon hebben. Hij antwoordde met een toornig gesnuif en ik sprak verder:

„Ge zijt het eigenlijk in het geheel niet waard, dat een krijgsman met u spreekt, want gij hebt de calumet ontwijd en den vrede niet gehouden, dien ge ons beloofdet. Ge moest eigenlijk de straf — — —"

„Mij is slechts mijn calumet heilig, de uwe niet," viel hij mij in de rede. „Waarom hebt ge de mijne niet gerookt? Old Shatterhand is nog dommer dan de lieden, die hij als zoodanig uitscheldt!"

„Ik ben niet dom en heb vol vertrouwen gehandeld. Indien ik uit uw vredespijp gerookt had, zou mij de daarbij gegeven belofte even heilig geweest zijn, als was die uit mijn calumet gekomen. Ik heb uw geslepenheid wel gekend en zelfs mijn metgezellen gezegd, wat ge in het schild voerdet en u toch niet gedwongen, u van uw pijp in plaats van de mijne te bedienen. Ik liet dit niet na uit domheid, maar omdat ik weet, dat ik u niet behoef te vreezen; ge zijt een kleine worm tegenover mij, die ik elk oogenblik kan vertrappen."

„Vertrap mij toch! Kunt ge het wel werkelijk?"

„Ja."

„Wat gebeurt er dan met het bleekgezicht, dat zich bij ons bevindt?"

„Pshaw! Bluf daarop maar niet al te zeer! Ik zal dezen blanke bevrijden, ook al zoudt ge u niet in onze macht bevinden. Ik zal nu verder gaan, waar ge mij in de rede zijt gevallen. Door uw trouweloosheid hebt ge eigenlijk de straf der leugenaars verdiend, namelijk een slag in uw gelaat, die u voor altijd onteert, zoodat geen uwer krijgslieden meer met u te doen wil hebben; maar Old Shatterhand weet, dat liefde beter is dan haat en daarom zie ik af van zoo'n wraak en wil nog eens vriendelijk met u spreken."

„Ik wil niets hooren."

„Ik zal u een voorstel doen, waarvan ik verwacht, dat ge er op...

„Ik wil niets van u hooren," herhaalde hij, mij in de rede vallend.

„Dat is natuurlijk niet uw laatste woord. Ge weet immers nog in het geheel niet, wat — — —"

„Zwijg!" onderbrak hij mij weer. „Ik weet alles!"

„Goed, dan zal ik zwijgen; er zal een tijd komen, waarop ge weer gaarne met mij zult willen spreken. Of en hoe ik dan spreken zal, zult ge wel vernemen."

„Sir, zal ik den schurk voor zijn brutaliteit een oorvijg geven?" vroeg Jim mij.

„Neen," antwoordde ik. „Een weerlooze slaat men niet, en ik heb hem gezegd, dat hij geen slaag zal krijgen."

„Daarop rekent hij juist! Ha. Zoo'n fijne slag in zijn gelaat of een flinke opstopper tegen zijn maag, zou voor mij een der hoogste gevoelens zijn! Denk je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes!*" weerklonk het in den diepsten borsttoon der overtuiging; meer dan dat woord zeide hij echter niet.

Ik was overtuigd, dat wij spoedig nogmaals beslopen zouden worden. Wat wij daartegen deden, mocht het opperhoofd niet zien; daarom liet ik hem afgewend liggen en besprak alles zacht met mijn makkers. De

twee Snuffles, Perkins, de twee andere gidsen en ik zouden ons tegen de mogelijke spionnen keeren, terwijl de twee bedienden bij het opperhoofd bleven zitten. Wij zessen kropen op den grond liggend, een eind vooruit; daarna posteerde ik hen zoo, dat ze ongeveer veertig pas van elkaar lagen en een tegen den berg gerichte rechte linie vormden, waarvan ik zelf het midden innam. Deze linie moesten de verspieder of verspieders ontmoeten, dien of die men uitzond, om te vernemen, waar wij kampeerden.

Ik had mij ook dezen keer niet vergist. Wij lagen nog geen half uur of ik hoorde Jim Snuffle roepen:

„Er wil iemand tusschen ons doorkruipen. Houd hem vast, ouë Tim!"

„*Yes.*"

De twee broers lagen aan mijn rechterhand achter mij, eerst Tim en dan Jim. Ik keek om en zag Tim toesnellen op een gedaante, die zich juist van den grond verhief en snel trachtte te ontkomen. Ze sprong in groote sprongen bijna precies naar de plek, waar ik lag een eind voor de anderen. Het was natuurlijk een roodhuid. Ik liet hem tot tien pas ongeveer naderen en sprong toen plotseling op.

Hij bleef verschrikt staan, slechts eenige oogenblikken lang; maar dat was voor mij tijd genoeg, om in twee sprongen bij hem te zijn, hem neer te trekken en vast te houden, tot de twee Snuffles kwamen en mij hielpen, hem te binden. Hij liet dit zonder eenig geluid te geven of tegenstand te bieden, geschieden, zoo geschrokken was hij.

„Dien hebben wij!" riep Jim verheugd. „Zouden er nog meer bij hem geweest zijn?"

„Zooals ik de Indsmen ken, niet, want dan zouden ze tegelijk met hem bemerkt zijn geworden; hij is alleen," antwoordde ik. „Laten we hem bij zijn opperhoofd brengen en dan weggaan."

„Weg. Waarheen?"

„Niet zoo ver, naar een andere plek, waar men ons niet zoekt."

„Waarom?"

„Mij is daareven een plan in de gedachte gekomen. Ik zeide zoo juist het opperhoofd, dat ik het gevangen bleekgezicht ook zonder uitwisseling zou bevrijden, dat wil ik nu doen."

„Drommels! Begeef u toch niet weer in gevaar!"

„Er is geen gevaar bij. Ik wil alleen naar de graven der opperhoofden, waar de gevangene ligt."

„Alleen?"

„Ja, alleen."

„Dan loopt ge de Indsmen tegemoet, want die zijn daar."

„Die zijn daar niet."

„Wie heeft u dat gezegd?"

„De spion."

„Ik heb er geen woord van gehoord!"

„Ik ook niet; maar ik heb het gezien."

„Gezien? Hoe dat?"

„Hij vluchtte voor u. Het was natuurlijk zijn bedoeling, naar zijn makkers te vluchten en deze moeten zich bevinden, waarheen hij zijn richting nam. Hij kwam van u naar mij toe, dus van rechts; ze moeten dus links zijn, niet in hun kamp, maar bij onze schuilplaats, waar ze gebleven zijn, sinds ze ons daar niet vonden."

„Dat lijkt mij werkelijk juist te zijn."

„Het is juist. Verder kom ik tot het volgende besluit: Toen ik mij boven op de rots bevond, stelden zich beneden meer dan tien roodhuiden tegen mij op en zes stonden bij mr. Dshafar. Zoodra ik mij verwijderd had, was dat niet meer noodig. Er zullen hoogstens slechts twee bewakers bij de gevangenen zijn en daarmee speel ik het wel klaar, de overigen hebben zich bij de anderen aangesloten, die ons willen overvallen. Ik ga dus naar de graven der opperhoofden en eerst nemen wij een andere stelling in, zoodat wij niet gevonden worden."

De Snuffles bleven mij waarschuwen; ik bleef bij mijn voornemen en liet de andere wachtposten inrukken. Toen wij bij To-kei-chun kwamen en deze den nieuwen gevangene zag, stiet hij een toornigen kreet uit, zonder echter verder iets te zeggen.

„Nu, hoe staat het met uw vertrouwen?" vroeg ik hem.

„Zullen uw krijgslieden u bevrijden? Wij hebben hun spion opgegevangen."

Dat was te veel voor hem. Woedend riep hij uit:

„Toch zullen ze komen."

„Hierheen misschien, maar niet ginder, waar we zullen zijn. Ge zult zien, dat uw hoop u bedriegt, zooals ge ons hebt willen bedriegen."

Hem en den spion werden de voeten losgemaakt, dat ze konden loopen; daarna zochten wij een plaats op, die bijna een Engelsche mijl verwijderd lag. Dat deed ik, dat een toevallige hulpkreet van het opperhoofd niet door de Comanchen gehoord kon worden. Nadat ik mijn makkers ernstig op het hart gedrukt had, hoe ze zich moesten gedragen, verliet ik hen, om mijn nieuw plan ten uitvoer te brengen. Ik nam de twee geweren mede, waarvan ik zoo noodig het een of het ander gebruiken kon.

Onze nieuwe halteplaats lag iets verder dan de vorige van de graven der opperhoofden verwijderd. Voor ik daar aankwam, moest dus sedert de gevangenneming van den spion ongeveer een uur verloopen zijn; toch twijfelde ik niet, dat de roodhuiden de door mij vermoede stelling nog steeds innamen. Dat hun spion een uur lang wegbleef, was nog geen reden, bezorgdheid of achterdocht bij hen te wekken. Men kon dus veronderstellen, dat ze nog steeds boven bij onze vroegere schuilplaats waren en ik beneden bij de graven geen grooten tegenstand zou vinden.

Deze veronderstelling bleek juist te zijn, want toen ik op de laatstgenoemde plek aankwam en mij door de ver uit elkander staande struiken had gedrongen, zoodat ik nog steeds brandend vuur voor mij zag, ontwaarde ik slechts twee bewakers, die bij de gevangenen zaten; mij kwam zelfs de zeer gunstige omstandigheid te pas, dat zij Dshafar

hun gezichten, mij echter hun rug toekeerden; ze konden mij dus niet zien komen. Als ik er slechts voor zorgde, dat ze mij ook niet hoorden, dan moest mijn plan wel slagen.

Ik ging liggen en kroop voorzichtig verder, steeds recht hen toe. Dat was niet gemakkelijk, want er waren nu geen struiken en het gras was nu zoo laag, dat het mij geen dekking gaf. Ik moest mij in de schaduw houden, die de beide Indianen in mijn richting wierpen. Ook in den persoon van hem, dien ik bevrijden wilde, lag voor mij een gevaar. Hij was onbekend met het leven van het wilde westen; ik wis, dat hem de gave ontbrak, zich te beheerschen op een oogenblik van verrassing. Als hij mij zag komen en door een beweging of door een uitroep dit verried, kon ik een kogel krijgen, voor ik de plaats bereikt zou hebben; ik moest dus mijn weg zoo nemen, dat hij mij niet bemerkte, wat slechts bereikt kon worden, dat ik steeds een der Indianen in rechte lijn tusschen hem en mij had.

Dat was moeilijk, maar het ging; ik kwam nader en nader en bevond mij eindelijk slechts op weinige passen van hen, zoodat ik hoorde, wat ze spraken. Zij praatten namelijk met elkander, Dshafar verstond genoeg Engelsch en een der roodhuiden was die taal dermate machtig, dat hij hetgeen hij wilde zeggen, tenminste eenigermate kon uitdrukken.

De Pers scheen goedsmoeds te zijn, want zijn gelaat vertoonde geen spoor van bezorgdheid en juist toen ik binnen bereik van mijn gehoor was gekomen, hoorde ik hem zeggen

„Neen, ge krijgt hem niet weer!"

„Het opperhoofd wordt bevrijd!" beweerde de Indianen daarentegen.

„Heeft hij hem niet reeds gevangen gehad en toch weer moeten teruggeven."

„Old Shatterhand geeft hem niet terug!"

„Moeten? Geen mensch heeft hem gedwongen; hij heeft het vrijwillig gedaan."

„Hij werd er toe gedwongen, want hij wilde den blanken gevangene vrij hebben."

„Daarbij is hij eerlijk met jelui te werk gegaan; gij echter hebt arglistig gehandeld."

„De roode krijgslieden zijn verstandiger dan de blanke."

„Wat ge voor verstand aanziet, was oneerlijkheid. Gij zult dat moeten ontgelden, want Old Shatterhand zal uw opperhoofd daarvoor straffen."

„Dat kan hij niet, want wij zullen To-kei-chun bevrijden."

„Wanneer?"

„Nu."

„Geloof dat maar niet! Ge zult hem niet weer kunnen bevrijden."

„Al onze krijgslieden zijn weg, om dit te doen."

„Wanneer hun dit inderdaad zou gelukken, zouden ze er reeds lang mee gereed zijn. Ze moesten reeds lang terug zijn."

„Ze wachten, om Old Shatterhand te krijgen; dan overvallen ze de bleekgezichten."

„Pshaw! Old Shatterhand is de man niet, die zoo gemakkelijk overvallen kan worden. Vooral na hetgeen er in den laatsten tijd gebeurd is, zal hij dubbel voorzichtig zijn."

„En al was hij voorzichtig, wat zou hij daarmee bereiken? Hij zou ons opperhoofd toch weer moeten vrijlaten!"

„Wie zal hem dwingen?"

„Wij. Als hij hem niet de vrijheid geeft, wordt gij gedood."

„Goed. Dus weer een uitwisseling! Ge geeft dus toe, dat ik mij in geen gevaar bevind. Ge kunt mij niets doen."

De Indiaan wilde zijn nederlaag niet bekennen en beweerde:

„Wij zullen het opperhoofd halen en u toch niet vrij laten!"

Dshafar antwoordde nu van zijn kant ook meer, dan hij eigenlijk kon beweren:

„En Old Shatterhand zal mij halen en het opperhoofd niet loslaten."

„Oef! Wij bewaken u."

„Dat kan een man als Old Shatterhand niet tegen houden."

Hij moest het wagen, hier te komen!"

„Hij is hier al," antwoordde ik, terwijl ik achter hem opsprong en de beide revolvers trok.

Hij en zijn kameraad keerden zich naar mij om; zij spraken van schrik geen woord, maar hadden toch de tegenwoordigheid van geest naar hun messen te grijpen en ook te willen opstaan.

„Blijft zitten en verroert u niet, anders schiet ik u dood," beval ik hun.

„Oef, oef! riep er een hunner, die tot dusver gesproken had.

„Ja, oef, oef!" antwoordde ik. „Dit bleekgezicht hier heeft groot gelijk gehad. Old Shatterhand is de man niet, om bang voor jelui te zijn. Als ge mij niet woord voor woord gehoorzaamt, zijt ge des doods en ook uw opperhoofd is verloren. Legt de messen weg!"

Ze deden het.

Ik ging naar Dshafar en sneed zijn riemen door, terwijl ik met mijn andere hand de bewakers in bedwang hield met mijn revolver. Toen dit gebeurd was, noodigde ik Dshafar uit:

„Neem deze riemen en bind daarmede den beiden rooden gentlemen handen en voeten bijeen!"

Hij stond op, om dit bevel uit te voeren; toen echter verklaarde de eene roodhuid:

„Wij laten ons niet binden!

„Wat wilt ge er tegen doen?" vroeg ik. „Ge bevindt u in mijn macht!"

„Liever sterven wij! Zulk een schande kan geen krijgsman verdragen."

„Het is geen schande. Ik zelf ben ook dikwijls genoeg gebonden geweest."

„Maar wij moesten dit bleekgezicht bewaken en hebben ons laten verrassen, dat is een schande."

„Pshaw! Weet ge wat voor een rooden krijgsman de grootste schande is?"

„Wat bedoelt Old Shatterhand?"

„Als hij zijn medicijn of zijn scalplok verliest. Ge hebt uw medicijnen aan den gordel hangen en op uw hoofden zie ik uw haarbundels nog. Indien ge niet gehoorzaamt, schiet ik u niet alleen dood, maar ik ontneem u de medicijnen en de scalplokken en werp ze op het vuur. Zie dan maar, of ge na uw dood nog tot de eeuwige jachtvelden wordt toegelaten!"

„Oef!" riep hij verschrikt.

„Gehoorzaamt dus! Geeft uw handen en voeten en houdt u stil!"

Nu weigerden ze niet meer. Mijn bedreiging had hun verzet geheel gebroken. Terwijl ik hen met de revolver dreigde, werden zij door Dshafar gebonden.

„Heeft men u geplunderd, Sir?" vroeg ik hem toen.

„Ja," antwoordde hij.

„Wie heeft de voorwerpen?"

„Het opperhoofd."

„Alles?"

„Alles. Maar het zijn slechts kleinigheden. Wat waarde had, heb ik in mijn pakzadel gedaan."

„Dat hebben wij; maar het opperhoofd zal toch alles terug moeten geven."

Ik wendde mij weer tot de beide wachters en zeide:

„Ge ziet, wat uw arglist en woordbreuk voor vruchten draagt. Uw gevangene is weer vrij en daarvoor heb ik To-kei-chun nogmaals in mijn macht gekregen; hij zal niet zoo gemakkelijk weer vrij komen. Wij verlaten nu deze plaats. Een uwer zal ons vergezellen, om getuige te zijn, bij hetgeen ik met het opperhoofd afspreek en dan als afgevaardigde hierheen terugkeeren. To-kei-chun zal dan met ons rijden, tot wij ons in veiligheid bevinden. Daarom neem ik zijn paard nu mede. Of wij hem laten dooden of niet, dat zal geheel van zijn gedrag afhangen."

Dshafar haalde zijn paard en ook dat van het opperhoofd benevens de wapens en andere voorwerpen, die op de plaats lagen, waar To-kei-chun gelegen had. Ik maakte een der bewakers de voeten los en bond hem met zijn handen aan den stijgbeugel vast; zijn makker knevelde ik, dat hij niet kon roepen; daarna trapte ik het vuur uit. Toen dit gebeurd was, reden wij weg.

Zoodra het kamp en het belemmerende struikgewas achter ons was en wij ons buiten op de open vlakte bevonden, gaf de Pers zijn hart lucht:

„Sir, wat heb ik u niet te danken! Mijn schuld jegens u is van dag tot dag grooter geworden. Nu hebt gij mij weer bevrijd."

„Maar voor den laatsten keer," zeide ik ernstig.

„Zeker! Ik denk, dat ik niet weer in handen van deze duivels zal vallen!"

„Als ge zoo onvoorzichtig blijft, als ge tot nu geweest zijt, zal dat

zeker gebeuren. Maar dan laat ik u in den steek, daarop kunt ge heilig rekenen."

„Ge lijkt boos te zijn, Mr. Shatterhand!"

„Is ook geen wonder! Ik heb u waarschijnlijk ontmoet, om de voortdurende fouten van anderen weer te moeten herstellen. Dat gebeurde van het eerste oogenblik tot nu en schijnt niet anders te zullen worden."

„Wat mij betreft, zal zoo iets beslist niet meer gebeuren."

„Dat hoop ik. Luister!"

Achter ons weerklonk een luid gehuil.

„Waarom brullen ze zoo?" vroeg de Pers. „Ze hebben onze makkers toch niet gevangen?"

„Neen. Die bevinden zich niet achter, maar ginds voor ons. Dit is het woedegehuil der Comanchen, die ingezien hebben, dat ze hun opperhoofd niet kunnen bevrijden. Ze zijn naar het kamp teruggekeerd en hebben daar tot hun schrik bemerkt, dat gij bovendien nog gered zijt geworden en ook nog een krijgsman meegevoerd is. Het is dus geen wonder, dat ze zoo schreeuwen."

„Ze zullen ons achtervolgen."

„Laten ze het maar probeeren. Ge kunt overigens blij zijn, dat mij mijn streek gelukt is; want als deze niet geslaagd zou zijn, zoudt ge heden uw laatsten dag beleefd hebben."

„Gelooft ge dan werkelijk, dat ze mij gedood zouden hebben?"

„Zonder eenige genade of barmhartigheid."

„Wat een vreeselijke menschen! Bij ons wonen ook halfwilde volksstammen, waartegen men zich in acht moet nemen, maar zoo bloeddorstig als de Indianen zijn ze niet!"

„Nu vergist ge u."

„Vergissen! Bezwaarlijk!"

„Ik kan u uit eigen ondervinding het tegendeel bewijzen. Hoe dikwijls heeft men mij in het Oosten naar het leven gestaan, alleen omdat ik geen Moslim was. Ik had dien menschen niet het minste kwaad gedaan, hen met geen woord beleedigd. De Indiaan echter kent in het geheel geen godsdiensthaat en is slechts de vijand der blanken, omdat deze met onverzoenlijke vijandschap aan zijn ondergang werken. Hij verdedigt zijn leven; dat is alles."

„Zeg mij dan, wat heb juist ik dezen Comanchen gedaan?"

„Niets zeker?"

„Neen."

„Dat denkt ge maar. Eerstens zijt ge een blanke, dus een vijand van hen. Wat uw persoonlijke gevoelens omtrent hen zijn, daarnaar vragen ze niet. Vervolgens reist ge door hun gebied, zonder te vragen, of ze het goedvinden of niet."

„Wat kunnen ze er tegen hebben?"

„Niets soms? Mag ik bijvoorbeeld in Perzië zoo reizen, als gij het hier doet?"

„Natuurlijk."

„Werkelijk? Kampeeren en slapen, waar ik wil? Mij voeden, zooals ik wil. Runderen, herten en dergelijke schieten naar believen? Den rechtmatigen eigenaars van het land het voedsel wegnemen, zonder dat ze er iets tegen doen of zeggen mogen?"

„Hm!"

„Ja, hm! Heeft niet reeds aan uw grens ieder sjeik het recht, van iederen vreemdeling, die door zijn gebied wil, een gift, een belasting te eischen?"

„Dat is waar."

„Indien hier een opperhoofd iets dergelijks eischt, zou hij inplaats van betaling een kogel krijgen. De roodhuiden telden vroeger veel, veel millioenen en het geheel groote land, het gansche vasteland was hun eigendom. Van deze millioenen is een armzalig hoopje overgebleven, dat nog slechts duizenden telt en zonder eenig erbarmen van plek naar plek gejaagd en verjaagd wordt. Wie is nu de wreede, de bloeddorstige — de roodhuid of de blanke?"

De Pers zweeg, maar de aan mijn stijgbeugel hangende Comanche, die mijn woorden zeker vrij goed verstaan had, riep uit:

„Oef, oef! Dat zegt Old Shatterhand, ofschoon hij een bleekgezicht is!"

„Ik heb het altijd gezegd."

„Dan zijt ge een waar vriend van alle roode mannen!"

„Ja, dat ben ik en ge zoudt beter doen, mij en degenen, die bij mij zijn, van uw vervolging en uw woordbreuk te verschoonen."

„Ik zou dit mijn krijgsmakkers willen mededeelen; maar ik weet niet, of ik naar hen mag terugkeeren. Zal Old Shatterhand mij dooden?"

„Neen."

„Mij vrijlaten?"

„Ja. Gij zult er bij zijn, als ik later met uw opperhoofd praat. Is dat gebeurd, dan laat ik u vrij, opdat ge den krijgslieden der Comanchen kunt zeggen, wat ik tot To-kei-chun gesproken heb."

Wij waren ondertusschen in de buurt van de plek gekomen, waar ik mijn makkers had achtergelaten. Daar er hier bij nacht en op de open prairie geen punt was, waarnaar ik mij kon richten, floot ik luid; er werd mij geantwoord; ik had de juiste richting gehouden. De stem van Jim schalde mij tegemoet:

„Hallo, Sir! Fluit gij of fluit er soms een ander?"

„Ik ben het. Wie anders zou hier fluiten?"

„Patti niet; dat is waar. Hebt ge — — — ha, dat zijn drie personen in plaats van een! Is — is — de zaak — — —"

„Ik ben vrij!" viel Dshafar hem in de rede en sprong van het paard. „Mr. Shatterhand heeft mij bevrijd!"

„Drommels! Dat is weer zoo'n streek! En wie is de derde gentleman? Een roodhuid? Een Comanche? Dat is veel meer, dan men kon verwachten. Geloof je ook niet, ouë Tim?"

„*Yes*," antwoordde zijn broer. Maar geheel tegen zijn anders zoo zwijgzamen aard voegde hij er dezen keer bij:

„Zoo'n streek is grootsch, beslist grootsch. Ik beken, dat mijn verstand er van stilstaat!"

„Stilstaat? *Well*, die is goed; dat is beter, dan wanneer het er van door zou gaan. Daarvoor zou ik bedanken, want een broer Snuffle zonder verstand zou voor mij volstrekt geen hoog gevoelen zijn."

Ik was ondertusschen ook afgestegen. Toen To-kei-chun nu zag, dat ik werkelijk zijn gevangene en een Comanche meegebracht had, liet hij een nijdig „oef!" hooren, maar zeide verder niets. Mijn makkers wilden weten, op welke wijze ik Dshafar vrij gekregen had; ik verklaarde hun:

„Wacht tot later! Als we meer tijd hebben, zult ge het vernemen. Ik moet eerst met To-kei-chun spreken. Ik moet zekerheid hebben tegen een herhaalde woordbreuk."

„Zekerheid?" vroeg Perkins. „Ja, dat is noodig. Dat is het noodigste, wat gebeuren moet. Ik zal u mijn voorwaarde meedeelen."

Hij zeide dat op een toon, of alles van zijn meening afhing en wij ons slechts naar zijn wil moesten schikken, daarom antwoordde ik hem:

„Heb ik van u een opdracht verlangd?"

„Verlangd? Neen."

„Wacht dan, tot ik het doe."

„Maar Sir, het spreekt toch geheel vanzelf, dat wij het er over eens moeten worden, hoe wij dit roode opperhoofd eindelijk onschadelijk zullen maken!"

„Wat wilt ge met de woorden „eens worden" zeggen. Dat is in het geheel niet noodig, want To-kei-chun is u slechts vijandig geworden door uw eigen domheden. Hadt ge vroeger met meer overleg gehandeld, dan zouden de Comanchen u niets hebben kunnen doen."

„Hm!" bromde hij misnoegd. „Ieder mensch begaat wel eens een fout."

„Mogelijk; maar hier is fout op fout begaan."

„Als dat waar is, kunnen wij ons voortaan het best tegen verdere fouten beschermen, door het opperhoofd eenvoudig dood te schieten. Als we dat niet doen, zal hij ons weer achterna rijden."

„Bizonder verstandig gesproken, Mr. Perkins! Ge wilt geen fouten meer begaan en tegelijkertijd stelt ge iets voor, dat een nog grootere fout zou zijn, dan tot dusver is voorgekomen. Het opperhoofd blijft leven!

„Daar hebben we weer uw menschlievendheid, waarmee ge u en ons slechts steeds . . . "

„Zwijg!" viel ik hem in de rede. Hier wordt volstrekt niet geschoten! En ik zal er voor zorgen, dat er geen moord gepleegd wordt, zoolang ik mij bij u bevind. Het is voor niemand noodzakelijk, voorwaarden te stellen, want ik zal nu zeggen, wat er gebeuren moet en dan zijn wij klaar."

„*All devils*! Is er hier soms een keizer, wiens onderdanen wij zijn?"

„Neen. Maar er is hier een westman, die niet nog maandenlang met u wil rondrijden, om nu eens den een, dan den ander uit handen van de Indianen te halen. Dat zou ik namelijk moeten doen, als ik mij naar u wilde richten."

„*Well!* Ik alleen gaf hier niet den toon aan. Er zijn hier nog meer personen, die zich moeten uitspreken, of wij na gemeenzaam overleg zullen handelen of de gehoorzame dienaren van een enkele onzer willen zijn."

„Het is mij onverschillig. Maar ik zeg u, dat ik oogenblikkelijk van hier wegrijd, indien ge iets anders doet, dan ik voornemens ben te doen."

„Dat klinkt werkelijk buitengewoon aanmatigend, Sir! Ik zou gaarne weten, wat de beide Snuffles hiervan zeggen?" Jim antwoordde verstandig:

„Wat wij er van zeggen? De twee Snuffles hebben eigenlijk niets met u te maken, hebben in het geheel geen verplichting tegenover u. Wij hebben u ontmoet en zijn met u gereden, om u tegen de roodhuiden bij te staan. Daarbij hebben wij inderdaad het een en ander gedaan, dat mr. Shatterhand domheden noemt. Ik kan niet zeggen, dat hij ongelijk heeft. Moeten wij maar steeds heen en weer rijden, om nu eens dezen, dan weer genen uit de klem te bevrijden, waarin hij zelf rijdt? Neen! Mr. Shatterhand heeft ons allen er steeds weer uitgered en daarom vind ik, dat hij kan eischen, dat we ons nu naar hem richten. Wat denk jij, ouë Tim, heb ik gelijk of niet?"

„*Yes.*"

„Wij zijn op de hand van mr Shatterhand."

„*Yes.*"

„*Well!* Hij moet ons dus zeggen, wat er zal gebeuren."

Daar niemand hem tegensprak, wendde ik mij tot het gevangen opperhoofd:

„To-kei-chun moet mijn woorden hooren! Hij heeft zijn woord gebroken en ik moest hem daarvoor eigenlijk dooden. Ik heb zijn leven in mijn hand, maar wil het hem schenken. Vrijlaten zal ik hem echter nu nog niet, want hij zou ons weer achtervolgen."

„Ik achtervolg u niet," viel hij mij in de rede.

„Dat zegt ge wel, maar ik geloof geen uwer woorden. Old Shatterhand schenkt dengene, die hem voorgelogen heeft, nooit meer zijn vertrouwen. Ge zult met ons rijden, natuurlijk op uw paard gebonden. Uw krijgslieden mogen u niet volgen, maar moeten hier uw terugkeer af wachten. Zoodra ik bemerk, dat ze ons volgen, wordt ge doodgeschoten."

„Oef! Ze zullen niet willen blijven."

„Ze zullen moeten blijven, want gij zult het hun bevelen."

„Ze zullen niet gehoorzamen."

„Staat To-kei-chun, het opperste opperhoofd der Comanchen zoo weinig in aanzien bij zijn volk en heeft hij geen macht over zijn krijgslieden?"

„Ze zullen tegen mijn wil handelen, omdat ze denken, dat ik mij in gevaar bevind."

„Gij en ik, wij beiden zullen hun laten zeggen, dat zulks niet het geval is."

„Wie zal het hun zeggen?"

„Hier deze krijgsman, dien ik daarom heb meegebracht."

„Oef! Ge zult hem vrijlaten?"

„Ja. Ik heb hem alleen tot dit doel meegenomen. Wij zullen nu terstond opbreken; eerst echter steek ik uw medicijn bij mij."

„Oef! Wat wilt ge er mee doen?"

„Ze goed bewaren, verder niets. Als ik met u tevreden ben, krijgt gij ze terug en moogt ge naar de uwen terugkeeren. Handelt ge echter niet volgens mijn wil, dan wordt ge doodgeschoten en uw medicijn wordt vernietigd; ik verbrand ze."

Hij zweeg; daarom vroeg ik hem:

„Hebt ge mijn woorden gehoord?"

„Ja."

„Wat zegt ge er op?"

„Wat doet ge, indien ik niet op uw voorstel inga?"

„Zonderlinge vraag! Kunt ge er eigenlijk wel niet op ingaan? Zijt ge niet mijn gevangene, dien ik dwingen kan? Old Shatterhand geeft u nu zijn woord, dat ge na drie dagen met uw medicijn hierheen moogt terugkeeren. Gelooft ge, dat ik mijn belofte zal nakomen?"

„Ja. Old Shatterhand liegt niet."

„Goed. In ruil beveelt ge uw krijgslieden door dezen bode, dat ze ons niet volgen, maar hier op u blijven wachten. Als ge er op ingaat, zal u niets geschieden. Weigert ge, dit bevel te geven, dan wacht ik in het geheel niet, wat mijn makkers zullen doen, maar ik zelf geef u den doodenden kogel uit mijn eigen geweer. Spreek nu! Ik heb geen tijd te wachten."

Hij aarzelde. Toen hield ik hem den mond van mijn buks tegen zijn hoofd en gebood:

„Antwoord, anders schiet ik! Ik zeg het niet nog eens. Een — — twee — — —"

„Oef! Neem het geweer weg! Ge zult woord houden en mij met mijn medicijn laten terugkeeren?"

„Ja."

„Wat zullen de andere bleekgezichten doen? U geloof ik, maar zullen zij zich naar uw wil richten?"

„Ik beloof u, dat ik dengene van hen, die tegen mijn woord handelt, een kogel door het hoofd zal jagen."

„Ik geloof u! Laten we het met de vredespijp bekrachtigen!"

„Dat is eigenlijk volstrekt niet noodig, want Old Shatterhand houdt zijn woord ook zonder calumet; maar gij zult uw zin hebben; wij zullen de vredespijp rooken, maar niet de mijne, doch de uwe; ge zult wel weten, waarom!"

Ik had het eigenlijk niet moeten doen, want bij het aansteken zou het kleine vlammetje den Comanchen, bijgeval ze in de buurt naar ons zouden zoeken, onze verblijfplaats verraden. Ik deed het echter toch. Na het eindigen der plechtigheid gaf hij den krijgsman het door mij geëischte bevel; ik bond den man los en hij sloop weg in het

nachtelijk duister. De reeds vroeger gevangen spion vergezelde hem. Daarna stak ik de medicijn van het opperhoofd in mijn zak; hij werd op zijn paard gebonden en wij reden weg, den geheelen nacht door, tot tegen den voormiddag onze paarden zoo vermoeid waren, dat wij hun rust moesten gunnen.

Gedurende deze rustpoos deed Jim Snuffle het voorstel, dat een onzer zou terugkeeren, om te onderzoeken, of de Comanchen ons volgden of niet; ik hield dit echter niet voor noodig, want ik was volkomen overtuigd, dat ze dezen keer het bevel van hun opperhoofd zouden gehoorzamen. Het betrof nu niet alleen zijn leven, maar wat nog veel belangrijker was, ook zijn medicijn.

Drie dagen later bereikten wij de grens van Nieuw-Mexico en het werd voor mij hoog tijd, van den troep te scheiden, om mijn oorspronkelijke richting op te zoeken. Ik maakte de riemen van To-kei-chun los, gaf hem zijn medicijn terug en zeide hem, dat hij vrij was. Hij reed weg zonder een woord van dank of ondank te zeggen. Ik had hem herhaaldelijk het leven geschonken, was echter overtuigd, dat hij mij bij de een of andere ontmoeting als vijand zou bejegenen. Het afscheid van Perkins en de twee andere gidsen, die niets gedaan hadden, was kort; het zou jammer van mijn woorden geweest zijn. Jim Snuffle reikte mij zijn beide handen en zeide:

„Sir, wij hebben onderweg er dikwijls een verschillende meening op nagehouden; maar een verstandig mensch moet verstand hebben als hij als wijs man wijs wil zijn, daarom hebben wij ingezien, dat ge steeds gelijk gehad hebt. Wilt ge ons vergeven?"

„Gaarne, beste Jim."

„Dank u! Wat zeidet ge? Beste Jim? Daarvoor dank ik u nog eens bizonder, want het is een der hoogste gevoelens, door Old Shatterhand „beste Jim" genoemd te worden. Vind je dat niet ook, ouë Tim?"

„*Yes!*"

„*Well!* We scheiden dus in vriendschap van elkander en het zal ons een groote vreugde en een hooge eer zijn, u nog eens weer te zien, Sir. Wij rijden nog een eind met Mr. Dshafar, misschien tot Santa Fé, waar hij goede gidsen naar San Francisco vindt. Dus, vaarwel, Mr. Shatterhand en vergeet de beide oude Snuffles niet!"

Ik drukte hem de hand, gaf ook zijn broer de hand en beloofde:

„Zal gaarne aan u denken. Of moet ik u vergeten, beste Tim?"

„*No!*" antwoordde hij kort, maar op ontevreden toon, wendde zijn paard en reed weg, de anderen achterna.

Nu hield ik nog slechts Dshafar bij mij.

„Sir!" zeide hij, „ik wil nu niet weer alles opnoemen, wat ik u te danken heb; maar ik wensch ten zeerste, dat ik het u eens zal kunnen vergelden. Mag ik dat voor mogelijk houden?"

„Men zegt, dat alles mogelijk is."

„Komt ge misschien weer eens naar de Shammar-Arabieren?"

„Ik wil het niet ontkennen."

„Misschien zelfs naar Perzië?"

„Ook dat is niet geheel onwaarschijnlijk."

„Zoudt ge den tijd kunnen bepalen?"

„Neen. Ik ben als een vogel zonder nest; hij vliegt nu hier, dan daar."

„Dus kunnen we niet bepalen, wanneer en waar we elkander kunnen ontmoeten. Wat ik nu ben, is bijzaak; wat ik dan zijn zal, weet ik niet. Maar ik ben overtuigd, dat ge van Mirza Dshafar zult hooren, die een zoon is van Mirza Masuk. Onthoud dezen naam! Sta mij toe, u dit wapen als aandenken te mogen aanbieden, dat ge u mijner somtijds zult herinneren. Het is eigenlijk de aanleiding, dat ik u heb leeren kennen en door u gered ben geworden. Wilt ge mij het genoegen doen, het aan te nemen?"

Hij overhandigde mij den chandshar, die ik hem na zijn bevrijding natuurlijk teruggegeven had.

„Ik moest dit geschenk eigenlijk weigeren, omdat het te kostbaar is, maar ik wil — — —"

„Voor mijn levensredder te kostbaar?" viel hij mij in de rede. „Ik wilde, dat ik u nog rijker geschenken kon geven! Misschien kan dit later geschieden. Maar ik beloof u stellig: degene, die mij, vroeg of laat, waar het ook zij, den chandshar toont, kan er op rekenen, dat ik alles voor hem doen zal, wat hij wenscht, indien het binnen het bereik der mogelijkheid ligt.

Vaarwel mijn vriend! De anderen zijn mij reeds zoo ver vooruit, dat ik hen ternauwernood meer zie!"

„Vaarwel! Dank voor den dolk! Toch hoop ik niet, dat hij mij ooit zal moeten dienen tot een wissel, dien ik op u trek."

Wij reikten elkander de hand en reden weg in verschillende richtingen, hij naar het westen, en ik naar het zuiden. Ik stak mijn dolk in mijn gordel en vermoedde destijds niet, van welk groot belang deze mij later zou zijn.

De laatste woorden van Dshafar hadden eenigszins zelfbewust geklonken, juist, alsof hij zeker wist, dat hij eens een man van macht en invloed zou zijn. Wat was hij nu? Ik wist het niet; hij was mij een raadsel. Hij had van zich, zijn omstandigheden, zijn opdrachten niet gesproken en ik was niet zoo onbescheiden geweest, hem er naar te vragen. Eigenlijk had hij wel wat openhartiger jegens mij kunnen zijn, want hij dankte mij zijn leven; maar het was zoo ook goed en juist, want — zouden we elkander weerzien? Ma scha Allah kan wama jascha lam jekum — wat God wil, geschiedt; wat Hij niet wil, geschiedt niet! . . . .